

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تحذیر الاخوان عن مکاید حزب الشیطان

یا

تاریخچه وها بیت

دو زبانہ ترکیمنی و فارسی

تالیف:

عبدالرحمن آخوند تنگلی

ترجمہ ترکیمنی به فارسی:

محمود تنگلی

سرشناسه: تنگلی، عبدالرحمن، ۱۳۲۰ -
عنوان و نام پدیدآور: تحذیر الاخوان عن مکاید حزب الشیطان : تاریخچه و هابیت / تالیف عبدالرحمن
تنگلی ؛ ترجمه به فارسی محمود تنگلی.
مشخصات نشر: گرگان: تنعیم، ۱۳۹۳.
مشخصات ظاهری: ۱۱۲ص.
شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۷۴۱۳-۰۳-۶
وضعیت فهرست نویسی: فیپا
یادداشت: عربی.
موضوع: وهابیه - تاریخ
شناسه افزوده: تنگلی، محمود، ۱۳۵۶ -، مترجم
رده بندی کنگره: ۱۳۹۳ ت ۳ / ۶ / ۲۳۸ BP
رده بندی دیویی: ۲۹۷/۵۲۷
شماره کتابشناسی ملی: ۳۵۲۷۲۶۹

تحذیر الاخوان عن مکاید حزب الشیطان : تاریخچه و هابیت

تألیف: عبدالرحمن آخوند تنگلی
تاریخ تألیف: ۱۳۹۳ هجری شمسی
مترجم: محمود تنگلی
ناشر: نشر تنعیم
چاپ: سراج آق قلا- خیابان بیت المقدس- قدس ۲ تلفن: ۲۴۱ ۵۳۰ ۳۴ - ۰۱۷
نوبت چاپ: اول - ۱۳۹۳
قطع: وزیری
تعداد صفحات: ۱۱۲ صفحه
شمارگان: ۲۰۰۰ نسخه
قیمت: ۷۰۰۰ تومان
شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۷۴۱۳-۰۳-۶

همه حقوق این اثر برای مولف و ناشر محفوظ است.

فهرست مطالب

شماره صفحه	عنوان
۱	ترکمانی
۳	مقدمه
۴	وهابیت ننگ اصلی طفلمش یغدی
۵	انگلیس ننگ وهاپیت نی بجرشی
۸	محمد بن عبدالوهاب ننگ تازه مذهب دوردکم اُچن ادن فعالیتتی
۱۱	وهابی لرننگ طائف نی آلتی
۱۲	وهابی لرننگ مکه نی آلتی
۱۴	وهابی لرننگ حرمین دن چقرلشی
۱۶	امیر سعود دن ثونگرا بولن واقعه لر
۱۹	سعودی لرننگ پایتختی اُیدگدشی
۲۳	آل سعود لرغا حکومت ننگ اورلب گلشی
۲۶	آل سعود ننگ تاریخندن آلملی نتیجه لر
۲۸	وهابی لرننگ شکل لری ایدگیشی
۳۰	وهابی لرننگ دین ترثنا آیدن گب لری
۳۵	وهابی لرننگ آیدن گب لرنندن آلملی نتیجه لر
۳۶	وهاپیت نی محکوم ادن علماء لر
۳۹	وهابی لرننگ علامت لری
۴۱	وهابی لرننگ نوع لری

۵۱	فارسی
۵۳	مقدمه
۵۴	چگونگی پیدایش وهابیت
۵۶	چگونگی پیدایش وهابیت توسط انگلیس
۵۹	فعالیت محمد در بوجود آوردن مذهبی جدید
۶۲	چگونگی تسلط وهابی ها بر طائف
۶۳	چگونگی تسلط وهابی ها بر مکه
۶۵	چگونگی اخراج وهابیه از حرمین شریفین
۶۷	وقایعی که پس از امیر سعود به وقوع پیوست
۷۱	تغییر پایتخت وهابی ها
۷۵	چگونگی بازگشت حکومت به آل سعود
۷۸	نتایجی که می باید از تاریخ آل سعود گرفت
۸۰	تغییر شکل وهابیه
۸۲	سخنانی که وهابیه بر ضد دین گفته اند
۸۷	نتایجی که از گفتار وهابی ها باید گرفت
۸۸	شخصیت هایی که وهابیت را محکوم کرده اند
۹۱	نشانه های وهابیت
۹۴	انواع وهابیت

تحذير الاخوان عن مكاييد حزب الشيطان

يا

تاريخچه وهاييت

(ترکمنی)

بسم الله الرحمن الرحيم

مقدمه

الحمد لله رب العالمين و الصلاة و السلام على سيدنا محمد سيد الاولين و الاخرين و على آله الطيبين و الطاهرين و على قاطبة اصحابه و اتباعه الى يوم الدين. اما بعد حرمتلى مسلمان دوغنلر! بلنگ و آگاه بولنگ، دينگذنگ ترثنا دوردنلن طايغه نى طينگ و مذهبنگدى آردن آيرجق فرقه دن غورقنگ، شول فرقه فرقه ي وهاييه در. وهاييت يولنى دوردن كشى ننگ آدى محمد نجدى در. محمد نجدى عبدالوهاب ننگ اوغلى در عبدالوهاب سليمان تميمى ننگ اوغلى در اوننگ اچن محمد نجدى ابن عبدالوهاب آدى بلن شهرت طفب در. اوننگ چقرن يول نى ابن عبدالوهاب كلمه ثنا ثويالب مرام ابن عبدالوهابى ديلب آيدلملى اونى ينگلدب مرام وهايى ديلدى. بو آدى اولرغا دقن مسلمانلردر اما اولر اولرنا سلفيه ديان درلر يعنى اولرنى سلف لرنگ يولن توديان ديب لاف اوريان درلر و ينا اولرنا اهل توحيد ديان درلر يعنى اولرنى خدايى برلمك ننگ اهل لرى ديب خلق لرى آلديان درلر و ينا اولرنا الله تعالى برلگوجى لى ديب و مسلمان لرى مشرك لى ديب تبليغ اديان درلر.

وهاييت ننگ دوران يوردى پيغمبرلق دعوائى ادن مسيلمه الكذاب ننگ يوردى در پيغمبر عليه السلام ننگ «هناك الزلازل و الفتن و بها يطلع قرن الشيطان» يعنى شول نجد يوردندا بولغيلق لى و فتنه لى دورار و شوندن شيطاننگ شاخى چقر ديگن مكاني در وهاييت مرامى سنه هجرى قمرى ننگ «۱۱۴۳» لنجى يلندا تازه آيقلب اوغردى.

وهاييت ننگ اصلي طفلمش يغبدي

محمد بن عبدالوهاب ننگ قاقائي سليمان تميمي بر غريب چوپان مش اول گيجا لردن بر گيجادا ديش گورب در ديشندا اوزندن اودننگ شعله ثي چقب ير يوزنا ييراب در و غرشي ثندن هر کم گلثا شوني يقب در سليمان تميمي گورن ديشني بر ديش يورغچ غا يوردرب در اول ديش يورغچ «ثندن بر اوغلن دورجگ اول اوغلن گيچ قدرت ننگ ايئي بولجق كوب آدم لري يقجق» ديب يورب در شول يورغد يرنا يتب سليمان تميمي ننگ بر آغغی بولب در اول آغغق نجد الکثي ننگ «عيينه» ديگن شهرندا سنه هجري قمری ننگ «۱۱۱۱» لنجي يلندا دنيا گلب در اوننگ آدنا محمد دقلب در.

شول محمد ننگ آتائي عبدالوهاب اوز زماننگ بيک عالم لردن دي و تقوی عابد کشي دي و اوننگ مذهبي حنبلي مذهب دي محمد عاقل و بالغ بولندن بيلاک اوز آتائي عبدالوهاب دن علم اوقیماغا دوردي نچا وقت دن ثونگرا عيينه شهرندن چقب مکه گا گلدي حج مراسم ني بترندن ثونگرا مدينه گا گندي شوندا «شيخ عبدالله بن ابراهيم» دن درس اوقيدي شوندا پيغمبرنگ زيارتنا گلپان آدم لرغا عيب اديب بشلدي اوندن ثونگرا نجد گا گلدي يينا نجد دن آيرليب بصره گوچدي ناچا وقت «شيخ محمد مجموعی» دن درس اوقيدي شوندا بصره خلق لرنا آد دقب دل دگردي مسلمان لر موني قولاب شهردن چقردي لر اول غچب نجدننگ «حریمله» ديگن شهرنا گلدي اما نجد مسلمان لرننگ كوب عقیده لرنا عيب ادب بشلدي.

آتائي عبدالوهاب مونگا کايئب كوب نصيحت لر ادب و اودلر برب و دليل لر اوقيب يولندن داندرجک بولردي بو هيچ دانمذدي آتائي ننگ کفنا غولق آثماني كوب وقت آتائي بلن ورشب گزدي شيخ عبدالوهاب سنه هجري قمری ننگ «۱۱۵۳» لنجي يلندا دنيا دن غيدي اوندن ثونگرا محمد اوز عقیده ثني ايل لرگا جي ادب بشلدي و كوب آدملري آذرددي.

انگلیس ننگ و ھاڤیٔ نی بجرشی

تاریخ میلادی ننگ «۱۷۱۰» لنجی یلندا وزارت مستعمرات انگلستان ادرمن اُوکدا زیرک بلم لی آدم لر دن دوَقَد (۹) نفر آدم غا ماموریت برب اسلامی دولت لرننگ اچندا جاسوس لق ادما گا ایپردی دوَقَد دن باش (۵) ثی اورلب لندن گا گلدی اما دورد ثی گلمدی. مصر گا گدن مسلمان بولب شول یردا غالدی یمن گا گدن مفقود الاثر بولدی روسیه گا گدن اصلیتی روس بولشنگ اوز یوردنا برب جایلشدی عراق غا گدن عمّاره شهرندا ویا توتب اولدی شول باش ننگ بیری همفر آدلی خیره جاسوس دی شونی عثمانی حکومتی ننگ ضعف لرنا یتک بولمق اچن ترکیه ایپردی.

شول همفر استانبول غا گلب اوز آدنا محمد غویب «شیخ احمد افندی» ننگ ایندا اکی یل گزدی شول اکی یلق دا ترک دلنی اورندی، قرآنی معنائی بلن بلدی، امپراطوری عثمانی ننگ دورمش یغدی لرنی آی به آی اداره مستعمرات بریطانیا خبر برب دوردی. همفر اکی (۲) یل دن ثونگرا اورلب لندن گا گلندا وزیر مستعمرات مونگا یغشی بهاء برب ادن ایش لرندن کوب بگنج بلدردی.

اکلنجی گدگ دا مونی جاسوس ادب عراق یوردنا ایپردی شول سفردا همفر محمد بن عبد الوهاب گا تظشب طنش بولدی و اننگ بلن آرثنی کوکلاب علمنا و عقیده ثنا گوذ یتردی و بلدی که اول بر جوان جاه طلب و مقام ثوین و اوذندن غتی راضی، عثمانی حکومت نی بتر یگرنیان و مذهب تعصیبی اوذندا یوق بلکه اونگکی گچن مجتهد لر گا آد دقیان متکبر کشی در همفر موننگ بلن طنش بولنا بتر بگنّب بریطانیا دولت ننگ مونگا بیرن یمشی ننگ اکی ثدا شوندا بدجک دیب آرقاین بولدی.

اولقی یمشی امپراطور عثمانی ننگ غرشی ثنا خلق لری شورش اذرب شولرغا بشدق بولر یالی بر آدم بجرملی اکلنجی نی مسلمان لرنگ ترثنا بر تازه مذهب دوردب آرلرنا فتنه اقلملی حاصل کلام همفر بلنک نذ مونی غوشنا آلدی و موننگ بلن کوب مسایل لری بحث ادی هر وقت محمد بن عبد الوهاب مذهب لرنگ ترثنا بر دوغنی بلدرثا شوندن غوی غرشا آردی و شونگا تشویق ادردی محمد هر یرگا گتشا همفردا شونگ بلن گدردی.

محمد بن عبد الوهاب مذهب لر بشدق لرننا عیب ادب بشلاندا همفر من بر دیش گوردم دیب یالندن عالم رؤیا دن مونگا بوشلق گتردی و آیدی: ای محمد من دیشم دا پیغمبر علیه السلام نی گوردم منبر ننگ اثن دا اترب خلق لرغا و عظم بریار بارچا عالم لر دورد دورک لرنی غوشاب دورلر من هیچ بیرنی طانیمدم شول یغدی دا گون دوغن یالی بولب مبارک یوذننگدن نور ثجب مجلس گا ثن گلدنک شوندا پیغمبر علیه السلام یرندن تورب تنگا تعظیم ادی و ثنی غوجقلاب منگلینگ دن اوغشدی و آیدی: «ای آد دشم! مسلمان لرنگ دین و دنیا ایش لرندا ثن مننگ حقیقت وارثم درتننگ» شوندا ثن آیدتنگ: «یا رسول الله من علمم نی و عقیدام نی خلق لرغا آشکار ادب بشرمیان آدم لرنگ شرندن غورقیان» شوندا پیغمبر علیه السلام آیدی: «ای آد دشم! ثن اوذننگ اوذننگی طنیشنگدن یوقردا درتننگ هیچ یرگنکا غورقی گترما».

محمد بن عبدالوهاب بو یلن دیش نی اشدن زمانندا بگنجنندن یوقری طوئب اوچماغا یقین بردی شوندن بیلاگ اودی بر مذهب چقرمق لغا تصمیم تودی همفر محمد بن عبدالوهاب نی شیلا یغدی غا یترنندن ثونگرا وزارت مستعمرات انگلستان دن غیطادن کسب تکلیف ادی اندی مننگ ادملی ایشم ناما دیدی؟ وزارت بریطانیا دستور بردی آلتی

(۶) مادّه نی محمد بن عبدالوهاب ننگ مغزنا غیملی ایر گیچ شول مادّه لر دُذگن نی ایلات لردا یُردملی:

۱- محمد بن عبدالوهاب ننگ طبدرن مذهبنی قبول ادمیان مسلمان لرنگ بارثنی کافر دیب فتوی بردرملی و شولر بلن جهاد ادمک فرض بولدی دیب اعلام ادملی ۲- بُت پرستی لک ننگ اثر لرنی آیرمق لق بهانه ئی بلن بیت الله نی یقدرملی ۳- عرب لری امپراطور عثمانی ننگ ترثنا آیق اُتتنا غلدرملی ۴- اولیاء لرنگ اُتنداکی گنبد لری یقب یرگا یکسان ادملی حتی مکه مدینه دا هم بولثا ۵- اسلامی اُکا لردا بیمدالق دوردملی و غُوذْ غلنگ طبدرملی ۶- اونگکی قرآن دن بشغا کم یا آرتقمچ تازه دن بر قرآن چاپ ادب ایل لرگا یا یُردملی.

همفر هولقمانی وقتنی قراب وزارت مستعمرات ننگ آلتی مادّه ئندن دورد (۴) مادّه نی محمد بن عبدالوهاب ننگ عقلنا ئغدردی و شول مادّه لری یُردین دیب هوکمان لک بردی. اما بیت الله نی یقمق بلن قرآنی اُیدگدمک لگنگ آشاغنا گیرمدی اگر بذ بو عقیده نی اظهار ادثک حکومت عثمانی بذلرگا غوشن چکب باریمدی غرب آردن آیرمغی داش دال در دیب اولقان غرقا دُشدی.

محمد بن عبدالوهاب ننگ تازه مذهب دوردمک اچن ادن فعالیتی

حاصل کلام محمد بن عبدالوهاب سنه هجری قمری ننگ «۱۱۴۳» لنجی یلندن بیلاک اوزندن بر مذهب یتاب خلق لری شونگا چاغرمغنگ فکرندا بولدی آخر الامر محمد بن عبدالوهاب «درعیه» ننگ رئیسی بولن «محمد بن سعود» بلن برلشب اودی ننگ بدعت توغنی جزیره عرب دن چوملدی. محمد بن سعود وهابی لرنگ دثلابقی امیری در سنه هجری قمری ننگ «۱۱۵۸» لنجی یلندن تا «۱۱۷۸» لنجی یل غا چنلی امارت غا ایا بولدی سنه میلادی ننگ «۱۷۶۵» لنجی یلندا وهابی لرنگ امیری محمد بن سعود دنیا دن گچدی اوننگ جایندا اودی ننگ القان اوغلی «عبدالعزیز» اوتردی دولت انگلیس شو اکی محمد نی غولاب و شولرغا بارچا امکانات برب بولری عرب امیر لرننگ جاننا اوقلدی و شولرننگ اُتتی بلن اولی هدف لرنایتشدی شیدب مسلمان لری درغدی.

سنه هجری قمری ننگ «۱۲۰۶» لنجی یلندا محمد بن عبدالوهاب اولدی شوندا علماء لر شونگا شو جمله نی تاریخ یتاب درلر «بَدَا هَلَاكُ الْخَبِيثِ» یعنی تلکا ننگ یوق بولمغی آشکار بولدی شو جمله ننگ حرف لری ابجد حسابی بلن جمع ادتنگ «۱۲۰۶» بولیار. وهابی لرنگ هنید ملکی گینگلماکا و شرلری دَوْرک لرگا بتر ییرماقا اولر اُوز علماء لرندن اوتد (۳۰) کشی نی حرمین گا ایپردی لر شولرننگ علماء لرننگ عقیده لرنی اُیدگدین لر و شولرغا حیلله لر و مکرلر بلن فتنه لر ثلثن لر دیب، اهل حرمین دا گُن دوغردا بر فرقه دوراب در دیب اشدردی لر اَمّا حقیقت نی بلمزدی لر.

شول وقت دا مکه ننگ امیری عثمانی دولتی ننگ طرفندن تکلن «شریف مسعود» دی. شریف مسعود وهابی لرنگ علماء لری بلن حرمین ننگ علماء لرنی اکی طرفلی

اوتورشدر ب مناظره ادردی وهابی لرنگ علماء لری حرمین علماء لرندن بئلدی یولبرث دن اُرکن اشک لری یالی بولب درغاب غچدی لری شول وقت دا کوچه لردا جر چکدی لری «هر کم وهابی لری عقیده ئندا بولئا شوننگ غانی حلال و مالی حلال دیب» غیغردی لری. سنه هجری قمری ننگ «۱۱۶۸» لنجی یلندا شریف مسعود دنیادن گچدی اوننگ یرندا «شریف مساعد» نی غویدی لری شریف مساعد اوز دؤرندا وهابی لری حرمین گا ئلمدی. سنه هجری قمری ننگ «۱۱۸۴» لنجی یلندا شریف مساعد ننگ دولتی تمام بولدی اوننگ یرندا «احمد بن سعید» اوتردی شول وقت وهابی لرنگ امیری «عبدالعزیز» دی شول عبدالعزیز اوز علماء لرندن بر جماعت نی مکه گا ایپردی گویا شریف مسعود ننگ زمانندا ایبرش لری یالی. علماء مکه اولری امتحان ادب گوردی لری و اولرنگ عقیده لرنای تک بولدی لری اوندن ئونگرا وهابی بولن کشینی حرم ننگ توفرخنا بئدرمق دوغری دال دیب حکم ادی لری.

سنه هجری قمری ننگ «۱۱۸۵» لنجی یلندا «شریف سرور» مکه ننگ امیر لگنا ایا بولدی موننگ وقتندا هم وهابی لری حج ادمک دن محروم بولدی لری سنه هجری قمری ننگ «۱۲۰۲» لنجی یلندا «شریف غالب» مکه ننگ امیر لگنا ایا بولدی موننگ وقتندا هم وهابی لری مکه گا ئلمدی لری بلکه شریف غالب اولر بلسن اون باش (۱۵) ییل لاب ورش ادی شول اون باش ییل لقا دن ورشی الی آلتی (۵۶) ورش بولدی شول ورش لرنگ حقیقت تفصیل لرنی بلجک بولئنگذ بئنگ «میزان الاعتدال فی بیان الحق و الضلال» ادلی یذن کتابمذ غا رجوع ادنگ.

سنه هجری قمری ننگ «۱۲۰۷» لنجی یلندا شعبان آینگ اچندا شریف غالب وهابیئ فتنه ئی ننگ دؤرمک لگنی دولت مرکزی عثمانی غا خبر برمک اچن «سید

مُحسن بن عبد الله» نی و «سید حسین» مالکی مذهب ننگ مفتی ثنی ایبردی، بولر برب وهاپیّت ننگ دوریشنی آیدن لرندا دولت مرکزی بولرنگ خبرلرنی تحویل آلمدی بولرنگ آیدن لرننا اهمیت برمدی.

سنه هجری قمری ننگ «۱۲۱۲» لنجی یلندا شریف غالب وهاپیّت دن غورنمق اُچن دولت مرکزی دن کمک اثلاب «شیخ احمد ترکی» نی ایبردی اولر موننگ گفنا جواب برمدی لر و موننگ آیدن نی اِنْدَمدی لر چارائذ دِنگا بر اوزی دفاع ادملی بولدی. سنه هجری قمری ننگ «۱۲۱۳» لنجی یلندا جمادی الاولی آی ننگ آخرندا «شریف غالب» بلن وهاپی لرننگ امیری «عبد العزیز بن محمد» ننگ آرثن دا خط غدنشان دن ثونگرا صلح بولدی شول یلدا وهاپی لر علما ء لرندن «احمد بن ناصر» دیگن کشی بر ناچا آدم لر بلن حج غا گلدی اما امیر لری گلب بشرمدی.

سنه هجری قمری ننگ «۱۲۱۴» لنجی یلندا وهاپی لر امیری «عبد العزیز» صلح دن خیرلنب کوب قوم لر بلن حج غا گلدی «شریف غالب» بلن اکئی «ابطح» دا تکلن چادر ننگ اچندا اوترشب گُرننگ ادی لر سنه هجری قمری ننگ «۱۲۱۸» لنجی یلندا وهاپی لر امیری «عبد العزیز» اولدی اوننگ جایندا اوزی ننگ اوغلی «سعود» نی اوتردی لر «سعود» ننگ امیرلگی سنه هجری قمری ننگ «۱۲۱۸» لنجی یلندا تا «۱۲۲۹» لنجی یل غا چنلی دوام لشدی.

وهابی لرنگ طائف نی آشی

شو امیر «سعود» ننگ وقتندا کوب ورش لربولدی شوننگ وقتندا وهابی لرتایف
غا چؤذب طایف مسلمان لرنی قتل عام ادی لرتحتی امجدکی اوغلنجق لرغا چنلی
اولدردی لرمسجدگا گیرب نماز اوقیب دورن آدم لری دا غردی لرتکتاب لری اکذب
اوی لرغا اوقلدی لر و یول لرغا ذنگدی لر، قرآن لردن حدیث لردن صحیح بخاری و
صحیح مسلم ننگ نسخه لرندن و بیلکی فقه کتاب لردن و هر فن لرننگ نسخه لرندن
مُنگ لرتچا کتابی آردن آیردی لر و شول شهر ننگ تمام اوی لرنی آغترب غذل کموش
لرنی آلب مال متاع لرنی ایشرب خمس نی چقرب غالنی نی اوذ آرلرندا پایلشدی لر
گویا کافر لردن اولجا ادلب آلتن مال یالی اول وهابی لرننگ وحشیانه ادن ایش لری بتر
کان در.

وهابی لرنگ مکه نی آشی

سنه هجری قمری ننگ «۱۲۱۸» لنجی یل ننگ عاشر آی ننگ «۸» شنبه گون گونرتان «سعود» گلب غوشن لری بلن مکه گا گیردی. اکلنجی گوندا اهل مکه ننگ بارثنی صفا داغ ننگ دُینا یغملی دیب دستور بردی. بارچه خلق صفا داغنگ دُینا ایشندن ثونگرا اولرغا قراب آیدی: «ای جماعت! من تذلری مشرک لنگذدن آیرب دوغری یول غا چاغریان گلنگ مننگ امیر لگم گا بیعت اَدنگ» دیدی، خلق لر غورقنجانا اوننگ بلن بیعت اَدی لر اوندن ثونگرا سعود دستور بردی قبر غویمانی بارثنی تکیزلانگ گنبد غویمانی بارثنی آوردنگ.

آدم لر ال لرننا کُلنگ لر و کادمَن لَر آلب مشرف مرقد لری بوذ ماغا دوردی لَر، حضرت خدیجه امّ المؤمنین رضی الله عنها ننگ و علامه علی القاری ننگ و حضرت آمنه ننگ و عبدالمطلب ننگ و ابوطالب ننگ و زمزم اثنا ثلنن گنبدی و بولردن بشغا دا اولقان آدم لرنگ اثنا ثلنن قبه لری بارثنی یقب ویران اَدی لَر، وهابی لَر هر گنبدی یقن لرندا بگنبد آیدم آیدردی لَر و ناذ چلردلر اولقان مقام لی آدم لرنگ قبرلرنا هورلق یتیردی لَر حتی حضرت «سید محبوب» قدس سره ننگ قبرنا پشو اَدی لَر مکه دا قبر قویمانی بارثنی یر بلن یکسان اَدی لَر اُچ گُن لاب قبرلری تکیز لاب گزدی لَر اولیاء لَر اثر لرنی بکلی آیردی لَر.

حاصل کلام وهابی لَر امیری «سعود» «شریف غالب» بلن کوب ورش اَدی کوب مسلمان لرنگ غان لرنی دوکدی و اوذرلردن کوب آدملری غردردی شیلا لک بلن مکه و مدینه گا ایا بولدی بر نچه مدّت حرمین گا حکومت ادی شول وقت دا آدم لری پیغمبر علیه السلام ننگ زیارتدن غیطرده «ینبع» دا و «مدینه منوره» دا و اطراف لردا اولیاء

لرننگ و اصحاب لرننگ اثنا ثلنن گنبد لری یقدردی پیغمبر علیه السلام ننگ اوغلی حضرت «ابراهیم» و غیدلری حضرت «فاطمه» و «رُقِیَّه» و حضرت «خدیجه» و «میمونه» دن غیرى خاتن لری و عمو لری حضرت «عباس» و حضرت «حمزه» و عمّه ثی حضرت «صفیّه» و رضاعی دوغنی «عثمان بن مظعون» و آغتغی حضرت «امام حسن» و پیغمبر علیه السلام ننگ آتائی حضرت «عبدالله» و چولغی «امام زین العابدین» و شوننگ آغتغی «امام جعفر صادق» و حضرت «عقیل» و «عبدالله بن مسعود» و «عبدالرحمن بن عوف» و «سفیان بن حرث» و «عبدالله بن جعفر طیار» و «فاطمه بنت اسد» و «سعد بن معاذ» و «نافع» مولی ابن عمر و «اسماعیل بن جعفر الصادق» و «امام مالک» مذهب باشی و «مالک بن سنان» «ابی سعید الخدری» ننگ دادا ثی و بولردن بشغادا اولی مقام لی آدم لرننگ بارثی ننگ اُتنداکى گنبد لری یقدردی لر آوردی لر.

وهابی لرنګ حرمین دن چقرلشی

سنه میلادی ننگ «۱۸۰۷» لنجی یلندا و سنه هجری قمری ننگ «۱۲۲۲» لنجی یلندا دولت عثمانی ننگ پادشاهی «سلطان سلیم خان» مصر ننگ امیری «محمد علی باشا» غا غوشن چکب وهابی لری حرمین دن چقر دیب دستور بردی. محمد علی باشا وهابی لری بلن ورشمنق اُچن غوشن تیبارلدی شول غوشن غا اوز اوغلی «طوسون باشا» نی بشدق اَدی شوننگ یاننا علماء لردن «شیخ مهدی» نی «سید احمد طحطاوی» نی و بشغا دا هر طبقه دن اَدَرَمَن آدم لری یاننا غوشب حجازغا ایبردی. «محمد علی باشا» ننگ غوشنی وهابی لردن بثلب غرلب ایذنا اورلب گلدی.

«محمد علی باشا» سنه هجری قمری ننگ «۱۲۲۷» لنجی یلندا عاشر آی ننگ اچندا یمشغادن کوب تتارک لری بلن کوب غوشن تیبارلدی بو غوشن ذیقعه آیندا مدینه منوره گا بردی و شوندا وهابی لری طرفندن غویلن امیر «ابن مزیان» دی شونی توتب مصرگا ایبردی لری بو سفردا «محمد علی باشا» ننگ غوشنی وهابی لری حرمین دن قوب چقردی لری شول وقتدا مکه ننگ مفتی ثنا «شیخ عبدالملک قلعی» دیردی لری اوز زمان ننگ چُنګر عالمدی شریف غالب شونگا «شویل وهابی لک مدتی ننگ تُوکنن وقتی بولدی ثن شونگا بر تاریخ یناب بلرمنگ دیدی؟» «شیخ عبدالملک» دَرَوُ «قُطِعَ دَابِرُ الْخَوَارِجِ» دیب جواب بردی یعنی یول دن چِقُوجی لرنګ کوکی کتلدی انها شو جمله ابجد حسابی بلن شول یل ننگ تاریخی بولیار (۱۲۲۷).

مصر غوشن لری مکه دا و طایف دا جایلشب غالن مدّت لرندا شریف غالب ننگ اوزدی غوشن لرغا بش بولب وهابی لری بُولک بُولک چبماغا دوردی و اولردن کوب کشینی اولدردی و وهابی لری بشدق لرنی تودّی و شولردن «عثمان مضایفی» نی دمر

طنب بلن دنگب مصرگا ایبردی. گن لردا بر گن حکومت عثمانی دن «محمد علی باشا»
غا «شریف غالب» نی توتب دار السلطنت گا ایبرملی دیب دستور گلدی «محمد علی
باشا» هزار جوره حیلله بلن «شریف غالب» نی توتب دار السلطنت گا یولدی اوندن
ئونگرا حکومت عثمانی ننگ دستور ادمک لگی بلن «شریف غالب» نی اهل اولاد لری
بلن و جمیع مال و متاع لری بلن یونان ننگ «سالونیک» دیگن شهرنا تبعید ادی لر.
«شریف غالب» سنه هجری قمری ننگ «۱۲۳۱» لنجی یلندا شول شهر دا الله
بیرغنی توتب دنیا دن گجدی اوننگ مکه دا امیر بولن مدتی تقریبا «۲۷» یل بولیار
«محمد علی باشا» «شریف غالب» نی آداب غافل لق بلن توتب دار السلطنت گا
ایبرئتنگ کوب خلق لر موندن انجیدی، عرب لرنگ و اشراف لرنگ کوبشی ننگ عقیده
لری موندن داندی لر، مونگا یرک بریان آدم لر یانندن گدب دشمان لرننا بیرگدی لر
اوننگ اچن «محمد علی باشا» ننگ کمک چی لری آذ بولب زادلر قیمتی بهالاب
اغردی، یک لرنی اکدماگا دیالر طفلمدی «محمد علی باشا» مصر دن گلیمان آذوقه لرنی
فقط اوز غوشنی اچن ذخیره ادردی بیلکی خلق لرغا برمزدی اوننگ اچن مکه دا بتر
بهاچلق بولدی.

امیر سعود دن ثونگرا بولن واقعه لر

سنه هجری قمری ننگ «۱۲۲۹» لنجی یلندا ربیع الثانی آی ننگ اچندا درعیّه شهرننگ امیری وهابی لر بشدغی «سعود بن عبدالعزیز» اولدی و شونگا سعود کبیر دیب دا آیدیارلر چونکه موندن اتک دا دورد (۴) سعود بار در شو سعود ننگ یرندا اوذ اوغلی «عبدالله» نی امیر تکدی لر. «محمد علی باشا» وهابی لر بلن ورشمنق اچن کوب غوشن ایپردی وهابی لر غوشن لرغا تو گچرمدی لر اولر علاج لرنی غطرب بو وهابی لر بلن ورشدی لر «محمد علی باشا» ننگ غوشن لری بثلدی لر وهابی لر بولردن کوب کشی لری شهید ادی لر.

سنه هجری قمری ننگ «۱۲۲۹» لنجی یلندا جمادی الثانی آی ننگ اچندا «محمد علی باشا» غا مصدرن کوب غوشن لر و اسلحه لر و مال لر و پول لر گلدی شول پول لری خرج ادب عرب لرننگ بشدق لرننا پاره برب اولرننگ کوب ثنی اوذنا اوردی هر یردا دشمن لری بولتا شونی مغلوب ادی سنه هجری قمری ننگ «۱۲۳۰» لنجی یلندا «طوسون باشا» نی غوشن لری بلن حجاز دا غویب اودی مصرگا یذلدی رجب آینگ اچندا اینا برب یتشدی.

سنه هجری قمری ننگ «۱۲۳۰» لنجی یلندا شعبان آی ننگ اچندا «طوسون باشا» بلن وهابی لر بشدغی «عبدالله بن سعود» ننگ آرثن دا یرشق و اورش اودنی ثوندرش لک گرنگی باغلندی «عبدالله بن سعود» یمشق طبیعتلی آدمدی اورش ادمک لگی و غان دکمک لگی و یول کتمک لگی اثلمددی شیلالک بلن وهابی لر بلن مسلمان لرننگ آرثن دا صلح برقرار بولدی «طوسون باشا» ذی القعدة آی گلیانچا حجازدا بولدی اوندن

ثونگرا قربان آی ننگ اچندا اودا اورلب مصرگا گلدی سنه هجری قمری ننگ «۱۲۳۱» لنجی یلندا طاعون کسلی بلن مبتلی بولب دنیادن گچدی.

سنه هجری قمری ننگ «۱۲۳۲» لنجی یلندا «محمد علی باشا» اوز اوغلی «ابراهیم باشا» نی وهابی لر بلن اورشمق اچن حجازغا ایپردی «ابراهیم باشا» دا کوب غوشن بلن و کان تتارک بلن حجازغا برب وهابی لر بلن مبارزه ادی، صندوق صندوق پولر خرج ادب عرب بشدق لرنی پول بلن باغلدی هر شهرگا برن دا اورشمانی مونگا تسلیم بولدی لر، اما جمادی الاول آینگ اچندا «موتان» گا برن دا وهابی لر موننگ غرشی ثندن چقب ورشدی لر، مسلمان لر بلن وهابی لر آرثندا گیچلی ورش بولدی وهابی لردن کوب کشینی الدردی لر و ناچا لرنی اسیر ادی لر و مال متاع لرنی الجالاب آلدی لر «ابراهیم باشا» اولر بلن هر شهر لرننا برب ورش ادی کوب کشی لر شهید بولدی و کان ثروت لرآردن گدی.

سنه هجری قمری ننگ «۱۲۳۳» لنجی یلندا ذیقعه آی ننگ اچندا درعیه نی تصرف ادی اوننگ امیری و وهابی لر بشدغی «عبدالله بن سعود» نی اهل اولاد لری بلن و دوغن قرندهش لری بلن و بارچا یاران لری بلن دیری توتب مصرگا ایپردی، مصردن اولری دار السلطنت گا ایپردی حکومت اولری «استانبول» ننگ میدان «ایاصوفیه» ثندا خلق لرغا گوز ادب اولدردی، «عبدالله بن سعود» ننگ حکومتی سنه هجری قمری ننگ «۱۲۲۹» لنجی یلندن تا «۱۲۳۴» لنجی یلنا چنلی دوام لشدی اولقی «سعود» ننگ حکومتی شوننگ بلن تمام بولدی وهابی بولغن دثلابقی «سعود» شو «عبدالله» ننگ آتائی بولغن «سعود» در اوننگ اوچن مونگا «سعود کبیر» دپارلر شو «سعود» ننگ

دورد (۴) لنجی آتائی دا «سعود» در اما اول «سعود» وهابی دال اول وهابی لکدن اونچا گچن مسلمان «سعود» در.

الحاصل «عبدالله» «سعود کبیر» ننگ اوغلی، «سعود کبیر» «عبدالعزیز» ننگ اوغلی، «عبدالعزیز» «محمد» ننگ اوغلی، «محمد» «سعود» ننگ اوغلی، «سعود» «مُقرن» ننگ اوغلی، «مُقرن» «مرخان» ننگ اوغلی، «مرخان» «ابراهیم» ننگ اوغلی در و «سعود کبیر» «سعود بن مُقرن» ننگ چولغی در «ابراهیم باشا» «درعیّه» گا ایا بولندن ثونگرا آل سعود ننگ و آل محمد بن عبدالوهاب ننگ مال لرنی گیچ ادب آلدی و شولرنگ ارکک لرنی و خاتون لرنی و اغلن اوشق لرنی اوز یورد لرندن تبعید ادی و کوبشنی مصرگا گوچردی و «درعیّه» نی ویران ادب اوزی اول یردن گوتردی.

شول چچن لر ینا اورلب «درعیّه» گا گلدی لر اما «مُشاری بن سعود» «عبدالعزیز» ننگ دادا ثننگ دوغنی «ابراهیم باشا» ننگ توتب اولاد «سعود» بلن مصرگا ایبرن آدم لرندن دی اول «حمراء» آدلی اوباغا برن دا غوشن دن غچب «درعیّه» گا گلدی غچب گدن لری ایشرب «درعیّه» نی بجرماگا دوردی وهابی لر اوزلرنا «مُشاری بن سعود» نی بشدق غویدلر موننگ گیچی کویلب دولتی گینگلدی کوب آدم لر مونگا مطیع بولدی «مُشاری» ننگ بو یغدی «محمد علی باشا» غا یتشن زماندا اوننگ اچن غوشن لر تیارلدی اول غوشنغا «حسین بک» دیان کشینی بشداق ادی «حسین بک» غوشن لری بلن گلب «مُشاری» نی توتب مصرگا ایبردی «مُشاری» یول دا اولدی «مُشاری» دن ثونگرا وهابی لر بشدغی «مُشاری» ننگ «عبدالله» دیگن دوغن ننگ اوغلی «ترکی» بولدی.

سعودی لرننگ پایتختی ایدگدشی

سنه هجری قمری ننگ «۱۲۳۵» لنجی یلندا «ترکی بن عبدالله» ریاض شهرنی مصر باشائی ننگ ثورغن دن آیرب اوز مُلکنا گچردی و شونی اُوزنا پایتخت ادندی شوندن بیلاک سعودی لرننگ پایتختی درعیّه دن گوترب «ریاض» غا گچدی. «ترکی بن عبدالله» ننگ «مشاری بن عبدالرحمن» دیگن یگنی باردی شو «مشاری» اونگکی «مشاری» ننگ چولغی دی دایی یگن آرثنا اختلاف دُشب یگنی اُوز دایشی «ترکی» نی الدردب اوننگ مقامنا اُوزی ایا بولدی اما «ترکی» ننگ «فیصل» آدلی بر اوغلی باردی شول «فیصل» سنه هجری قمری ننگ «۱۲۴۹» لنجی یلندا «مشاری» نی الدردب آتائی ننگ تختنا ایا بولدی «ترکی» ننگ حکومتی سنه هجری قمری ننگ «۱۲۳۵» لنجی یلندن تا «۱۲۴۹» لنجی یلناچنلی دوام لشدی.

«فیصل بن ترکی» آتاندن ثونگرا نجد اَلکاتنا ایا بولدی ایشی بارا بارا رواج طبدی اونگکی وهابی آتا لرننگ ثوریان یرلرنی دعوی ادماگا دُوردی «فیصل بن ترکی» ننگ بو دورمش یغدی «محمّد علی باشا» غا یتن زماندا «محمّد علی باشا» «فیصل» بلن ورشمق لغا غوشن طیارلدی شول غوشن غا «خورشید باشا» نی بشدق ادّی، «خورشید باشا» گلب «فیصل» بلن ورشدی کوب هلاکت بولدی غان لر دوکلدی آخر «خورشید باشا» سنه هجری قمری ننگ «۱۲۵۵» لنجی یلندا رمضان آینگ اچندا «فیصل» نی اکی اوغلی «عبدالله» و «محمّد» بلن و دوغنی «جَلوی» بلن توتب مصرگا ایبردی.

«خورشید باشا» «ترکی» ننگ اوغلن لرنی و آغتق لرنی توتب مصرگا ایبرن دن ثونگرا «فیصل» ننگ یرندا «خالد بن سعود» نی امیر تکدی «خالد بن سعود بن عبدالعزیز بن محمّد بن سعود» «ابراهیم باشا» ننگ اسیر ادب مصرگا گوچرن توپرلرندن

دی «خالد» اول وقتدا اوغلندی «محمد علی باشا» ننگ یاندا تربیت طفب اولانلشنگ اوننگ عقیده نی سالم دی اوننگ اچن «محمد علی باشا» شونی اوز آتا لرننگ یوردندا امیر ادملی دیب «خورشید باشا» ننگ غوشنا بردی.

«خورشید» «فیصل» ننگ حکومتی یقن دن ثونگرا اوننگ جایندا شونی اوتردی اوندن ثونگرا «خورشید باشا» غوشن لری بلن اورلب مصرگا گلدی «خالد بن سعود» اکی یل امیر بولندن ثونگرا موننگ غرشی ثندن «عبدالله بن تُنیان بن ابراهیم بن سعود» توردی، وهابی لر «خالد بن سعود» دن گون لری ثو اچمانشنگ اوننگ ترثنا «عبدالله بن تُنیان» نی تورزدی لر «خالد» «عبدالله» دن غچب مکه گا گلدی تا الیانچا مکه بلن جدّه ننگ آرثندا غدنا ب گچدی شوننگ بلن نجد ننگ حکومتی «عبدالله بن تُنیان» غا اورلدی.

شو خبر مصر ننگ زنداندا «فیصل بن ترکی» گا یتشدی «فیصل» کوب مکر و حیه بلن زندان دن غچب اوز یوردنا گلب غلطن لرنی یغنا ب سنه هجری قمری ننگ «۱۲۵۸» لنجی یلندا یگرم گونلاب «عبدالله بن تُنیان» ننگ دشن غاباب یدی، آخر اونی اسیر ادب تودی زندان دا اونی بوغب اُلدردی شوننگ بلن نجد حکومتنا ایا بولدی «فیصل» یگرم دورد (۲۴) یل حکومت ادی عمر لرننگ آخرلرندا کور بولدی سنه هجری قمری ننگ «۱۲۸۲» لنجی یلندا دنیا دن گچدی.

سنه هجری قمری ننگ «۱۲۶۴» لنجی یلندا مصر باشائی «محمد علی باشا» هتلاب امیر لکنی اوز اوغلی «ابراهیم باشا» غا طبشردی «ابراهیم باشا» اون بیر (۱۱) آی امیر بولندن ثونگرا هتلاب قربان آینگ اچندا الدی اوندن ثونگرا اوننگ یرندا «طوسون باشا» ننگ اوغلی «عباس باشا» نی امیر غویدی لر سنه هجری قمری ننگ

«۱۲۶۵» لنجی یلندا رمضان آی ننگ اچندا «محمد علی باشا» الله تعالی بُیرغن توتب دنیادن اودی.

«فیصل» المذندن اونچا گچن آتا لرننگ یول لرنی ایذرلاب اودی ننگ اوغلی «عبدالله» نی ولیعهدی ادب گویدی «فیصل» اولن دا «عبدالله» شوننگ یرندا امیر بولدی اما «عبدالله» ننگ دوغن لری اوننگ غرشی ثندن چقب امیرلگا دعوا لشدی لر آخر اوننگ الندن امیر لگی آلب «سعود» غا بردی لر آل سعود دا بشدق بولن سعود لرننگ اکلنجی ثی شو «سعود» در سنه هجری قمری ننگ «۱۲۹۰» لنجی یلندا ریاض شهرندا وهابی لر بشدغی «سعود بن فصیل» دنیا دن گجدی اوندن ثونگرا امیرلک ینا «عبدالله بن فیصل» غا یدی اما موننگ ریاستی بتر اربدلدی، «احساء» و «قطیف» ننگ ایالگی حکومت عثمانی غا گجدی و بولرننگ امیرلرنی اوزندن گویدی و «جبل شمر» ننگ امیری «ابن رشید» حکومت عثمانی ننگ اختیارندا بولدی.

حاصل کلام مصر باشائی ننگ الی نجد دن چکلن دن ثونگرا نجد اولکاتندا اکی حکومت غورلدی برنجئی «آل سعود» ننگ حکومتی اوننگ محلی «قصیم» پایتختی «ریاض» بولدی انگلیس دولتی عثمانی دولت نی عجیز ادمگ اچن آل سعود حکومت نی تقویت ادردی چونکه بو وهابیت تشکیلاتی مسلمان لرننگ ترثنا اودی ننگ یشان تشکیلاتی در اکلنجئی «آل رشید» حکومتی اوننگ محلی «جبل شمر» در قدیم دا «جبل طی» دیب معروف در اوننگ پایتختی «حائل» بولدی دولت عثمانی وهابی لری تضعیف ادمک اچن «آل رشید» حکومت نی تقویت ادردی اما اکنج بلن «آل رشید» ننگ رعیت لرننگ بارثی وهابی دلر.

سنه هجرى قمرى ننگ «۱۳۰۷» لنجى يلندا «عبدالله بن فيصل» اُلدى اوندن ثونگرا «عبدالله» ننگ دوغنى «عبدالرحمن بن فيصل» اوننگ يرندا اوتردى باش آيلا ب رياض غا ايا بولندن ثونگرا «ابن رشيد» رياض غا غوشن چكدى رياض اهل لرى موننگ غرشى تندا غايم دورب مونى شهرگا ثلمدى لر «عبدالرحمن» بلن ابن رشيد ننگ آرثندا دعوى اوللدى «عبدالرحمن» ابن رشيد ننگ گيجنى كان گورب اوزنا اكي يول دن بشغا دُيغى بلمدى، من ابن رشيد ننگ غرشى تندا دورب اورشملى يادا شونگا نوكر بولملى، اگر اورشين ديشم گيجم دنگ دال چونكه اوننگ آرقتندا دولت عثمانى بار اگر اونگا نوكر بولب گزين ديشم غيراتم هيچ قبول ادميار چونكه اولرننگ يول لرى بزنگ آتا بابالر مذننگ يول لرنه ترت در اوننگ اوچن «عبدالرحمن بن فيصل» مننگ يولم دنگا شو يورد دن گوترلمگ در ديب سنه هجرى قمرى ننگ «۱۳۰۹» لنجى يلندا اوز اوغلن اوشق لرى بلن رياض دن گوچدى. دتلاب «احساء» غا، اوندن ثونگرا «بنى مره» طايفه لرنه اوندن ثونگرا «قطر» غا اوندن ثونگرا «بحرين» غا اوندن ثونگرا «كويت» گا گوچدى شوندا اون يلاب اتردى شول يورد دكا اوغلى «عبدالعزيز» اوئب آيق اتتنا غلدى اما رياض حكومتى «ابن رشيد» ننگ ارکنا گچدى وهابى لرننگ بشدغى بولغن «آل سعود» لردن حكومت آيرلدى.

آل سعود لرغا حکومت ننگ اورلب گلشی

«عبدالعزيز» اوللب آيق اثنا غلن وقتندا آتا لرننگ يوردنا ايا بولب وهاييت ني ديرلدمک لگنگ فکرننا دشدی کويت ننگ اميرنا گل ب شوندن کمک ائلدی امير کويت مونگا «۴۰» ديا «۳۰» تفنگ «۲۰۰» ريال پول بردی شوننگ بلن دورک لرننا غلطن لرايشرب «۴۰» غا يقين آدم لر بلن رياض طرفنا اوغردی نچا وقتدن ثونگرا وقتن قراب رياض غا دفلدی.

سنه هجری قمری ننگ «۱۳۱۹» لنجی يلنگ بيرم آیی ننگ اچنجی گونی شهرگا ايا بولدی شول گن دا آل سعود ننگ امارتی تازه لندي رياض ننگ دورک لرنندا اوبا لردن و طایفه لردن «خرج» و «محمل» و «شعیب» و «وشم» و «حوطه» و «افلاج» و «وادی الدواسر» نی آلدی سنه هجری قمری ننگ «۱۳۲۴» لنجی يلندا «قصيم» شهر لرنی اوذنا گچردی و سنه هجری ننگ «۱۳۳۰» لنجی يلندا «احساء» غا و «قطیف» غا ايا بولدی و بو اکی شهردن عثمانی لرننگ نوکر لرنی قوب چقردی.

سنه هجری قمری ننگ «۱۳۴۳» لنجی يلندا مکه مکرمه آل سعود ننگ پایتختی بولب آيلندی شوندن بیلاک «عبدالعزيز» نی ملک حجاز و نجد ديب چاغرلدی اوندن اونچا امير و سلطان و امام ديب چاغرردی لر تاریخ میلای ننگ «۱۹۳۲» لنجی يلندا و سنه هجری قمری ننگ «۱۳۵۱» لنجی يلندا شول یورد «المملكة العربية السعودية» ديب آلدندی بیک طنگری ننگ تقدیرنا دوش بولمغی سببندن و بو یورد لرننگ بیک حاکمی بولغن دولت عثمانی ننگ آيق لری جهانلق اورشنا چکلمگی سببندن، وهایی لگنگ اوچب بریان اودلری یلفلدی، بدعت یلی اوئب ینگادان لامذهب لک اودی توطشدی، منافق لر میدانی گینگلب مسلمانلر دار غا غابلدی، غنیم غالب بولب گمراه

لک توغی تکلدی اوزول آثرین دان کمک بریان انگلیس دولتی، اندی گلب آشکار آل سعود غا آرقا چقدی، «عبدالعزیز» ننگ دولت نی رسمیت گا گچردی، وهابیت مرام نی مسلمان لرنگ ترثنا غورلن دولت ادب یتدی ملک «عبدالعزیز» بارچا عهد و پیمان نی انگلیس بلن باغلدی.

وهابی لر پادشائی «عبدالعزیز» سنه هجری قمری ننگ «۱۳۶۲» لنجی یلندا مکه مکرمه دا اوقین خطبه نندا انگلیس دن قدر دانلق بلدرب پیغمبر علیه السلامگ «مَنْ لَمْ يَشْكُرِ النَّاسَ لَمْ يَشْكُرِ اللَّهَ» دیگن حدیثی «ای مَنْ لَمْ يَشْكُرِ الْاَنْكَلِيزَ لَمْ يَشْكُرِ اللَّهَ» دیب تفسیرلدی یعنی هیثی بر آدم انگلیس دولتنا شکر ادما الله تعالی ننگ شکر نی ادگی دالدر. انها عزیز مسلمان لر وهابی لگنگ یولی شو، یا رسول دیب پیغمبر علیه السلام ننگ مبارک آدنی توتن کشینی کافر دیب حکم ادیان «عبدالعزیز» انگلستان کافر لرننگ شکر نی ادمک لک فرض در دیب بیرق چقریار.

سنه میلادی ننگ «۱۹۲۸» لنجی یلندا «عبدالعزیز» ننگ آتائی «عبدالرحمن بن فیصل» یدمش ننگذ (۷۸) یاشاب اولدی اولماکا اوغل ننگ یوردی خلیج فارس دن تا غذل دنگذگا چنلی گینگلن نی گوردی ملک «عبدالعزیز» وهابی لرنگ دثلابقی پادشائی در موننگ حکومتی سنه هجری قمری ننگ «۱۳۰۹» لنجی یلندن تا «۱۳۷۳» لنجی یل غا دوام لشدی آلمش دورد (۶۴) یل لاب حکومت ادی سنه هجری قمری ننگ «۱۳۷۳» لنجی یلندا ربیع الاول آی ننگ اچندا دنیا دن گچدی موننگ ایذندا اوتذ آلتی (۳۶) اوغلی غالدی.

«عبدالعزیز» اولندن ثونگرا اوننگ «سعود» دیان اوغلی آتائی ننگ تختندا اوترب پادشاه بولدی بو پادشاه وهابی لرنگ اکلنجی پادشائی در اچرلک و دشرلق سیاست

لرندا اربد لک بلن دوش بولمغی جهتندن اولمذندن اونچا تخت دن دشب سنه هجری قمری ننگ «۱۳۸۴» لنجی یلندا جمادی الثانی آینگ اچندا پادشاه لغی اوز دوغنی و ولیعهدی بولن «فیصل» گا طبشردی اوندن ثونگرا غالن عمرنی تا اولیانچا یونان دا گچردی اوندن ثونگرا مثلغنی ریاض غا گترب گومدی لر اوننگ اولن تاریخی سنه هجری قمری ننگ «۱۳۸۸» لنجی یلی در.

وهابی لرنگ اچلنجی پادشائی ملک «فیصل» در «عبدالعزیز» ننگ اچلنجی اوغلی در اون اچ (۱۳) یاشندا داشاری یورد لرگا گزدی، انگلستان غا و فرانسه غا و بلژیک گا و بیلکی یورد لرگا بردی اوز دوغنی «سعود» ننگ پادشاه وقتندا دولت ایش لرنا انجام بریان بش وزیر بولدی سنه هجری شمسی ننگ «۱۳۴۳» لنجی یلندا اونی شاه لقدن چقرب اوزی یرندا اوتردی سنه هجری قمری ننگ «۱۳۹۵» لنجی یلندا اوز دوغن ننگ اوغلی «فیصل بن مساعد» ننگ الی بلن الدرلدی «ملک فیصل» اولدرلندن ثونگرا اوننگ جایندا اوزی ننگ دوغنی «خالد بن عبدالعزیز» اتردی «ملک خالد» وهابی لرنگ دورد (۴) لنجی پادشائی در بو پادشاه دا سنه هجری قمری ننگ «۱۴۰۲» لنجی یلندا دنیادن گچدی «ملک خالد» اولندن ثونگرا اوننگ یرندا «فهد بن عبدالعزیز» اوتردی بو «ملک فهد» وهابی لرنگ باشلنجی پادشائی در «ملک فهد اولندن ثونگرا اوننگ یرنا «عبدالله بن عبدالعزیز» اوتردی شو وقت حرمین گا ایا بولب جزیره عرب غا حکومت ادب دورن شول پادشاه در.

آل سعود ننگ تاریخندن آلملی نتیجه لر

آل سعود لرنگ تاریخنا سیر ادب شولرنگ حکومت تشکیل برشنا گود یترن آدم، «محمد بن عبدالوهاب» ننگ بشدا طفلمش یغدینا یتک بولب و اوننگ «ابن سعود» بلن ال بیرکدرب ادن ایش لر ننگ دیب تیندن نو اچن آدم، اولر کافر لرنگ فکری بلن اسلام ایشملنگ نی چاشمرق اچن مسلمان بنده لرنگ غان لرنی دوکب دولت بولش لرنی آشکار بلیان آدم، هوکمان بلر وهابی لگنگ یولی فقط مرام سیاسی دغنی، مذهب اسلامی دال دگنی پیغمبر علیه السلام و هابیت ننگ دوران یوردنی یمنلاب شوندن شیطان ننگ شاخی چقر دیان گفنی تاریخ بلدریار.

وهابیت ننگ مؤسسی بولغن «محمد بن عبدالوهاب» نی اوذ زمان ننگ علماء لری قوب ایل دن چقرن نی تاریخ اوردیار «محمد بن عبدالوهاب» اولندا «بَدَا هَلَاکُ الْخَبِیْثِ» دیب تاریخ یاثالان نی یعنی تلکا ننگ هلاک بولنی خلق لرغا آشکار بولدی دیب آیدلن نی تاریخ کوکذیار، انگلیس ننگ جاسوسی مستر «همفر» گلب اونسی اوذ غوشنا آلب مسلمان لرنگ ترثنا بر یول چقردن نی تاریخ نشان بریار، «شریف مسعود» ننگ وقتندا اسلام علماء لری اولر بلن اترشب اولری محکوم ادن دن ثونگرا وهابی بولن آدمنگ غانی حلال، مالی حلال دیب کوچه لردا جار چکدرلن نی تاریخ یغیریار.

«شریف غالب» ننگ غوشن چکب الی آلتی (۵۶) گزک ورش ادب غان لر دوکن نی تاریخ دشندریار، وهابی لرنگ مکه مکرمه داکسی و مدینه منوره داکسی و اوذگا یرلرداکی اولیاء لرنگ اثتنا ثلنن گنبد لری آوردب یرگا یکسان ادن لرنی و جمیع آثار متبرکه لری غویرب ذنگن لرنی تاریخ آیدیار، سنه هجری قمری ننگ «۱۲۲۷» یلندا مسلمان لر وهابی لری حرمین شریفین دن قوب چقرن لردا شیخ «عبدالملک» مفتی

شول یل غا ابجد حسابی بلن تاریخ یناب «قُطِعَ دَائِرُ الْخَوَارِجِ» یعنی دوغری یول دن چُقوجی لرننگ کوکی کنلدی دیب آیدن نی تاریخ خبر بریار، دولت عثمانی ننگ آیغی جهان لق اورشنا بند بولن وقتندا انگلیس دولتی فرصت دن پیدا لنب مسلمان لر ترثنا سعودی حکومت نی تکن لگنی تاریخ تعلیم بریار، سنه هجری قمری ننگ «۱۴۰۷» لنجی یل ننگ قربان آیی ننگ ثگذ (۸) لنجی گنی مکه مکرمه دا دورد یذ (۴۰۰) گا یقین حاجی لری اولدرب اولرننگ غذل غانی بلن کوچه لری بویان نی شو زمان ننگ معنا دوشن آدم لرننگ بارثی گوذلری بلن گوردی لر و غولق لری بلن اشدی لر.

وهابی لرنگ شکل لری ایدگیشی

وهابی لرنگ کلا لرننا غوشق دنگمانی سنت بولن ثلاثی ارنمانی، خاتونلر یالی چرغت اورتنب یورش لرندن بلی بولیار اولر حضرت رسول اکرم صلی الله تعالی علیه و سلم ننگ سیرتدن آیرلب شوننگ سنتندن داش دشن لک لری، شول آل سعود لردن غیری ارکک آدم بولب چرغت اورتنیان طایفه یوقدر اگر آیری عرب لردا اورتنیان بولندا شولردن تقلید ادب ارتنیان در اصلی مدنیت لرندا چرغت اورتنمک یوقدر اصلی عرب لر تلا اورنملی اوننگ اچن پیغمبر اکرم صلی الله تعالی علیه و سلم اوذ ننگ صحیح حدیثندا ثویب آیدیار: «الْعَمَائِمُ تَبِجَانُ الْعَرَبِ» یعنی ثلاثلر عرب ایل ننگ تاج لری در حدیث شریف ننگ بعضی طرق لرندا گلبدر: «فَإِذَا وَضَعُوا الْعَمَائِمَ وَضَعُوا عِزَّهُمْ» یعنی عرب لر تلا لرنی اتبرثلر اوذ لرننگ آبری لرنی اتبردگی در.

ینا بر طرق دا شو شریف گلبدر: «الْعِمَامَةُ عَلَى الْقَلَنْسُوتِ فَصَلُّ مَا بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْمَشْرُكِينَ يُعْطَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِكُلِّ كَوْزَةٍ يُدَوِّرُهَا عَلَى رَأْسِهِ نُورًا» یعنی بورک ائتنندا تلا ارمق کافر لر بلن بذننگ آرامذننگ بلگنی در یعنی مسلمان لر بورک ننگ ائتنندن تلا ورنرلر اما کافرلر فقط بورک گیرلر، کلاثنا تلا ورنن آدم غا قیامت گنن دا ثلاثی ننگ هر آیلوننگ برابرنا بر نور برلر، آل سعود لر شول نور عمامه دن محروم درلر دنیاا اوذ لرنی خلق لردن تیلبق بولب شول چرغت اورتنمک لری اوذلرنا آبری حساب ادب آخرت آبری لرنی ال لرندن برن درلر.

الحاصل وهابیت یولی اسلام ترثنا غورلن و مذهب لر غرشی ثندن یثنن سیاسی یولدر، مذهب اسلامی و مسلک اجتهادی دالدر اولرنگ مرامی المدام اسلام اهل لرننا عیب ادب گزملی، گچن مجتهد لرگا و اولیاء لرغا آد دقملی، وهابی بولمدق مسلمان لری

مشرك ثانملى، منگ دورد يز (۱۴۰۰) يل بارى يوريب گليان يولى باطل و خرافات
ديملى، شيدب مسلمان لرى تضعيف ادملى، وهابى لرنگ مسلمان لردن بشعا دشمان لرى
يوقدر چونكه مسلمان لر اولرنگ يانندا مشرك لر در.

وهابی لرنگ دین ترثنا آیدن گب لری

«محمد بن عبدالوهاب نجدی» اوز «کتاب التوحید» ننگ اوتد بیر (۳۱) لنجی صفحه ثندا «إِنَّ الْإِسْتِعَاذَةَ بِالْمَخْلُوقِ شِرْكٌ» دیب آیدبدر یعنی خلق لردن کمک ائلمک کافرلق در «محمد بن عبدالوهاب نجدی» اوز «کشف الشبهات» آدلی کتابی ننگ آلتمش دورد (۶۴) لنجی صفحه ثندا «ان شرک الاولین اخف من شرک اهل وقتنا» دیب آیدبدر یعنی هوکمان ثن بلگل اولقی مشرک لرنگ شرک گترشی بزندگ بو وقت قی مسلمان ثمق لرنگ شرک گترشندن ینگل در.

ینا «محمد بن عبدالوهاب» شول کتابی ننگ بشندا «فَأَوْلُهُمْ نُوحٌ» دیب در یعنی پیغمبر لرنگ اولقتی نوح علیه السلام در دیب، حضرت آدم نی و حضرت شیث نی و بشغقی پیغمبرلری پیغمبرلقدن آیربدر «محمد بن عبدالوهاب» ننگ آغتعی «عبدالرحمن بن حسن» «فتح المجید» آدلی کتابی ننگ یگرم (۲۰) لنجی صفحه ثندا شو وقت ننگ آدم لری شرک نی اوزلرنا دین ادندی لر دیب آیدبدر، ینا شول کتاب ننگ ید ننگذ (۱۰۸) لنجی صفحه ثندا آدم لری کفر لگا چاغریان، شیخ لر و طریقت ایالری بولغن صوفی لر دیب آیدبدر.

ینا شول کتاب ننگ ید آلتمش (۱۶۰) لنجی صفحه ثندا، مصر یوردندا گچن اولقان ولی «سید احمد بدوی» ننگ قبرنی یمنلاب آیدب در: «وَقَبْرُهُ أَكْبَرُ الْأَصْنَامِ فِي الدِّيَارِ الْمِصْرِيَّةِ» یعنی «سید احمد بدوی» ننگ قبری مصر یوردندا بت لرنگ القانی در، انها وهابی لرنگ اولقان اولیاء لرغا و مشایخ لرغا ادیان تهمت لری، ینا شول کتاب ننگ ید آلتمش یدی (۱۶۷) لنجی صفحه ثندا آیدب در: «يَا سَيِّدِي فُلَانٌ أَنْصُرْنِي» ای مننگ سیّدم فلان ولی، منگا کمک بر دیتا شول مشرک بولر دین دن چقر اگر توبه ادنا غوی و

اگر شول آیدن گفندن توبه ادمتا اونی الدرملی، انها وهایی لرننگ یا رسول، یا ولی دیب چاغرن آدم نی کافر بولدنگ، دین دن چقدنگ دیش لری.

ملک عبدالعزیز ننگ پادشاه وقتندا، مکه ننگ امامی بولغن «ابوالسمح محمد عبدالظاهر» دیگن وهایی «حَيَاتُ الْقُلُوبِ» آندا بر کتاب یذب در شول کتاب ننگ الی باش (۵۵) لنجی صفحه ثنا بارچا مذهب لری باطل ادب در، شافعی نی مالکی نی حنبلی نی حنفی نی و زیدی نی و بولردن بشغقی مذهب لری دا و شول صفحه دا بارچا طریقت لری دا باطل ادب در، شاذلی نی و خلوتی نی و نقشبندی نی و رفاعی نی و احمدی نی و تیجانی نی و بولردن بشغقی طریقت لری دا و شو گب لرننگ ایذندا آیدب در: «هَذِهِ الطَّرُقُ الصُّوفِيَّةُ وَ الْمَذَاهِبُ الْفِقْهِيَّةُ يُنْبِذُهَا الْإِسْلَامُ وَلَا يَعْرِفُهَا وَ قَدْ بَرَّأَ اللَّهُ رَسُولُهُ مِنْهَا كُلِّهَا» یعنی شو صوفی چلق طریقت لری و شو فقهی بولن مذهب لرنی اسلام طشلیار، اسلام شولری طنیمیار الله تعالی اودی ننگ پیغمبرنی شول طریقت لرننگ و مذهب لرننگ بارثندن بیزار ادی، انها وهایی لرننگ مذهب دا بولن آدم لری و صوفی چلق ادیان آدم لری مسلمان طنیمیشی.

ینا شول کتاب ننگ ثگشن یدی (۸۷) لنجی صفحه ثنا آیدب در: «أَمَّا دَعْوَى التَّمَذُّبِ وَ الْمَذَاهِبِ فَهِيَ مِنَ الْبِدْعِ الضَّالَّةِ الَّتِي فَرَّقَتِ الْأُمَّةَ قَدِيمًا وَ حَدِيثًا» یعنی بر مذهب ننگ ایذنا دشمنک گرک دیب دعوی ادمک لک و شول مذهب لرننگ بارثی تازه دوران گمراه لک یول لردن در، ینا شول کتاب ننگ شول صفحه ثنا آیدب در: «وَ إِنِّي مُسْتَعِدٌّ لِمُنَاطَرَةِ أَيِّ مُخَالَفٍ فِي ذَلِكَ وَ مُبَاهَلَتِهِ إِنْ أَصَرَ عَلَى جَوَازِ التَّمَذُّبِ» یعنی من هوکمان تیاردردن شو آیدیان گب لرما ترثگیان و غرشی چقیان آدم بلن مناظره ادمک

لگا و شونگ بلن مباحله ادمگ لگا اگر شو مذهب توتنمق دوغری در دیان عقیده تندا
غایم دورنا.

انها عزیز مسلمان لر وهابی لر نذر بلن شوجره دوشمان در مذهب دا بولن آدم
لرنگ بارثی اولرنگ یاندا کافر در وهابی لرنگ علم لری آذجق بولشی یالی عقل لری
دا آذجق در بر گب بلن جهان مسلمان لرنگ بارثی کافر دیب حکم ادر لر وهابی لرنگ
شول کتابی ننگ یذ بر (۱۰۱) لنجی صفحه تندا آیدب در:

وَ تَرُوحُ تَدْعُو الْأَوْلِيَاءَ تَالْهَأُ وَ تَقُولُ يَا بَدْوِي يَا جِيلَانِي
يَدْعُونَهُمْ مُتَوَسِّلِينَ بَزُعْمِهِمْ وَ دَعَاؤُهُمْ شِرْكُ بِنَصِّ قُرْآنِ

یعنی تن گذر ننگ ولی لری چاغر ننگ شولری اوزنگا خدای ادن یغدی نگدا و تن
ای سید احمد بدوی ای عبدالقادر جیلانی دیب آیدر ننگ شول زیارت چی لر اوز گمان
لرندا ولی لری اذرنا وسیله دن یغدین دا چاگریار لر شول ولی لری چاغر مق خدایا
شرک گترمک در قرآننگ آشکار آیدمغی بلن انها وهابی لرنگ عقیده شی هر کم اولیاء
غا ثغنب زیارتنا برنا شونگا کافر دیار لر.

اگر بذ آیدثق اولیاء غا برنمد بلن اولیاء نی خدای دیمذاق یا شوننگ قبرنا عبادت
ادمذاق بلکه شول اولیاء لر الله تعالی ننگ ثوین بنده شی در شولری آرا ثلب شولرنگ
حرمتی اچن خدای تعالی دن دلپارث دینگ اوندا دا وهابی لر آیدر نذ کافر بولدنگذ
چونکه اول وهابی لرنگ «القول السدید فی مقاصد التوحید» آدلی کتابی ننگ آلتمش
یدی (۶۷) لنجی صفحه تندا یذلب در: «إِنَّ مَنْ اعْتَقَدَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْفَاعِلُ وَ أَنَّهُمْ وَسَائِطُ بَيْنِ
اللَّهِ وَ بَيْنَ مَنْ دَعَاهُمْ وَ اسْتَعَاثَ بِهِمْ يَكْفُرُ» یعنی بر آدم ایشی بتریان الله تعالی در اما ولی
لر الله تعالی بلن زیارتچی لرنگ آر تندا واسطه لر در دیب اعتقاد ادنا هوکمان شول آدم

کافر بولر آنها وهابی لرنگ مسلمان لرغا ادیان تهمت لری اولرنگ یانندا دنیا دا اوذ لردن بشغا مسلمان یوق در ناهیل لی اولر بلن اوغردش بولجق؟ ناهیل لی اولر بلن یولا گدجک؟ اولرنگ یولی بشغا مسلمان لرنگ یولی بشغا.

اول وهابی لرنگ «تمییز المحظوظین» آدلی کتابی ننگ ننگن بر (۸۱) لنجی صفحه تندا هوکمان اروپائی لر و آمریکائی لر و بلشویک لر دیندارلق دا قرآن حکم لرننا یقین در خانقاه ایالردن و چلا یطن لردن و طریقت بشدق لردن و مذهب بشدق لردن، ای مسلمان لر گورنگ بو وهابی لرنگ آیدیان گفنی بولرنگ یانندا بر آمریکائی کافر دا امام اعظم دن و بهاء الدین دن افضل در هی مسلمان آدم شو کفی آیدرمی؟ ایمانلی آدمنگ آغذنا شو جرا گب گلشرمی؟ وهابی لرنگ گفی ننگ میزانی یوقدر اولر هر هیل لی گفی گبلا بریان در.

حضرت علامه «سید احمد زینی دحلان» «خلاصة الکلام» آدلی کتابی ننگ اکی یذ اتذ (۲۳۰) لنجی صفحه تندا یذب در: «إِنَّ بَعْضَ أَتْبَاعِهِ يَقُولُ: عَصَايَ هَذِهِ خَيْرٌ مِنْ مُحَمَّدٍ لِأَنَّهَا يُنْتَفَعُ بِهَا فِي قَتْلِ الْحَيَّةِ وَنَحْوِهَا وَ مُحَمَّدٌ قَدْ مَاتَ وَ لَمْ يَبْقَ فِيهِ نَفْعٌ أَصْلًا وَ أَنَّهَا هُوَ طَارِشٌ وَ مَضَى» یعنی محمد بن عبدالوهاب ننگ ایذنا دشیان وهابی لرنگ بر نچا لری آیدردی: مننگ شو طبعم دا محمد دن غوی در هوکمان شو طبع بلن یلان الدرکم لگدا و شونگا منگذش زاد لردا پیدالنب بولیار تحقیق محمد اولدی گدی اوندن هیچ بر پیدا غالمدی تحقیق شول محمد بر خبرچی در گلدی خبرنی بردی گدی.

ای مسلمان دوغن لر اکی جهاننگ پادشائی و بیک طنگری ثویر دوستی بولغن محمد علیه الصلاة و السلام نی طبع چا گورمنا ناهیل لی اولرغا مسلمان دیجگ؟ ناهیل لی اولردا دین بولجق؟ وهابی لر یالی عقیده نی خراب هیچ فرقه یوق در، ینا دا علامه

«زینی دحلان» شول صفحه دا شولرننگ گفندن شو جمله نی نقل ادب در: «الزَّانِيَةُ أَقْلٌ
إِنَّمَا مِمَّنْ يُنَادِي بِالصَّلَاةِ عَلَى النَّبِيِّ فِي الْمَنَائِرِ» یعنی زنا ادگوجی فاحشه خاتون ننگ
گنائی مناره لرغا منب پیغمبر علیه السلام غا صلوات آیدیان آدم ننگ گناتندن آذ در
یعنی وهابی لرننگ یانندا مناره منب پیغمبر علیه السلام غا صلوات آیدمق لغنگ گنائی
زنا ادمک لگنگ گناتندن دا یمن در.

ای مسلمان دوغن لر وهابی لردا هیچ بر عقیده یوق در هر گن دا بر هیل لی اوئب
دورن ابن وقت لر در «مصطفی ابو سیف الحمامی» وهابی لرننگ یول لرنی رد ادمک
اچن و شولرننگ مرامی ننگ باطل لغنی خلق لرغا دوشندرمک اچن «غوث العباد بیان
الرشاد» آدلی کتابی دذب در شول کتاب ننگ یذ ثگتن (۱۸۰) لنجی صفحه تندا آیدب
در: «يُصْرِّحُ فِي غَيْرِ خَجَلٍ إِنَّ بِنْتًا صَغِيرَةً خَادِمَةً أَصْدَقُ مِنْ رِوَاةِ الْبُخَارِيِّ الَّذِي يُعَدُّهُ
عُلَمَاءُ الْإِسْلَامِ أَصَحَّ كِتَابٍ فِي السُّنَّةِ» یعنی وهابی لرننگ بییری اوطنمانی آشکار آیدئی:
خدمتکار بولن صغیره جه غیذ دوغرچل در، اسلام علماء لرننگ سنت دا انگکی دوغری
گوریان کتابی صحیح بخاری ننگ راوی لرنندن انها وهابی لرننگ شریعتنگ اولقان سندی
بولغن کتاب غا ادیان توهین لری.

وهابی لرنگ آیدن گب لرندن آلملی نتیجه لر

وهابی لرنگ حضرت آدم نی و شیث نی و ادریس نی و بولر دن بشغدا پیغمبر لری پیغمبرلق مقامندن آیرشی، طریقت غا گیرمک دا و مذهب توتتمق دا مسلمان لق بولمذ دیشی، پیر لردن مشایخ لردن آمریکا و روس لر دین غا یقین دیشی، و مننگ الم داکسی طیغم دا محمد پیغمبر دن غوی در دیشی، پیغمبر علیه السلام غا صلوات آید مغنگ گنائی زنا ادمگ نگ گناثندن دا اولقان در دیشی، یا رسول یا ولی دیب چاغریان غا مشرک دیشی، اولرنگ همیشه هدف لری اولیاءلر و پیرلر و صوفی لر و مذهبی لر بولب شولری تضعیف ادمک بلن و تکفیر ادمک بلن و شولرغا خیانت لی گب لر آیدمق بلن چورنگشک ثلشی بلدریار که اولرنگ دنگا دشمان لری مسلمان لردر مسلمان لرنگ ادیان ایش لرننگ کوبشی وهابی لرننگ

یانندا شرک یا بدعت در شو یغدی لردن بلی بولیار فرقه وهابی حقیقتاً مسلمان لرنگ ترثنا طثلنن توپرلر در. اولرنگ مسلمان لردن بشغا دشمانی یوق در فقط مسلمان لرنگ آغذنی آردملی و اولرنگ اعتقاد لرنی خراب ادملی شیطان لعین نگ بترجک ایش لرنی شولر بتریان در.

وهابیت نی محکوم ادن علماء لر

وهابیت مرام نی محکوم ادن علماء لر بتر کان در گچن زمان لردا و حال حاضر دا شولر دن سنه هجری قمری ننگ منگ اکی یذ قرق بر (۱۲۴۱) لنجی یلندا دنیا دن گچن مالکی مذهب ننگ عالمی شیخ «احمد صاوی» اودی ننگ تفسیر جلالین اچن یذن حاشیه ننگ اچ (۳) لنجی دفتر ننگ اچ یذ نکذ (۳۰۸) لنجی صفحه تندا آیدیب در: «وَهُمْ فِرْقَةٌ بَارِضِ الْحِجَازِ يُقَالُ لَهُمُ الْوَهَابِيَّةُ يَحْسُبُونَ أَنَّهُمْ عَلَى شَيْءٍ أَلَّا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَادِبُونَ اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ أُولَئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ نَسَأَلُ اللَّهَ الْكَرِيمَ أَنْ يَقْطَعَ دَابِرَهُمْ» یعنی شول یول دن چقب آذشن لر حجاز ایلندا دوران بر تویر در شولرغا وهاپیته دیب آیدیلار شولر اودلرنی بر زاد حساب ادلرلر خبردار بولنگ هوکمان شولر یالنچی درلر شولرغا شیطان اثم چقدی و اولر غا الله تعالی نی یادلمغی اندردی شولر شیطان ننگ تویری در خبردار بول تحقیق شیطان ننگ تویری هوکمان شول شیطان ننگ تویری زیان چگوجی لر در بد جومارد بولن طنگری تعالی دن شولرنگ کونکی کتمگنی دلبارت آمین یا رب العالمین.

وهابی لر خدای دن غورقمیان آنگریش خائن لر بولننگ دین نذ ناشر لری تثن آلب حضرت «شیخ احمد صاوی» ننگ شو گب لرنی سوره فاطر ننگ یدلنجی آیه تندن حذف ادب آیردی لر بیروت ننگ «دار الکتب العلمیه» تی ننگ اکی منگ دوقذ (۲۰۰۹) لنجی یلندا دورد (۴) جلدی ادب چاپ ادن نسخه لرندا یوق در «دار الفکر» لبنان ننگ سنه اکی منگ اون (۲۰۱۰) لنجی یلندا آلتی (۶) جلدی ادب چاپ ادن نسخه لرندا هم یوق در دتلاب شول خط لرننگ اثنا لاک ورب افست ادی لر اوننگ جایی آغرب غالدی عام و خاص غا بلی بولدی اوندن ثونگرا بلدرمجک بولب اوننگ آچلن سطر لرنی بیرکدردی لر انها وهابی لرننگ انگکی کچی جک ادیان خیانت لری، قدیم تفسیر

لری و قدیم کتاب لری تحریف ادب ایدگدمک در حتی «اعلام المنجد» ننگ مصنفی «وهابیة نی بدعت و فتنه اسلام دیب یزدی» اما وهابی لری شونی تحریف ادب ثونگرقی چاپ لرندا شونی «وهابیة مذهب اسلامی» دیب یزدی لری اولر فرصت طبنا لری اسلام ننگ هر مقدساتنا ال اوررلر ایدگرلر.

وینا سنه هجری قمری ننگ منگ اکی یذالی بر (۱۲۵۱) لنجی یلندا دنیا دن گچن حنفی مذهب ننگ عالمی حضرت «علامه ابن عابدین» اوذی ننگ «رد المحتار» آدلی یذن کتابی ننگ اچ (۳) لنجی دفتر ننگ اکی یذ دو قذ (۲۰۹) لنجی صفحه تندا آیدب در: «شول یول دن چقن آدم لری اوذ لرننا مخالف بولن آدم لری کافر تاندی لری گویا نجد ایلندا دوران ابن عبدالوهاب ننگ تابع لری جمیع مسلمان لری کافر تانیس لری یالی اولر اهل السنّة و الجماعة ننگ علماء لرنی اولدرمگنی مباح دیدی لری».

ینا سنه هجری قمری ننگ ننگذ یذالی باش (۸۵۵) لنجی یلندا دنیا دن گچن حنفی مذهب ننگ عالمی حضرت «علامه بدر الدین عینی» اوذی ننگ «عمدة القاری شرح صحیح البخاری» آدلی کتابی ننگ یگرم دورد (۲۴) لنجی دفتر ننگ توغشن (۹۰) لنجی صفحه تندا آیدب در: «هؤلاء القومُ خرجوا من نجدٍ موضع التَّمِيمِ» یعنی شو آذشن قوم نجد ایلندن تمیم لری جاینندن چقدی لری، ینا سنه هجری قمری ننگ منگ اکی یذ ننگن باش (۱۲۸۵) لنجی یلندا دنیا دن گچن حنفی مذهب ننگ بیک عالمی «عبدالحلیم لکنوی» اوذی ننگ «قمر الاقمار» آدلی کتابی ننگ اکی یذ قرق یدی (۲۴۷) لنجی صفحه تندا آیدب در: «وَنَحْوِهِمْ كَالْوَهَابِيِّ الْمُنْكَرِ لِلشَّفَاعَةِ» یعنی گمراه لقی دا شول آذشن خوارج لری یالی و معتزله لری یالی در شفاعت غا انکار ادگوجی وهابی لردا.

وینا سنه هجری قمری ننگ منگ اچ یذ دورد (۱۳۰۴) لنجی یلندا دنیا دن گچن حنفی مذهب ننگ محقق عالمی «علامه عبدالحی لکنوی ننگ» «عمدة الرعاية» آدلی

کتابی ننگ ایکی (۲) لنجی دفتر ننگ اچ یذ اون اکی (۳۱۲) لنجی صفحه ثنا آیدب در: «وَأَنْتَ وَهَابِيُّ أَيُّ مَنْسُوبٍ إِلَى مُحَمَّدٍ بْنِ عَبْدِ الْوَهَّابِ النَّجْدِيِّ صَاحِبِ الْفَتَاوَى الرَّائِعَةِ» وینا وهابی درتنگ یعنی باطل فتوی لرنگ ایشی بولغن محمد بن عبدالوهاب ننگ یولنا گیرتنگ دینا شونی تعزیر ادملی یعنی شلق ورملی مسلمان غا وهابی دیمک لگنگ جزائی گویا مسلمان غا کافر دیمک لگنگ جزائی یالی در.

وینا سنه هجری قمری ننگ منگ اچ یذ دورد (۱۳۰۴) لنجی یلندا دنیا دن گچن شافعی مذهب ننگ بیک عالمی «علامه سید احمد زینی دحلان» اوذی ننگ «الدرر السنیة» آدلی کتابی ننگ الی اچ (۵۳) لنجی صفحه ثنا آیدب در: «محمد بن عبدالوهاب ننگ گب لرندن و ایش لرندن بذنگ یانمذ دا بلی بولن زاد اسلامی قانون لردن چقمق لغنی واجب آیلندریان زاد ننگ شوندا بولمق لغی در، وینا حنفی مذهب ننگ اولی عالمی «حضرت الفاضل مولوی ملا صالح محمد» اوذی ننگ «نورالعقائد» آدلی کتابی ننگ اچ یذ الی بر (۳۵۱) لنجی صفحه ثنا دوغری یول دن آذشن توپیر لری ثانان دا «وَالْوَهَّابِيَّةُ» دیب آیدب در یعنی وهابی بولن طایفه دا آذشن لردن در.

الحاصل اهل التسنن اهل التشیع علماء لرننگ بارشی وهابیّت ننگ باطل لغنا برلشیان درلر وهابیّت مرام نی محکوم ادیان مصنف لر و شو حق دا کتاب یذن عالم لر کوب در اولرنگ یکایکا آد لرنی آیدب گب لرنی قلم غا گترجگ بولتق اشدگوجی لری آردرب یذغوجی لری یاددجق اوننگ اچن «خَيْرُ الْكَلَامِ مَا قَلَّ وَ دَلَّ» دیلن حکمت لی گب گا گورا یعنی ثوزنگ انگکی غوئی آذجق بولب مقصد غا دلالت ادیان دیب آیدلن اودگا گورا ثوذ مذی غیثغلبدمجا لری دریا لردن نمونه آیلندردق عقل دن و انصاف دن بی پای بنده لرگا دلیل لر دریا بولب آقتلردا پیدا برمد نعوذ بالله من ذلک.

وہابی لرنگ علامت لری

- ۱- وہابی بولن آدم گبلان دا توحید بلن گبلار اوذنی موحد کوکذر خلق لری توحید غا چاغرر موننگ مقصدی مقابلنداکی لری مشرک بلمک در توحید ننگ فرض لغندا هیچ بر مسلمان لرنگ شکی یوق در مسلمان لرنگ بارثی موحد در هیچ بر مسلمان مشرک دال در مشرک دن مسلمان بولمذ مسلمان دن مشرک بولمذ «ضِدَّانِ لَا يَجْتَمِعَانِ» یعنی اکی ترث بیرگمذ اوننگ اچن مقابلنداکی لری مشرک حساب ادمشنگ موحد بولنگ دیب یورملی دال، آیت التوحید نی اقیب توحید غا چاغرثا بلنگ شول وہابی در.
- ۲- وہابی بولن آدم مذهب گا آد دقر مجتهد لرگا عیب ادر، مذهب گا بدعت دیب گبلتا بلنگ شول وہابی در ۳- وہابی بولن آدم طریقت غا عیب ادر پیر مرید لک ناما گرگ؟ ایشان لق صوفی لق ناما گرگ؟ بو زاد لرنگ بارثی خرافات در دیب اُغرثا بلنگ شول وہابی در ۴- وہابی بولن آدم فقط خدایا ثغی ننگ خدای دن بشغدن کمک ائلمانگ دیر اولیاء لری ایشان لری چاغرمرق لق خدایا شرک گترمگ در دیتا بلنگ شول وہابی در ۵- قبر لرغا زیارت ادمانگ اولی نذ دن هانظما نذ اولی لردن ناما هانظما بولیانگذ دیتا بلنگ شول وہابی در ۶- سفر دا یا مقیم چلق دا نماز ننگ سنت لرنی اتبرنگ سنت اوقیمق دوغری دال در دیتا بلنگ شول وہابی در.
- ۷- باش وقت نماز ننگ ایذندن آیدلیان وردلر گرگ دال نماز ننگ ایذندن قرآن اوقیمق بدعت در و دعا ادمک بدعت در دیتا بلنگ شول وہابی در ۸- نماز ننگ اکلنجی اعلاننا آد دقتا یعنی اذان چکلن دن ثونگرا «قامت» دیب اکلنجی خبر ادمگی دوغری دال در دیتا بلنگ شول وہابی در ۹- جمعه دا رواتب لر گرگ دال احتیاط ظهر اوقیمق دوغری دال دیتا بلنگ شول وہابی در ۱۰- ایشان غا اجق غا برمانگ دعا تومر آلاجه

دقمانگ اولیاء لرغا ثغمانگ دیتا بلنگ شول وهابی در ۱۱- طعام ایب بولنگذ دا توهیر غلدرمق دوغری دال آیت قرآن اوقیمق بدعت در دیتا بلنگ شول وهابی در.

۱۲- اولی لرنگ ایذندن صدقه برملی دال و شونگا بشن طعام نی ایملی دال دیتا بلنگ شول وهابی در ۱۳- اولی ننگ یاشنی اورملی دال دؤر إسقاط ادملی دال اول خدایی آلداب اوترمق در دیتا بلنگ شول وهابی در ۱۴- اولیاء لرنگ و صلحاء لرنگ لباس لرنی و غیره اسباب لرنی ثرقد لرنی تبرک ادمک لک دوغری دال در دیتا بلنگ شول وهابی در ۱۵- اولن آدم لرنگ اشدمک لگی یوق در زیارتنا بریان آدم لری بلیان دال در دیتا بلنگ شول وهابی در ۱۶- اولیاء لرغا آیدلیان مال لر دوغری دال در اگر اولدرلثا اوننگ اتی حرام در دیتا بلنگ شول وهابی در.

۱۷- پیغمبر علیه السلام ننگ بولن گن نی و بولن آی نی جشن ادمک دوغری دال مولد اوقدمق بدعت در دیتا بلنگ شول وهابی در ۱۸- مسجد لردا ادلیان ذکر لر و ختم خواجه لر بدعت در دوغری دال در دیتا بلنگ شول وهابی در ۱۹- قدر گیجا ثنا براءت گیجا ثنا رغائب گیجا ثنا یعنی رجب آی ننگ اولقی جمعه نی ننگ گیجا ثنا اوقلیان نفل لر دوغری دال در دیتا بلنگ شول وهابی در ۲۰- فتاوی لرغا فقه کتاب لرغا آیت دن یا حدیث دن سندی بولمنا قبول ادملی دال در دیتا بلنگ شول وهابی در ۲۱- هر بر زاد دا قرآن دن دلیل باری دیب گبلثا بلنگ شول وهابی در چونکه اهل السنة و الجماعة ننگ دلیلی دنگا قرآن دال در بلکه ادله اربعه در یعنی قرآن حدیث اجماع قیاس، شو دورد دلیل ننگ هر بیرندن آیدلثا مسلمان آدم شوننگ بلن قناعت لنیان در.

وهابی لرنگ نوع لری

وهابی لرنگ علامت لرنی بلنگدن ثونگرا هوکمان اوننگ نوع لرنی بلمک دا لازم در اولقی نوعی «وهابی جلی» در موننگ وهابی لگی خلق آرثندا آشکار در، بو آدم اودی ننگ عقیده ثنی هیچ کم دن گیدلمیار، من مذهب لری دا قبول ادیمیان، طریقت لری دا قبول ادیمیان و شول یولداکی خلق ننگ بارنتی مشرک بلیان دیب ایل اورطلسین آیدیار، مذهب گا گیرمک گمراه لق در صوفی بولمق دین دن چقمق در دیب آشکار غیریار مثل سعودی لرنگ وهابی لری یالی عید لرنگ و جمعه لرنگ خطبه لرندا آیدیار روزنامه لرغا مجله لرگا بریار رادیو بلن و تلویزیون بلن پخش ادیار کتاب لرندا رساله لرندا یدیار، وهابی جلی ننگ زیانی بیلکی اکی نوع دن ینگل در چونکه عقلی آدم هیچوقت اودی ننگ مذهبنه ثاوب و مسلکنی یمنلاب دورن آدمی ننگ گفنی قبول ادمد و اوننگ گب لرنه آلدنوب دوغری یول دن چقمق بدنگ جامعه مذغا وهابی جلی ننگ خطری یوق در الحمد لله بدنگ ایلاتمد مذهب نا غایم در دین نا پوغتا در.

اکلنجی نوعی «وهابی خفی» در موننگ وهابی لگنی خلق دُپان دال در بو وهابی باطن دا مذهب گا اعتقادی یوق طریقت غا منکر اکثر مسلمان لر اوننگ عقیده ثندا مشترک در اما شیلادا بولتا اوزننگ وهابی دگنی جماعت غا بلدرمیار معرکه دا اودی نی مذهبی کوکذیار، وعظ لرندا مذهب بش لری و اولیاء لری اویار تمام حرکات لرندا زیرکانه ایشلیار فرصت طفن یرندا وهابی لگی تبلیغ ادیار، وهابی ننگ کتاب لرنی اوزنا انم گچرن آدم لرنه اوقدیار مذهبی آدم لرغا شو هیل لی تبلیغ ادیار: «احکام لرنگ دلیل نی بلنگ آیت دن حدیث دن سندی نی طفنگ سندی بولمدق حکمنگ اعتباری بولمد» آدم لرنگ ذهن لرنی شو هیل لی گب لر بلن دولدریار.

برآخوند ننگ بیرى فتاوى دا گوردم فلان زاد دوغرى يا دوغرى دال ديشا درو
 ثوريار اوننگ سندی ناما؟ شوننگ سندی آیت می؟ يا حدیث می؟ بو وهابی ننگ اودی
 بلیار فتاوى لردا دلیل اوقیلمیان نی فتاوى لر فقط احکام غا حصر دغنی، دلیل لر مجتهد
 ننگ یانندا دغنی و مجتهد ننگ گفی مقلد لری اچن دلیل دگنی اما شو گفی بلن آنقرقی
 آدم ننگ عقیده تنى خراب ادیار فتاوى لردن رأی نی غیطریار، اگر شول گوردم دیان آدم
 آیدیان حکمنا بر حدیث نی دلیل گترتا درو شونگا آیدیار: «شول حدیث صحیح بخاری
 دا بارمی؟ صحیح مسلم دا بارمی؟» یوق من اول کتاب لردا گوردم ديشا بو وهابی آیدر:
 «اول حدیث موضوع در يا ضعيف در اوندن ال چک» انها شیدب شیدب آدم لرننگ
 عقیده تنى خراب ادر.

شو وهابی خفی ننگ خلق لرغا ادیان تبلیغی شو در: «اگر بر آخوند دن بر حکمی
 اشد ننگذ درو شوندن سندی نی ثورنگ شول آیدیان حکمنا آیت دن دلیل اوقیثا قبول
 ادنگ يا صحیح حدیث بلن دلیل اوقیثا قبول ادنگ یوغثم قبول ادمانگ چونکه امام
 اعظم ناما حکم دن بولتا آیت دن دلیلی بار در» اوننگ اچن بو وهابی خفی ننگ بجرن
 عام آدم لری دا آخوند جان بو آیدیان کفنگا قرآن دن دلیل بارمی ديب ثوريار قرآن دن
 دلیلی یوق ديشنگ درو عقیده تنى شو حکم دن دانیار، عام آدم لری و علمی آذ آدم لری
 شو هیل لی آلداب یولدن چقریار.

اما عالم آدم بلیان درلر شریعت ننگ دورد (۴) دلیلی بار دغنی: قرآن - حدیث -
 اجماع - قیاس، حنفی مذهب هیشی بر حکم نی دستور ادثا هوکمان شو دورد (۴) دلیل
 دن بر دلیلی بار در، شو وهابی خفی اودی ننگ وهابی دگنی بلدرمانی آدم لری مذهب
 دن آیریان در موننگ مثالی گویا غوین ننگ درتنی گیب گلن موجک یالی در موننگ

خلق لری هلاک ادشی وهابی جلی دن یمن در غتی خبر دار بولنگ، بولر وهابی جلی ننگ مزدور لری در اوذ مذهب لرنی پول غا تنن آدم لر در.

اچلنجی نوعی «وهابی غبی» در بو وهابی نادان لغندن دشمنذ لگندن اوذ مذهبی بلن وهابی مذهبی ثیلاب بلمیان لگندن وهابی لک رنگی بلن رنگ لنیار، بو وهابی اوذنی حنفی دیب یور مجتهد لرگا فقهاء لرغا معتقد، اولیاء لرغا مشایخ لرغا مخلص، اما بر نچا مسایل لردا شول وهابی لر حنفی لر بلن بر مکا دیب گمان ادیار حنفی لر بر عمل نی منع ادثا کراهیت جهندن منع ادیار وهابی لردا شول عمل نی منع ادیار اما اولر اوذ یانلرندا شول عمل ننگ شرک بولمغی جهندن منع ادیار حنفی لر بر نچا ایش لرننگ وصف نی منع ادیار وهابی لر شول ایش لرننگ اصل نی منع ادیار، بو وهابی غبی شونی ثیلاب بلمانی وهابی لرننگ ثاذن چلیار موننگ ادعائی حنفی اما عملی وهابی، اوقیان اوقدیان کتاب لری حنفی اما گب لری وهابی، اوذی ننگ امر دا گذب یوران دن خبری یوق، ثمثق لغندن اوذنی اودریان لردن در، بذنگ جامعه مذی خطرغا اوقلیان شو اکی نوع وهابی در یعنی «وهابی حنفی» بلن «وهابی غبی» در اولقتی مکر و حیلہ بلن آدم لری آلداب مذهبندن آذشدریار اکلنجی گودک لکدن ثمثق لقدن دین ننگ مصیبتی بولب دوریار.

الحاصل وهابی لر اسلام ننگ کوکنا دشن غورچق در هیچوقت اسلام کافر لردن شکست ایمد اسلامی یقجق آخر دا مسلمان ثمق لر در اسلام دن دانک بولن لردن، من عموم مسلمان دوغن لرما طبشرغی بریان اسلامی طنیشن لر اسلام ننگ دشمن لرنی بلشن لر وهابی لر فرقه لرنای تک بولشن لر اوغلن لرنی علم اوقدمق اچن عربستان سعودی غا ایبرمثن لر یا آیری یورد لردا عربستان سعودی ننگ ثلن دانشگاه لرندا اوقدمثن لر اولاً

اودنگدگا خبردار بولنگ وهابی ننگ آخرقی اکی نوعی نذی آلداغمن، اوندن ثونگرا
اوغل غیزد لرنکدغا خبردار بولنگ شولرنگ دودغنا دشب النکدذن گدامن.

وهابیّت دا حقیقت یوق در وهابیّت بر ثالغن در ثو مقادیب اونگا الغمانگ بدنگ اود
یولمذ غوشلق ننگ گنی یالی یغتی در اما وهابیّت یولی آی نذ یلدذ نذ غرنگقی گیجا دن
دا بتر غرنگقی در اول یولنگ باطل دغنی عقلی و نقلی دلیل لر بلن ثابت ادین، من الله
تبارک و تعالی ننگ توفیق برمگی بلن وهابی بولن آدم لرغا یا وهابیّت گا غیشرن آدم
لرغا شولرنگ یولی ننگ یلنگش دغنی دشندرمک لگا تیّار درن انشاء الله تعالی، هر کم
گلب گبلشجک بولتا بیلم غوشغلی غولم چرمگلی مقصدم غابرمق دال و گُرمک دال
بلکه مننگ مقصدم حق یولنگ پوغتا لغنی بلدرمک در و اسلام دین ننگ محکم دگنی
دشندرمگ در.

اگر مننگ یانما گلب بلمثلر مننگ شو حق ذا یذن کتابم «هدایة الخلق الی سبیل
الحق» و «لُزُومُ الإِقْتِصَادِ فِي الْعَمَلِ وَ الإِعْتِقَادِ» نی درس ادب اوقیشن لر یادا «مِيزَانُ
الإِعْتِدَالِ فِي بَيَانِ الْحَقِّ وَ الضَّلَالِ» آدلی یذن کتابم نی یغشی مطالعه ادثن لر شوننگ بلن
یرک لرندکی شک و شبهه لرننگ غرنگقی لغی گوتربل یرنا جزم و یقین ننگ یغتی لغی
گلر ایمان و اخلاص ننگ نوری بلن بذنر.

و ینا مننگ مسلمان دوغن لرما اولقان طبشرغیم شو در مخصوصا سوادلی عزیز
جوان لرمذغا: «شو زمان داکي اینترنت ننگ و ماهواره ننگ توسطی بلن ادلیان تبلیغ
لرغا غلق آثمنانگ و اولرنگ آیدیان گب لرنا انس برمانگ چونکه کافر لر میلیاردها
پول لر خرج ادب ایمانی سست آدم لری پول بلن تثن آلب مسلمان لری آلدقم اچن

شولرغا اسلام سازنی چلدرب اسلام ننگ ترثنا دکن برنامہ لرنی شولرنگ توسطی بلن پیاده ادیان درلر».

مذهب لری یقمق اچن و مسلمان لری بیر بیرلرننگ جان لرننا اوقلمق اچن دوکن دوکم لری در اسلام آخردا جهان عالم نا حکم فرما بولمغنا گوز لرنی یترندن شونگرا بارچا سرمایہ لرنی تفرقه و اختلاف اچن صرف ادی لر، اونچا اسلام خلق لرننگ یورد لرنی بولدی لر هر غیثنا مختصر حاکمیت برب رهبر لرنی اوز لرننا وابسته ادی لر اسلام گیچ نی آذلدی لر اوننگ بلن دا قناعت لنمانی هر مذهب ننگ اچندن شول مذهب ننگ ترثنا ایشلجک آدم لری طفب پول بلن تثن آلدی لر پیغمبر علیه السلام ننگ شو آیدن مبارک کلامی الآن تحقق طبدی: «لِکُلِّ أُمَّةٍ عِجْلٌ یَعْبُدُونَهُ وَ عِجْلُ أُمَّتِی الدَّرَاهِمُ وَ الدَّنَانِیرُ» یعنی هر بر امت اچن طانا بولر اولر شونگا عبادت ادب دین دن چقرلر موسی پیغمبر ننگ امتی یالی، مننگ امتم ننگ طاناتی پول لر در یعنی اوز لرنی پول غا ثتب دین و مذهب لرنی یقرلر؛ اوننگ اچن اوز لرنی پول غا تثن عالم نما لر کوب در خبردار بولنگ اولرنگ گب لرننا آلدنمانگ!

اول وهابی خفی لر و وهابی غبی لر نذرگا آیدرلر: اول واعظ لر نذرگا آیت بلن و حدیث بلن آیدارلر اگر اولرنگ آیدن لرنی قبول ادمتنگذ دین دن چقرتنگذ، خداینگ و پیغمبرنگ ثوذنی تودمتنگذ کافر بولرتنگذ دیرلر، حرمتلی مسلمان دوغن لر! اولرنگ بو گب لری دنگا نذرلی آلمق اچن آیدلیان گب لر در، آیت حدیث لری استدلال ادمک لری بلن هوکمان دوغری مقا دیمانگ، گمراه بولن فرقه لرنگ بارشی اوز غیشق یول لرننا آیت دن یا حدیث دن استدلال ادیان درلر، وهابی لر بهائی لر هر بر منحرف اوز مقصد لرنی ثابت ادمک اچن قرآن غا دینن کش بولیان در گرچه قرآن غا ایمانی یوق بولثا دا.

خليفة «هارون الرشيد» زمان لرندا بر مسيحي اوډى ننگ يولنا استدلال ادب شو
 آيت نى اوقيب در: «أَتَمَّا الْمَسِيحُ عِيسَىٰ بِنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَىٰ مَرْيَمَ وَ
 رُوحٌ مِنْهُ - نساء ۱۷۱» يعنى دوغرتى مسيح مريم اوغلى عيسى خدای تعالی ننگ
 رسولى و هم خدای تعالی ننگ مريم گا طشان کلمه ٿى در و خدای تعالی دن بر روح
 در، يعنى عيسى عليه السلام الله تعالی دن بر جزء در اوننگ اچن الله تعالی ننگ اوډى
 خدای بولنا اوننگ جزئى دا خدای بولر ديب خلق لرى حيرانا غويدى، شوننگ غرشى
 ثندن ماری ولايت ننگ ترکمان لرندن «على بن حسين» آدلى کشى تورب شو آيت نى
 اوقيدى: «وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِنْهُ - جاثيه ۱۳» يعنى
 خدای تعالی ننگ پيدانگد اچن آسمان لرداکى و يرداکى زادلرى يردى و شولرننگ
 بارثى خدای تعالی دن در، بٿ هر بر خدای دن بولن زاد خدای دن بر جزء بوليان بولنا
 آسمان لرداکى و يرداکى مخلوق لرننگ بارثى خدای بولملى بوليار ديدى، اول مسيحي
 جواب طبمانى دونگب غالى.

و ينا کافرلر انا ثندن تازه دوغن بر چاغا غا «لا» ديب آد غويدى لر، لا لا ديب
 اوللدى لر و شونگا پيغمبرلق دعواتنى تودمق لغى اوردى لر و اول کافر پيغمبر عليه
 السلام ننگ شو حديث شريف نى اوډى اچن استدلال ادرى: «لَا نَبِيَّ بَعْدِي» يعنى لا
 آدلى کشى مندن ثونگرا پيغمبر بولر ديب، حديث شريف نى غلط اوقيب غلط معنى برب
 خلق لرى آلداردى، حديث ننگ دوغرى عبارتى و دوغرى معنائى شو هيل لى در: «لَا
 نَبِيَّ بَعْدِي» يعنى مندن ثونگرا پيغمبر بولملى دال تا قيامت غا چنلى مننگ شريعتم
 يوريملى در، بٿ هر بر آدم آيت حديث بلن استدلال اديار ديب اونگقيني حق مقا ديملى

دال در، گورمیانگذمی اول مسیحی اوز یولنا آیت بلن استدلال ادی و اول کافر دا حدیث
بلن استدلال ادی آیا شولرنگ یول لرنا حق دیاجق می؟

بث وهایی لر دا شو آیت نی نذگا اوقیب یلنگش معنالر برب نذلری آلداب انبیاء لرنگ و
اولیاء لرنگ زیارت لردن غیطر جق درلر: «أَنْتَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتَى - نمل ۸۰» یعنی ثن
أولی لرگا گب اشدرب بلمرئنگ، بث أولی گب اشدمیان بولنا، پیغمبرلردا، و اولیاء لر دا،
بارثی أولی لردر، گب لرنگذی اشدمیان زادلری زیارت ادب دورمق لرنگذ دوغری دال
در، دیب آیدرلر، و شو هیل آیت نی اوز هدف لرنا غلط معنا برلر.

دوغری معناتی شو، ثن اول کافرلرگا حق نی قبول ادررب بلمرئنگ دیدگی در بو آیت
داکی أولی لردن مراد کافرلر در، و اشدرمک مراد، شولرگا حق نی قبول ادررب جواب
وفاق ألمق در، الله تعالی بو آیت نی کافرلر حق نی قبول ادمیان لگنا مثال وریان در، اما
مسلمان لر حق گا تسلیم بولیان لگی اچن بو آیت نی فرمایش ادبان در: «إِنْ تُسْمِعِ إِلَّا
مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا - نمل ۸۱» یعنی ثن اشدرب بلمرئنگ، مگر اشدرب بلمرئنگ، بذنگ
آیت لرمزگا ایمان گترن مسلمان لرگا. یعنی حق نی دنکا مسلمان لر قبول ادر، کافرلر
قبول ادمذ دیدگی در، شو آیت داکی و اونگکی آیت داکی اشدرمک دن مراد، اولرگا حق
نی قبول ادرمک در، غلق لرنگ اشدمک لگی مراد دال در، اگر غلق ننگ اشدمگی مراد
بولنا، اوندا دنکا مسلمان لرنگ غلق لری اشدیان در، کافرلرنگ غلق لری اشدیان دال در
دیدگی بولر، بو گب یلن گب بولر، الله تعالی یلن گبلمگ دن مبرری در. طنگری تبارک و
تعالی کافرلری یمنلاب شو آیت نی ایندرب در: «صُمُّ بَكْمُ عُمَى فَهَمْ لَا يَعْقِلُونَ - بقره
۱۷۱» یعنی کافرلر، کری در، لال در، کور در، یعنی غلق لری یلن حق نی اشدب قبول
ادمذر، و دل لری بلن حق نی آیدمذر، و گودلری بلن معجزه لری گورب عبرت ألمذر،

بث شولر دلیل لرگا دُشِنِمِيَّان نادان لر در، دیدگی در، اولرننگ کَلَّالِرِنْدَاکِی غُلُق لری بَتَوِی
 ثث نی اشدِمِیان کری لردر، آغذِرِنْدَاکِی دِلِی کَبَلْمَاگَا اِنْمِیان لال لردر، منگلی لرنداکی
 گُودلری بِمِق کُورلر در، شولر عقل ِثذ زنجرلی دالی لردر دیدگی دال در، بو آیت دن
 ظاهری و تحت اللفظی معنایی آلمق لق اولقان جهالت دن در، بث بیک طنگری ننگ
 اِنَّکَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتِی دِیگن کلامی هم شول قبيله دن در یعنی شوننگ ظاهری و تحت
 اللفظی معنایی بلن قناعت لئمق، اولقان نادانلق دن در.

حرمتلی مسلمان دوغن لر استدلال اُچِن ضابطه لر و قانون لر باردر، علوم قرآن اچن و
 علوم حدیث اُچِن اصطلاح لر بار در، شول اصطلاح لری بلمثنگد، و اُوذ مذهبنگ اُصُول
 لرنایتک بولمثنگد واذلة اربعة دن معلومات طبمثنگد، هر بر مُنحرف لرننگ ثوذلرنی
 دِنگَلایلی دِیْمَانگ، مَخْصُوصاً شو زمان دا، هر بر حَق یُولندا گَدَن آدم ننگ تَرْتِنَا، مِنگ
 مُخالف دُورَدَن درلر، هر هیل لی شبکه لر طبدردی لر، و هر هیل لی کتاب لر بَیْرَدِی لر،
 و هر هیل لی سی دی لر پخش اَدِی لر، ثذلری دوغری یُول دن آیرمق اُچِن، و ثذ لرننگ
 اوغل و غیذلرنگدی آذشدرمق اچن. اُونگا گورا ثذ عاقل بولنگ هر بر نالغِنَا ثُو دِیب
 یُوردمانگ، هر بر گَبَلانَا عالم دِیب اِقْتِداء اَدمانگ، هر بر کتاب نی کُورب اوقیجق
 بولمانگ، اُوذ مذهبنگد و مَسَلکینگدا بُولن، اصل و نسل نا یِتک بُولن اُوذ مُقتدی به و
 مَرَجَع تَقْلِیدِنگدَنگ یُولندن چقمانگ المدام خدای چاغِرِب، اُوذنگدی، و اهل اولادنگدی
 و بارچا مسلمان دوغن لرنگدی، بیک طنگری درگاهِنْدَن دِلاب دورنگ، رَبَّنَا لَا تُزِغْ
 قُلُوبَنَا بَعْدَ اِذْ هَدَيْتَنَا، يَا حَنَّانُ يَا مَنَّانُ، يَا ذَا الْکَرَمِ وَاللُّطْفِ وَالْاِحْسَانَ الطَّفِ بِنَا فِی الدُّنْیَا
 وَالْآخِرَةِ، سُبْحَانَ رَبَّنَا رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا یَصِفُونَ وَ سَلَامٌ عَلَی الْمُرْسَلِینَ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
 الْعَالَمِینَ.

الحاج عبدالرحمن آخوند تنگلی طانا
آدرس: ایران - استان گلستان - شهرستان علی آباد کتول
روستای عرفان آباد - حوزه علمیه عرفانیه

تحذیر الاخوان عن مکاید حزب الشیطان

یا

تاریخچه وها بیت

(فارسی)

بنام خداوند بخشنده ی بخشایشگر

مقدمه

حمد و ثناء بر پروردگار جهانیان و درود و سلام بر سرور ما حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم، سرور جمله ی مخلوقات، و درود و سلام بر جمیع آل و اصحاب و اتباع ایشان تا روز قیامت اما بعد: برادران عزیز مسلمان بدانید و هوشیار باشید! فرقه ای را که بر ضد دین شما بوجود آورده اند بشناسید! از گروهی که دین شما را نابود می سازد بهراسید! آن فرقه فرقه ی «وهابیه» است.

شخصی که آئین وهابیت را ابداع کرد «محمد نجدی» است، وی فرزند «عبد الوهاب» و نوه ی «سلیمان تمیمی» است از این رو با نام «محمد نجدی ابن عبدالوهاب» شهرت یافته است، آئینی که «محمد نجدی» بوجود آورد باید به کلمه ی «ابن عبدالوهاب» اضافه شده و می بایست «آئین ابن عبدالوهابی» گفته شود اما با تخفیف «آئین وهابی» اطلاق می گردد، این نام را مسلمانان به آنها نهاده اند اما آنان خویش را «سلفیه» خوانده و پیروی گذشتگان را مدعی اند، همچنین آنان خویش را «اهل توحید» دانسته و مدعی اند که موحد واقعی خودشان بوده و سایر مردم مشرک هستند بدین ترتیب مردم را با این نام فریب می دهند. آنان خودشان را «اهل توحید» می پندارند. به اعتقاد آنان، تنها کسانی که به یگانگی خداوند اعتقاد دارند، خودشان هستند. بدین ترتیب مردم را گمراه می سازند. تبلیغات و دعوت آنان منحصر در مشرک شمردن سایر مسلمین و موحد انگاشتن خویش است.

سرزمینی که وهابیت از آن پدید آمد سرزمین «مسيلمۃ الکذاب» است که ادعای پیامبری نمود، سرزمینی که پیامبر علیه الصلاة و السلام در حق آن فرموده است: «در سرزمین نجد، هرج و مرج و فتنه ها بوجود آمده و شاخ شیطان پیدا خواهد شد». شکل گیری و پیدایش این تفکر (مرام وهابیت) بسال «۱۱۴۳» هجری قمری است.

چونگی پیدایش وهابیت

جد محمد بن عبدالوهاب، سلیمان تمیمی چوپانی فقیر بود. او در یکی از شبها خواب دید که شعله های آتش از درون خود بیرون آمده و تمام نقاط زمین را فرا می گیرد و هر کسی هم که از اطراف او می آمد می سوزاند. سلیمان تمیمی نزد خوابگذاری رفته و خواستار تعبیر آن خواب شد. وی خواب ایشان را اینگونه تعبیر کرد: «از تو فرزندی بدنیا خواهد آمد که صاحب نیرو و قدرت بوده و انسانهای بسیاری را هلاک خواهد کرد». تعبیر آن خواب گذار تحقق یافته، سلیمان تمیمی صاحب نوه شد. آن نوه در شهری بنام «عُیینه» از سرزمین نجد، سنه ۱۱۱۱ هجری قمری چشم به جهان گشود. او را محمد نامگذاری کردند.

پدر محمد، عبدالوهاب یکی از برجسته ترین علماء عصر خویش و مردی عابد و با تقوا از مذهب حنبلی بود. محمد بعد از رسیدن به سن بلوغ، از پدر خود شروع به تحصیل علم نمود. پس از مدتی، شهر خود را به قصد مکه مکرمه ترک گفت. وی پس از اتمام مراسم حج به شهر مدینه رفته و نزد شیخ عبدالله بن ابراهیم مشغول تحصیل شد. در مدت اقامت خود نزد ایشان، پیوسته از زائرین مرقد مطهر پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم عیبجویی می کرد. سپس به نجد آمده و دوباره از آنجا به بصره نقل مکان کرد. مدتی در حلقه درس شیخ محمد مجموعی حاضر بود. در این مدت از معتقدات مردم بصره ایراد گرفته و نسبت به آنها اظهار بی حرمتی می کرد. مردم بصره وی را از شهر بیرون راندند. او نیز به ناچار شهر «حریمله» یکی از شهرهای نجد را برای سکونت اختیار کرده و به آنجا پناه برد. اما همچنان بر عقیده خود استوار بود و دست از عیبجویی از مقدسات مردم نجد بر نمی داشت.

پدرش عبدالوهاب وی را نصیحت کرده و پند و اندرز بسیار می نمود و دلائل
بیشماری بازگو می کرد تا او را از راهش منحرف نماید. اما او گوش به حرف پدر نداده
مدتی مدید را با وی به دعوا بسر می برد. شیخ عبدالوهاب سنة ۱۱۵۳ هجری قمری
چشم از جهان فرو بست. پس از فوت وی، محمد شروع به آشکار نمودن عقیده خود
کرده و مردم بسیاری را گمراه ساخت.

چگونگی پیدایش وهابیت توسط انگلیس

در تاریخ ۱۷۱۰ میلادی، وزارت مستمرات انگلستان از بین افراد خلاق و زیرک و خبره ۹ نفر را به عنوان جاسوس انتخاب کرده و به ممالک اسلامی گسیل داشت. پنج نفر از آن نه جاسوس به لندن بازگشته و ما بقی نیز مراجعت نمودند. جاسوسی که به مصر روانه شده بود مسلمان شده و در همانجا ماندگار شد. و جاسوسی هم که به یمن رفته بود ناپدید گردید. جاسوسی که به روسیه رفته بود به جهت روسی الاصل بودن، در زادگاه اصلی خویش ماندگار شد. و جاسوسی که به عراق رفته بود در شهری بنام «عمّاره» مبتلا به مرض وبا شده و در همانجا از دنیا رفت. یکی از آن پنج نفر مراجعت کننده، شخصی با نام «همفر»، جاسوسی بسیار زیرک و خبره بود. او را جهت کشف و ارزیابی نقاط ضعف دولت عثمانی به ترکیه فرستاده بودند.

همفر مستقیماً به شهر استانبول رفته و با نام مستعار «محمد» به مدت دو سال در خانه شیخ «احمد افندی» زندگی کرد. در این دو سال همفر زبان ترکی را به طور کامل آموخته و قرآن را با معنی فرا گرفت. در این مدت، همفر هر ماه چگونگی وضع امپراطوری عثمانی را به اداره مستعمرات انگلیس اطلاع می داد. وی پس از دو سال به لندن بازگشت. وزیر مستعمرات اهتمام خاصی به او داده و از نتیجه کار وی بسیار اظهار خرسندی کرد.

وزارت مستعمرات در مرحله دوم، او را برای جاسوسی به عراق فرستاد. در همین سفر بود که همفر، با محمد بن عبدالوهاب آشنا شد. روابط خود را با وی محکم تر کرده و به سطح علم و عقیده وی پی برد و فهمید که او جوانی جاه طلب و مقام پرست است. بسیار از خود راضی، و نیز از دولت عثمانی شدیداً متنفر است. بهیچوجه دارای تعصب

مذهبی نیست، بلکه بالعکس از مجتهدین گذشته عیبجویی کرده و بسیار بلند پرواز و متکبر می باشد. همفر از آشنایی با او بسیار خشنود بود. از تحقق دو مأموریت مهم محوله به او، توسط این شخص مطمئن بود. مأموریت اول: شورانیدن مردم علیه امپراطوری عثمانی و آماده ساختن کسی را که بر آنها رهبری کند. مأموریت دوم: به وجود آوردن مذهبی تازه بر علیه مسلمین که بین آنها فتنه می افکند. کوتاه سخن اینکه، همفر محمد را زیرکانه زیر نظر داشت و در مسائل بسیاری با او به بحث می نشست. هرگاه محمد در مواردی بر خلاف مذاهب چهارگانه اظهار عقیده ای می کرد همفر، خود را موافق آن نشان داده و تشویق می نمود.

همفر همه جا و در همه حال با محمد بود و لحظه ای او را ترک نمی گفت. هنگامی که محمد شروع به عیبجویی از سران مذاهب و مجتهدین گذشته کرد، همفر خوابی دروغین را بر وی تعریف کرده و گفت: «ای محمد! من در خواب پیامبر صلی الله علیه و سلم را دیدم که بر روی منبر نشسته و مردم را ارشاد می نمودند. اطراف ایشان را بزرگانی احاطه کرده بودند که من هیچکدام از آنها را نمی شناختم. در آن هنگام، گویی آفتابی طلوع کرده باشد، در حالیکه از سر و روی مبارکت نور می بارید، تو وارد مجلس شدی. پیامبر بلا فاصله از جا برخاسته و بر تو تعظیم نمود. تو را در آغوش گرفت و از پیشانی تو بوسید و گفت: «ای محمد! تو وارث حقیقی من در امور دنیا و آخرت مسلمانان هستی». تو گفتی: «یا رسول الله من نمی توانم علم و عقیده ی خود را برای مردم ابراز کنم چون از آسیب آنان در امان نیستم». پیامبر اکرم در جواب تو گفتند: «ای محمد! ارزش و لیاقت تو بیش از این است. هرگز ترسی به دلت راه مده».

محمد پس از شنیدن این خواب دروغین با خوشحالی بسیار و شعف و صف ناپذیری، تصمیم به ایجاد مذهب و آئین تازه ای گرفت. همفر نیز با مشاهده چنین وضعی، طی تماسی با وزارت مستعمرات، از آنان خواست که دستورات تازه ای را بر او مخابره نماید. وزارتخانه متبوع، در جواب وی اینگونه اعلام کرد:

باید دستورات شش ماده ای به محمد قبولانده شده و لازم است، دیر یا زود مفاد آن دستورات در بین مردم به اجرا گذاشته شود. دستورات عبارتند از: ۱- کسانی که مذهب ابداعی محمد بن عبدالوهاب را نمی پذیرد، فتوا به کافر بودن آنان داده شده و باید اعلام گردد که جهاد با آنان فرض است. ۲- به بهانه بر چیدن آثار بت پرستی، کعبه باید منهدم گردد. ۳- باید اعراب را بر علیه امپراطوری عثمانی شورانید. ۴- گنبد و بقعه هایی که بر روی مقابر اولیاء و بزرگان بنا شده اند همگی باید منهدم گردد. و لو اینکه در مکه یا مدینه باشد. ۵- در ممالک اسلامی باید اغتشاش و هرج و مرج به وجود آورد. ۶- باید قرآن هایی را چاپ و در دسترس عموم مردم قرار داد که از نسخه های قدیم کم یا زیاد شده باشند.

همفر با آرامش و طمانینه بسیار و بنا به اقتضاء وقت، چهار ماده از دستورات شش ماده ای مذکور را به محمد قبولاند و برای انجام آنها قول حتمی و لابدی از او گرفت. اما از قبول انهدام کعبه و تحریف قرآن سر باز زد و امتناع ورزید. از مقابله با حکومت عثمانی بسیار می ترسید و می گفت: «اگر ما این عقیده را ظاهر کنیم بعید نیست حکومت عثمانی بر ما لشکر کشی کرده و همه ی ما را نابود سازد».

فعالیت محمد در بوجود آوردن مذهبی جدید

محمد بن عبدالوهاب از سال ۱۱۴۳ هجری قمری به بعد در فکر ایجاد مذهبی جدید برای خود بود تا مردم را بسوی آن دعوت نماید. آخر الامر با «محمد بن سعود» رئیس شهر درعیّه ائتلاف کرده و پرچم بدعت و ضلالت خود را بر فراز جزیره العرب برافراشت. محمد بن سعود اولین امیر وهابیه است. وی از سنه ۱۱۵۸ تا ۱۱۷۸ هجری قمری امارت را در اختیار داشته و بسال ۱۷۶۵ میلادی پس از مرگش، «عبدالغزیز» فرزند ارشد وی به جانشینی او انتخاب شد. دولت انگلیس با مساعدت و یاری این دو محمد، و با دادن امکانات فراوان، آنان را وادار به جنگ با امراء اعراب کرد و بوسیله ی آنها به اهداف شوم و پلید خویش نائل گشت. بدین ترتیب مسلمین را نیز تضعیف و پراکنده ساخت.

مرگ محمد بن عبدالوهاب بسال ۱۲۰۶ هجری قمری است. علماء برای تاریخ مرگ وی جمله «بَدَأَ هَلَاكُ الْخَبِيثِ» را وضع نموده اند. یعنی مرگ پلید آشکار شد. اگر حروف این جمله با حساب ابجدی جمع شود سال مرگ وی مشخص می گردد. هنوز سلطه ی وهابی ها زیاد وسعت نیافته و شر آنان به اطراف بسیار سرایت نکرده بود که آنان به قصد تضييع عقائد مردم و به نیت ایجاد فتنه و آشوب بین مسلمین، ۳۰ تن از علماء خود را جهت بحث و مناظره به حرمین شریفین روانه کردند. اهل حرمین نیز شنیده بودند که در مشرق زمین فرقه ای جدید به وجود آمده است. اما از حقیقت آن مطلع نبودند.

امیر وقت مکه «شریف مسعود» نام داشت که از طرف دولت عثمانی به امارت مکه منصوب شده بود. شریف مسعود خواستار مناظره ی آنان با علماء حرمین شد. در نتیجه

بحث و گفتگو، علماء وهابی مغلوب از این مناظره مکه را ترک کردند. سپس به دستور شریف مسعود خیابان های مکه اعلام شد «هر کسی که به عقیده ی وهابیت درآید، تعرض به جان و مال آنها حلال است».

سنة ۱۱۶۸ هجری قمری، شریف مسعود فوت کرده و «شریف مساعد» به جانشینی وی منصوب شد. شریف مساعد در زمان امارت خود، راه وهابیه را به مکه بست و اجازه ی ورود به آنان نداد. در سال ۱۱۸۴ هجری قمری امارت شریف مساعد پایان یافته و «احمد بن سعید» جانشین وی گردید. در آنزمان، امیر عبدالعزیز رهبری وهابیه را عهده دار بود. وی نیز چند تن از علماء خود را همانگونه که در زمان شریف مسعود ارسال کرده بودند به مکه اعزام نمود. علماء مکه، پس از امتحان و پی بردن به عقیده ی آنان با صدور اعلامیه ای، به عموم مردم اعلان کردند که: «ورود وهابی ها به مکه و پا نهادن آنها بر خاک حرم، حرام و ناجایز است».

سنة ۱۱۸۵ هجری قمری شریف سرور امارت مکه را بر عهده گرفت. در دوران امارت وی نیز وهابی ها از ادای مناسک حج محروم بودند. در سال ۱۲۰۲ هجری قمری «شریف غالب» امارت مکه را عهده دار شد. در زمان امارت ایشان نیز وهابیه را به مکه راه ندادند. برای دانستن تمامی تفصیل این نبردها، میتوانید به کتاب «میزان الاعتدال فی بیان الحق و الضلال» که تمامی جزئیات و تفصیل این جنگها را در آن ذکر کرده ام، مراجعه نمائید.

شریف غالب در سال ۱۲۰۷ هجری قمری و در ماه شعبان، جهت اطلاع دولت مرکزی عثمانی از پیدایش فتنه وهابیت و به قدرت رسیدن آنها در منطقه، «سید محسن بن عبدالله و سید حسین» مفتی مذهب مالکی را به دارالسلطنت اعزام نمود. اما دولت

مرکزی هیچ ارزشی به اخبار و سخنان آنها قائل نشد. شریف غالب برای بار دوم در سال ۱۲۱۲ هجری قمری به منظور دفاع از حملات وهابی ها، از دولت مرکزی استمداد کرده و خواستار پوشش نظامی آنان شد. بدین منظور «شیخ احمد ترکی» را ارسال کرد. اما آنان به سخنان و عرایض ایشان نیز جواب نداده و به گفته های وی هیچگونه ترتیب اثری ندادند. لذا شریف غالب ناچار به مدت ۱۵ سال با آنان به تنهایی به مبارزه پرداخت و در ۵۶ نبرد رو در روی هم قرار گرفتند.

شریف غالب پس از سالها مبارزه و نبرد، در سال ۱۲۱۳ هجری قمری اواخر ماه جمادی الاولی تن به صلح و آتش بس با امیر عبدالعزیز رهبر وهابی ها داد. همان سال، تنها «احمد بن ناصر» یکی از علماء وهابی از امنیت و آرامش نسبی حاصله استفاده کرده و به اتفاق چند تن از یاران خود برای ادای مناسک حج به مکه مکرّمه آمد. اما امیر عبدالعزیز نتوانست آنها را در این سفر همراهی کند. وی توانست یکسال بعد یعنی در سنه ۱۲۱۴ هجری قمری با استفاده از صلح و امنیت موجود، به همراه افراد کثیری از قوم خود جهت ادای مناسک حج به مکه آید. عبدالعزیز به اتفاق شریف غالب زیر چادری که در محلی بنام «ابطح» بر پا کرده بودند نشسته و با هم به گفتگو پرداختند. در سال ۱۲۱۸ هجری قمری امیر وهابی ها، عبدالعزیز مرد و «سعود» به جانشینی وی برگزیده شد. امارت سعود از سال ۱۲۱۸ تا ۱۲۲۹ هجری قمری به طول انجامید.

چگونگی تسلط وهابی ها بر طائف

در زمان امارت سعود جنگهای بسیاری رخ داد. در زمان امارت وی بود که وهابی ها به شهر طائف هجوم آورده و مسلمانان آن شهر را قتل عام کردند. حتی نوزادان شیر خواره را نیز به قتل رسانیدند. آنان وارد مساجد شده و مسلمانان در حال نماز را نیز از بین بردند. کلیه ی کتابها را بر داشته و به گودالها و به معابر عمومی انداختند. هزاران کتاب از جمله قرآن، احادیث، نسخه هایی از صحیح مسلم و بخاری و بسیاری از کتابهای فقه و فنون دیگر، همگی را از بین بردند و نابود ساختند. تمامی خانه ها و منازل را جستجو کرده، طلا و جواهرات آنها را به یغما بردند. همه ی اموال و اثاثیه ی مردم را جمع آوری کرده، و پس از پرداخت خمس آن، همچون اموال غنیمت گرفته شده از کفار، میان خود تقسیم کردند. چنین اعمال وحشیانه ای که وهابی ها مرتکب شده اند بسیار است.

چگونگی تسلط وهابی ها بر مکه

در سال ۱۲۱۸ هجری قمری، هشتم ماه محرم ظهر روز شنبه، امیر سعود همراه با لشکر خویش وارد مکه شد. روز دوم ورود به مکه به دستور سعود کلیه ی مردم در کنار کوه صفا تجمع کردند. پس از اجتماع مردم، امیر سعود طی دستوری مبنی بر بیعت آنها با وی، از همه ی آنها خواست تا از شرک و بت پرستی پرهیز کنند و به صراط مستقیم روی آورند. سپس به فرمان سعود کلیه ی مقبره ها با خاک یکسان شد. تمامی گنبد و بقعه ها ویران گشت. مردم کلنگ و تیشه بدست گرفته و شروع به تخریب مرقدهای متبرکه کردند.

بقعه هایی که بر روی مراقد مطهّرة حضرت خدیجه ام المؤمنین رضی الله عنها، علامه علی القاری، حضرت آمنه مادر گرامی حضرت محمد صلی الله علیه و سلم، عبدالمطلب، ابوطالب و گنبدی که بر روی چاه زمزم و دیگر بقعه هایی که بر روی مقابر شخصیت های بزرگ اسلام بنا شده بودند همگی را ویران و منهدم ساختند. وهابی ها پس از تخریب هر گنبد و مقبره ای با نواختن ساز و دهل اظهار شادمانی و سرور می کردند. آنها نسبت به مقابر شخصیت های بزرگ اسلام جسارت و بی حرمتی بسیاری روا می داشتند. حتی پس از تخریب مقبره ی حضرت سید محجوب قدس الله سره بر خاک آنحضرت بول کردند.

آنان طی مدت ۳ شبانه روز کلیه ی مقبره های شهر مکه را تخریب کرده و آثار اولیاء و بزرگان را بکلی از بین بردند و نابود ساختند. حاصل کلام، سعود امیر وهابی ها با شریف غالب جنگهای بسیاری نمود. خون بسیاری از مسلمین را ریخت و افراد کثیری از خود را نیز از دست داد. بدین ترتیب شهرهای مکه و مدینه را صاحب شد.

در زمان امارت وی مردم از زیارت مقبره ی مطهر پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم محروم بودند. در شهرهای «ینبع» و مدینه منوره و اطراف آن، گنبد و بقعه هایی که بر روی مقبره ی اولیاء و بزرگان و اصحاب پیامبر بنا شده بودند، همگی را منهدم ساخت.

مقبره ی ابراهیم فرزند گرامی حضرت محمد صلی الله علیه و سلم و مقبره ی دختران آن حضرت، فاطمه، رقیه، و به غیر از مقبره ی خدیجه و میمونه، تمامی مقابر زوجات مطهرات پیامبر، مقبره ی حضرت عباس و حمزه عموهای پیامبر، مقبره ی حضرت صفیه عمه پیامبر، مقبره ی عثمان بن مظعون برادر ناتنی پیامبر، مقبره ی امام حسن نوه ی پیامبر، مقبره ی عبدالله پدر بزگوار پیامبر، مقبره ی امام زین العابدین نتیجه ی پیامبر و مقبره ی نوه ی ایشان امام جعفر صادق، مقبره ی حضرت عقیل و عبدالله بن مسعود و عبدالرحمن بن عوف و سفیان بن حرث، مقبره ی عبدالله فرزند جعفر طیار، مقبره ی فاطمه بنت اسد و سعد بن معاذ، مقبره ی نافع غلام ابن عمر، مقبره ی اسمائیل فرزند امام جعفر صادق، مقبره ی امام مالک مؤسس مذهب مالکی، مقبره ی مالک بن سنان پدر ابی سعید الخدری و مقابر بسیاری از بزرگان دیگر را نیز بکلی از بین بردند و نابود ساختند.

چگونگی اخراج وهابیه‌ها از حرمین شریفین

سنه ۱۸۰۷ میلادی مطابق با ۱۲۲۲ هجری قمری «سلطان سلیم خان» پادشاه دولت عثمانی، طی دستوری از «محمد علی باشا» امیر مصر خواست تا به حرمین شریفین لشکر کشی کرده و وهابیه‌ها را از آنجا اخراج نماید. محمد علی باشا برای مقابله با آنها لشکری آماده کرده و فرزند خود «طوسون باشا» را فرماندهی آن قرار داد. وی از علماء «شیخ مهدی، سید احمد طحطاوی» و از اقشار مختلف جامعه، زبده و ماهر را به همراه این لشکر به طرف حجاز روان کرد. در این نبرد لشکر محمد علی باشا شکست خورده و با تلفات زیادی مراجعت نمود.

محمد علی باشا دوباره در سال ۱۲۲۷ هجری قمری با تدارکی بسیار و لشکری عظیم آماده‌ی نبرد با وهابیه‌ها شد. این لشکر در ماه ذی‌قعدة وارد مدینه منوره شد و «ابن مزیان» امیر وقت مدینه را که از طرف وهابیه‌ها به امامت منصوب شده بود دستگیر و تحت الحفظ روانه مصر کرد. در این نبرد لشکر محمد علی باشا وهابی‌ها را شکست داده و آنها را از حرمین شریفین اخراج نمود. «شیخ عبدالملک قلعی» مفتی شهر مکه، یکی از علماء زبده و برجسته‌ی عصر خویش، بنا به درخواست شریف غالب، جمله زیبایی را در مورد اخراج وهابیه‌ها از حرمین شریفین وضع نموده است. آن جمله «قُطِعَ دَابِرُ الْخَوَارِجِ» است. یعنی ریشه‌ی خوارج بریده شد. اگر حروف این جمله با حساب ابجدی جمع شود، تاریخ اخراج وهابیه‌ها (۱۲۲۷) را مشخص می‌کند.

لشکر محمد علی باشا در شهرهای مکه و طائف مستقر شده و تحت اوامر شریف غالب به نابودی وهابیه‌های اطراف پرداخت. آنان عده‌ی کثیری از وهابیه‌ها را به هلاکت رسانیده و سران آنها را دستگیر نمودند. از جمله‌ی آنها «عثمان مضایفی» است که پس

از دستگیری به مصر فرستاده شد. در یکی از روزها، محمد علی باشا دستوری از طرف دولت مرکزی مبنی بر دستگیری شریف غالب و ارسال آن به مرکز دریافت کرد. در پی این دستور، محمد علی باشا با هر گونه نیرنگ و ترفند ممکنه، وی را دستگیر کرده و راهی دار الحکومه نمود. سپس با تصمیم دولت مرکزی وی را با همه اهل خانواده و تمام اموال و دارائی به شهر «سالونیک» واقع در کشور یونان تبعید کردند. شریف غالب در سال ۱۲۳۱ هجری قمری در همان شهر فرمان حق را لبیک گفته و دار فانی را وداع گفت. مدت امارت ایشان بر مکه تقریباً ۲۷ سال است.

محمد علی باشا به جهت فریب دادن شریف غالب و دستگیری و ارسال آن به دارالسلطنت، مردم بسیاری از وی رنجیدند. نظر و عقیده ی بسیاری از اشراف و بزرگان عرب از وی برگشت. مخلصان و دلبستگانش او را رها کرده و به صف دشمنانش پیوستند. لذا حامیان او تقلیل یافته و قیمت ها در بازار رو به ازدیاد گرائید. هیچ کاروانی برای جابجائی و حمل و نقل بارها یافت نمی شد. آذوقه هایی که از مصر به مکه ارسال می شد، همگی به لشکر محمد علی باشا اختصاص یافته و مردم عادی از آن محروم بودند. بهمین علت گرانی بسیار در مکه بوجود آمد.

وقایعی که پس از امیر سعود به وقوع پیوست

در ماه ربیع الثانی به سال ۱۲۲۹ هجری قمری، «سعود بن عبدالعزیز» امیر شهر درعیه و رهبر وهابی ها از دنیا رفت. سعود کبیر نیز به او گفته اند. زیرا به غیر از این سعود، ۴ سعود دیگر نیز وجود داشت. پس از فوت سعود، فرزند او «عبدالله» به جانشینی وی منصوب گردید. محمد علی باشا برای مبارزه با وهابی ها، لشکر عظیمی تجهیز کرده و به میدان نبرد ارسال نمود. اما وهابی ها راه را بر آنان بسته و مانع رسیدن آب به لشکریان وی شد. مسلمانان نیز به ناچار به مبارزه با آنان پرداختند. در نتیجه، لشکر محمد علی باشا شکست خورده وعده ی بیشماری از مسلمانان نیز به شهادت رسیدند.

در ماه جمادی الثانی سال ۱۲۲۹ هجری قمری، از مصر لشکر کمکی عظیمی مجهز به اسلحه و مهمات فراوان به همراه پول و ثروت بسیار به محمد علی باشا رسید. وی با دادن رشوه به سران اعراب آنان را حامی و هم پیمان خود گرداند. بدین ترتیب هر کجا که دشمن داشت آنرا مغلوب خود ساخت. محمد علی باشا در سال ۱۲۳۰ هجری قمری طوسون باشا و لشکر وی را در حجاز مستقر کرده و خود نیز راهی مصر شد. وی توانست در ماه رجب به وطن خویش باز گردد.

در سال ۱۲۳۰ هجری قمری و در ماه شعبان میان طوسون باشا و عبدالله بن سعود، صلح و آتش بس برقرار شد. زیرا عبدالله بن سعود طبعی حلیم داشت و جنگ و خونریزی را نمی پسندید. بدین ترتیب صلح میان مسلمانان و وهابی ها برقرار شد. طوسون باشا تا رسیدن ماه ذی القعدة در حجاز بود. سپس در ماه ذی الحجه حجاز را

به مقصد مصر ترک گفت. وی در سال ۱۲۳۱ هجری قمری به مرض طاعون مبتلا شده و از دنیا رفت.

محمد علی باشا به سال ۱۲۳۲ هجری قمری برای مقابله با وهابی ها فرزند خود ابراهیم باشا را به حجاز روانه کرد. او نیز با لشکری عظیم و با تدارکاتی بسیار وارد حجاز شده و با وهابی ها مبارزات متعددی نمود. او ثروت کلانی را برای رشوه دادن به سران اعراب صرف نمود. بدین ترتیب به هر شهری وارد می شد مردم بدون هیچ گونه مقاومتی تسلیم وی می شدند. در ماه جمادی الاول همان سال هنگامی که ابراهیم باشا و لشکریانش وارد شهر موتان شدند وهابی ها سرسختانه مقاومت کرده و به جنگ مسلمانان پرداختند. جنگ سختی بین طرفین در گرفت. مسلمانان بسیاری از وهابی ها را کشته و تعداد زیادی را نیز به اسارت گرفتند و دارائی و اموال آنان را نیز میان خود تقسیم نمودند.

ابراهیم باشا به شهرهای وهابی نشین یورش برده و با آنان جنگید. بدین ترتیب عده ی کثیری از مسلمانان به شهادت رسیدند و ثروت های هنگفتی نیز نابود گشت. در ماه ذیقعد به سال ۱۲۳۳ هجری قمری شهر درعیه به تصرف ابراهیم باشا در آمد. وی امیر آن شهر و رهبر وهابی ها، عبدالله بن سعود و اهل خانواده، قوم و خویش و بسیاری از دوستان و آشنایان و یاران او را دستگیر کرده و به مصر ارسال نمود. از آنجا نیز به دارالسلطنت فرستاده شد. حکومت مرکزی عثمانی جهت عبرت سایرین همگی را در میدان ایاصوفیه ی شهر استانبول به دار آویخت. مدت حکومت عبدالله بن سعود از سنه ۱۲۲۹ تا ۱۲۳۴ هجری قمری ادامه یافت. بدین ترتیب حکومت سعود اول به پایان رسید.

اولین سعودی که وهابی گشت همین سعود است که پدر عبدالله بود. لذا او را سعود کبیر نیز می نامند. چهارمین پدر سعود کبیر نیز سعود نام دارد. اما وی وهابی نبوده بلکه قبل از پیدایش وهابیت، مسلمان از دنیا رحلت کرده است. حاصل کلام: عبدالله فرزند سعود کبیر، سعود کبیر فرزند عبدالعزیز فرزند محمد، محمد فرزند سعود، سعود فرزند مقرر، مقرر فرزند مرخان، مرخان فرزند ابراهیم است. پس سعود کبیر، نتیجه ی سعود بن مقرر می باشد.

ابراهیم باشا پس از تصرف شهر درعیه، اموال آل سعود و آل محمد بن عبدالوهاب را بزور تصاحب کرد و زن و مرد و فرزندان آنان را نیز از سرزمین خویش تبعید نمود. بسیاری از آنان را به مصر فرستاد و شهر درعیه را نیز ویران نموده و خود از آنجا نقل مکان کرد.

پس از رفتن ابراهیم باشا و لشکریان وی از شهر ویران شده ی درعیه، افراد فراری یعنی کسانی که بعثت هجوم مسلمانان فرار کرده بودند دوباره به درعیه مراجعت نموده و به آباد سازی شهر مشغول شدند. یکی از آن مراجعت کنندگان مشاری بن سعود نام داشت. وی عموی عبدالعزیز و از جمله ی کسانی بود که ابراهیم باشا آنان را دستگیر کرده و به مصر فرستاد بود.

هنگامی که لشکر حامل اسراء به شهر حمراء رسید، مشاری از دست آنان گریخته و به شهر درعیه مراجعت نمود. او فراریان را جمع کرده و به بازسازی شهر مشغول شد. وهابی ها مشاری را رهبر خویش قرار دادند. با گذشت زمان، قدرت و توانایی آنان بیشتر شده و دولت آنان گسترش یافت و عده ی کثیری نیز مطیع آنان گشت. هنگامی که محمد علی باشا از مشاری و فعالیت های وی مطلع گشت، لشکری تدارک دیده و

حسین بگ را فرمانده ی آن قرار داد. حسین بگ توانست با لشکریان خود مشاری را دستگیر کرده و به مصر ارسال نماید. اما در بین راه، مرگ مشاری فرا رسیده و از دنیا رفت. پس از مرگ مشاری، ترکی بن عبدالله برادر زاده ی وی رهبری وهابی ها را بر عهده گرفت.

تغییر پایتخت وهابی ها

در سنة ۱۲۳۵ هـ ق، ترکی بن عبدالله شهر ریاض را از قلمرو پادشاه مصر بیرون آورده و به ممالک تحت سلطه ی خود افزود. سپس آنرا پایتخت خویش قرار داد. از آن پس پایتخت سعودیها از درعیه به ریاض انتقال یافت. ترکی بن عبدالله، خواهر زاده ای بنام «مشاری بن عبدالرحمن» داشت. وی نتیجه ی مشاری مذکور بود. عاقبت میان دایی و خواهر زاده اختلافی افتاده و مشاری دایی خود، ترکی را به قتل رسانید و مقام وی را صاحب شد. ترکی بن عبدالله نیز فرزندی بنام «فیصل» داشت. او در سال ۱۲۴۹ هـ ق مشاری را کشته و تخت پدر خویش را تصاحب کرد. حکومت ترکی بن عبدالله از سنة ۱۲۳۵ تا سنة ۱۲۴۹ هـ ق ادامه یافت.

فیصل بن ترکی پس از پدر خویش سرزمین نجد را به تصرف خود درآورد. کار وی رفته رفته رواج یافت. در نتیجه ادعای مالکیت سرزمینهای تحت حاکمیت اجداد خویش را نمود. هنگامی که خبر فیصل بن ترکی و اوضاع آن به محمد علی باشا رسید، برای مقابله با وی لشکری را تدارک دیده و «خورشید باشا» را فرمانده ی آن قرار داد. خورشید باشا به مبارزه با فیصل پرداخت. کشتار عظیمی رخ داده و خونهای بسیاری ریخته شد. آخر الامر خورشید باشا در سنة ۱۲۵۵ هـ ق در ماه مبارک رمضان، فیصل و دو فرزند وی «عبدالله و محمد» به همراه برادر او «جلوی» را دستگیر کرده و به مصر ارسال نمود.

پس از دستگیری فرزندان و نوه های ترکی بن عبدالله و ارسال آنان به مصر، خورشید باشا «خالد بن سعود» را به عنوان جانشین فیصل انتخاب کرده و به امارت برگزید. خالد فرزند سعود، فرزند عبدالعزیز، فرزند محمد، فرزند سعود، از جمله اسیرانی

بود که ابراهیم باشا بعد از دستگیری آنان را به مصر فرستاده بود. اوائل کار، خالد جوان و بی تجربه بود. او بجهت اینکه نزد محمد علی باشا تربیت یافته و رشد نموده بود عقیده ای سالم داشت. بهمین علت محمد علی باشا طبق دستوری، از خورشید باشا خواست که، خالد امیر سرزمین اجداد خویش گردد. خورشید باشا پس از براندازی حکومت فیصل و انتخاب خالد به عنوان جانشین وی، خود به همراه لشکریان به مصر بازگشت. دو سال از امارت خالد بن سعود نگذشته بود که «عبدالله بن ثنیان بن ابراهیم بن مسعود» بر علیه او قیام کرد. وهایی ها چون اعتماد و رضایت کافی از خالد نداشتند، عبدالله بن ثنیان را بر علیه وی شورانیدند. خالد از دست عبدالله گریخته و به مکه پناه آورد و تا وقت مرگ نیز بین مکه و جده سرگردان بود. بدین ترتیب حکومت نجد بدست عبدالله بن ثنیان افتاد.

فرار خالد و حکومت عبدالله بر نجد، در زندان مصر به گوش «فیصل بن ترکی» رسید. فیصل با هزار مکر و حيله، از زندان گریخته و به وطن خود مراجعت نمود. او راهزنان را جمع آوری کرد و در تاریخ ۱۲۵۸ هـ ق حدود ۲۰ روز عبدالله بن ثنیان را محاصره نمود. عاقبت عبدالله را اسیر کرده و در زندان، او را با خفه کردن به قتل رسانید. بدین ترتیب حکومت نجد را دوباره در دست گرفت. فیصل ۲۴ سال حکومت کرد. وی اواخر حکومت خود نابینا گشت و در سال ۱۲۸۲ هـ ق از دنیا رفت.

سنة ۱۲۶۴ هـ ق، محمد علی باشا پادشاه مصر به علت کسالت، حکومت را به فرزند خود «ابراهیم باشا» سپرد. اما یازده ماه از حکمرانی وی نگذشته بود که او نیز به علت کسالت در ماه ذی الحجة از دنیا رفت. سپس «عباس باشا فرزند طوسون باشا» به

پادشاهی برگزیده شد. در سال ۱۲۶۵ هـ ق و در ماه مبارک رمضان، محمد علی باشا دستور حق را لیبیک گفته و از دار فانی رحلت نمود.

فیصل قبل از مرگ، سنت پیشینیان خود را بجای آورده و فرزند خود «عبدالله» را ولیعهد خویش قرار داد. بعد از مرگ فیصل، عبدالله جانشین گردید. اما برادران عبدالله به مقابله با او برخاسته و برای تصاحب امارت و سلطنت به نزاع با وی پرداختند. در نتیجه امارت را از دست عبدالله گرفته و به «سعود» فرزند دیگر فیصل سپردند. دومین سعودی که از آل سعود به امارت رسید همین سعود است.

در سنه ۱۲۹۰ هـ ق و در شهر ریاض رهبر وهابی ها، سعود بن فیصل در گذشت. پس از مرگ وی امارت دوباره به دست «عبدالله بن فیصل» افتاد. اما امارت وی رو به سستی و ضعف گرائید. زیرا در زمان امارت او شهرهای «احساء» و «قطیف» از دست وهابی ها خارج شده و به قلمرو حکومت عثمانی پیوست. امیران این شهرها نیز از طرف آنان برگزیده شد. «ابن رشید» امیر جبل شمر نیز در اختیار حکومت عثمانی بود. حاصل کلام: بعد از اینکه دست پادشاه مصر از نجد کوتاه شد، دو نوع حکومت در سرزمین نجد به قدرت رسید. اول: حکومت آل سعود در محلی بنام «قصیم» که پایتخت آنان ریاض نام داشت. دولت انگلیس، جهت تضعیف حکومت عثمانی آل سعود را تقویت می نمود. زیرا «وهابیت» تشکیلاتی بود که خود آنها بر ضد مسلمانان بوجود آورده بودند. دوم: حکومت آل رشید در محلی بنام «جبل شمر» که در قدیم به جبل طی معروف بود. پایتخت آل رشید «حائل» نام داشت. دولت عثمانی نیز جهت تضعیف وهابی ها، حکومت آل رشید را یاری و مساعدت می نمود. اما متأسفانه کلیه رعایای آل رشید وهابی بودند.

در سال ۱۳۰۷ هـ ق عبدالله بن فیصل فوت کرد. سپس برادر وی «عبدالرحمن بن فیصل» جانشین وی شد. عبدالرحمن ۵ ماه بر ریاض حکومت نکرده بود که ابن رشید به ریاض لشکرکشی نمود. مردم ریاض در مقابل او سرسختانه مقاومت کردند و اجازه ندادند تا او وارد شهر شود. جنگ میان عبدالرحمن و ابن رشید بسیار شدت گرفت. عبدالرحمن وقتی که دید قدرت و توانایی ابن رشید بسیار زیاد است، دو راه بیشتر برای خود تصور نکرد. اول اینکه می بایست در مقابل ابن رشید استقامت کرده و با او مبارزه می نمود. که در اینصورت اصلاً توازن و برابری بین دو لشکر وجود نداشت. زیرا ابن رشید به سبب پشتیبانی و حمایت دولت عثمانی، از قدرت و توانایی بسیاری برخوردار بود.

و دوم اینکه می بایست تسلیم او شده و نوکری وی را می نمود. که در این صورت نیز غیرت و حیثیت وی اجازه ی چنین کاری را به او نمی داد. زیرا راهی که ابن رشید می رفت مخالف با عقیده ی اجداد و نیاکان وی بود. به همین علت، عبدالرحمن بن فیصل با خود گفت: تنها راهی که برای من باقی مانده، آن است که ترک دیار کرده و جلای وطن نمایم. از این روز در سنه ۱۳۰۹ هـ ق به همراه همسر و فرزندان خود از ریاض نقل مکان کردند. ابتداء به شهر «احساء» رفته و سپس به طایفه «بنی مره» پناه آورد. بعد به کشور «قطر»، سپس به بحرین و از آنجا نیز به «کویت» نقل مکان نمود. آنان به مدت ۱۰ سال در کویت زندگی کردند. «عبدالعزیز» فرزند عبدالرحمن بن فیصل در مدت اقامت خود در کویت، رشد نموده و بر علیه آنان اقداماتی انجام می داد. اما ریاض دیگر در اختیار ابن رشید بوده و حکومت نیز از وهابیان آل سعود رخت بر بسته بود.

چگونگی بازگشت حکومت به آل سعود

عبدالعزیز پس از رسیدن به دوران جوانی و بلوغ، در فکر این بود که سرزمین از دست رفته ی اجداد خویش را بدست آورده و روح تازه ای بر کالبد خاموش وهابیت بدمد. وی جهت دستیابی به این هدف، نزد امیر کویت رفته و از او استمداد نمود. امیر کویت خواهش او را برآورده ساخته و ۴۰ شتر، ۳۰ تفنگ و ۲۰۰ ریال به او بخشید. عبدالعزیز با استفاده از امکانات بدست آمده، حدود ۴۰ راهزن را فراهم کرده و به طرف ریاض حرکت نمود. آنان پس از مدتی انتظار و بنا به اقتضاء وقت به ریاض یورش بدند.

در سنة ۱۳۱۹ هـ ق، عبدالعزیز شهر ریاض را در اختیار خود گرفت. این روز، روزی بود که حکومت آل سعود پس از مدتی مدید حیاتی دوباره یافته بود. عبدالعزیز به تدریج از روستاها و طوایف اطراف ریاض، «خرج» و «محمل»، «شعیب»، «وشم»، «حوظة»، «افلاج» و «وادی الدواسر» را به تصرف خود درآورد. او در سال ۱۳۲۴ هـ ق شهر «قصیم» را از آن خود ساخت و در سال ۱۳۳۰ هـ ق، شهرهای «احساء» و «قطیف» را صاحب شده و عمال عثمانی را از شهر بیرون راند. وی در سنة ۱۳۴۳ هـ ق مکه مکرمه را پایتخت خود قرار داد. از آن پس، عبدالعزیز را مَلِک حجاز و نجد نامیدند. زیرا قبل از آن، وهابی ها رهبران خود را «امیر» و «سلطان» و «امام» می خواندند.

در سال ۱۹۳۲ میلادی مطابق با ۱۳۵۱ هـ ق، وهابی ها سرزمین خویش را «کشور عربستان سعودی» نام گذاری کردند. بنا به تقدیر پروردگار بزرگ و به علت کشیده شدن حاکم مطلق این سرزمین یعنی دولت عثمانی به سوی جنگ جهانی اول، شراره

های رو به زوال وهابیت، مجدداً شعله ور شد. تندباد بدعت و ضلالت به وزیدن گرفت و دوباره آتش بی مذهبی به سرعت مشتعل گردید. سیطره ی منافقین فراخ شده و مسلمین نیز در تنگنای آن محاصره گشتند. دشمنان دین بر مسلمین چیره شده و پرچم گمراهی را در بلاد آنان علم کردند. کشور انگلیس که قبلاً به طور مخفیانه وهابیه را یاری می کرد، از آن پس به گونه ای آشکار حمایت و مساعدت می نمود. و عبدالعزیز و حکومت وی را نیز به رسمیت شناخت. انگلیس، از مرام وهابیت دولتی بوجود آورد که بر علیه مسلمانان طراحی شده بود.

ملک عبدالعزیز نیز، عهد و پیمان و قراردادهای متعددی با انگلیس بست. عبدالعزیز پادشاه وهابی ها، در سال ۱۳۶۲ هـ ق ضمن خطبه ای که در مکه مکرمه ایراد کرد مراتب تشکر و امتنان خود را از دولت انگلیس بیان کرده و فرموده ی پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم: «مَنْ لَمْ يَشْكُرِ النَّاسَ لَمْ يَشْكُرِ اللَّهَ» را به «مَنْ لَمْ يَشْكُرِ إِلَّا نَكَلِيزَ لَمْ يَشْكُرِ اللَّهَ» تفسیر نمود. یعنی کسی که شکر انگلیس را بر جای نیاورد، شکر خداوند را اداء نکرده است.

برادران عزیز مسلمان، این است آئین و مرام وهابیت! عبدالعزیزی که فتوی داد: گفتن یا رسول الله و جاری کردن نام مبارک حضرت محمد صلی الله علیه و سلم بر زبان کفر است، اینک حکم بر وجوب شکر انگلیس کافر می نماید.

در سال ۱۹۲۸ میلادی، پدر عبدالعزیز «عبدالرحمن بن فیصل» در سن ۷۸ سالگی فوت کرد. او قبل از مرگ، سلطنت فرزند خود و گسترده گی مملکت وی از خلیج فارس تا دریای سرخ را مشاهده نمود. ملک عبدالعزیز اولین پادشاه وهابی هاست. حکومت وی از سال ۱۳۰۹ تا سال ۱۳۷۳ هـ ق ادامه یافت. او به مدت ۶۴ سال حکومت کرد و

در سال ۱۳۷۳ هـ ق در ماه ربیع الاول از دنیا رفت. عبدالعزیز ۳۶ فرزند داشت بعد از مرگ وی، یکی از فرزندان او بنام «سعود» تخت و سلطنت را بدست گرفت و پادشاه گردید.

سعود دومین پادشاه وهابی هاست. وی به علت بی کفایتی و ضعف در سیاستهای داخلی و خارجی، قبل از مرگ در سال ۱۳۸۴ هـ ق تخت و سلطنت را به برادر و ولیعهد خویش، «فیصل» سپرد. سپس تا پایان عمر، در کشور یونان زندگی کرد. اما پس از مرگ، جسد وی را به ریاض منتقل کرده و به خاک سپردند. او در سال ۱۳۸۸ هـ ق از دنیا رفت. سومین پادشاه وهابیه «فیصل» نام دارد و سومین فرزند عبدالعزیز نیز می باشد. وی در سن ۱۳ سالگی به کشورهای انگلستان، فرانسه، بلژیک و بسیاری از کشورهای اروپایی دیگر نیز سفر کرد. او در زمان سلطنت برادر خویش «سعود» پست نخست وزیری را عهده دار بوده و در اداره ی مملکت وی را یاری می نمود.

ملک فیصل در سال ۱۳۴۳ هـ ق برادر خویش سعود را برکنار کرده و خود بر تخت پادشاهی جلوس کرد. اما او نیز در سال ۱۳۹۵ هـ ق بدست برادر زاده ی خویش «فیصل بن مساعد» کشته شد. پس از کشته شدن فیصل، برادر وی «خالد بن عبدالعزیز» جانشین وی گردید. خالد چهارمین پادشاه وهابی ها بود که در سال ۱۴۰۲ هـ ق از دنیا رفت.

پس از در گذشت خالد برادر وی «فهد بن عبدالعزیز» جانشین او گردید. ملک فهد پنجمین پادشاه وهابی هاست پس از مرگ ملک فهد، برادرش ملک عبدالله بعنوان پادشاه عربستان منصوب گردید که هم اکنون نیز حرمین شریفین را صاحب بوده و بر جزیره العرب حکمرانی می کند.

نتایجی که می باید از تاریخ آل سعود گرفت

کسانی که در تاریخ آل سعود سیر کرده و به طرز تشکیل حکومت آنان پی برده اند، آنانی که از اصل پیدایش محمد بن عبدالوهاب آگاهی یافته و از همبستگی و ائتلاف وی با ابن سعود و همچنین از خیانت‌هایی که به اتفاق یکدیگر انجام داده اند عمیقاً مطلع گشته اند، آنهایی که می دانند، آل سعود جهت براندازی و تضييع دين مبين اسلام، با همفکری کفار، خونهای مسلمین را پایمال کرده و در نتیجه، تشکیل یک حکومت را ترتیب داده اند، قطعاً خواهند فهمید که مرام و هابیت به هیچ وجه مذهبی اسلامی نبوده و یک مرام سیاسی بیش نمی باشد.

تاریخ می آموزد: «نجد» محل پیدایش و هابیت، چگونه مورد مذمت پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم قرار گرفته و نیز وعده ی پیدایش شاخ شیطان را از آن سرزمین داده است. تاریخ می آموزد: چگونه، مسلمین «محمد بن عبدالوهاب» مؤسس و هابیت را از شهر خود اخراج کرده و او را از سرزمین خویش رانده اند. تاریخ نشان می دهد: چگونه به هنگام مرگ وی جمله ی «بَدَا هَلَاكُ الْخَبِيثِ» را وضع نموده اند. تاریخ نشان می دهد: چگونه مستر همفر، جاسوس انگلیس به ممالک اسلامی آمده و پس از آشنایی و طرح دوستی با محمد بن عبدالوهاب، توسط همین شخص آیینی بر علیه مسلمین به وجود آورده است.

تاریخ به صراحت کامل بیان می کند: چگونه علماء مسلمین و وهابی ها در زمان امارت شریف مسعود با هم مناظره نموده و پس از مغلوب کردن آنان، فتوی به حلال بودن جان و مال آنها داده اند. تاریخ می فهماند: چگونه شریف غالب به آنان لشکرکشی کرده و با مبارزه در ۵۶ جبهه، خون آنها را ریخته است. تاریخ می گوید: چگونه وهابیها

در شهرهای مکه و مدینه و در سایر شهرهای اطراف، گنبد هایی را که بر روی مقابر اولیاء و بزرگان بنا شده بودند، همگی را تخریب و با خاک یکسان نموده اند، چگونه همه ی آثار متبرکه را نابود ساخته اند. تاریخ خبر می دهد: به هنگام اخراج وهابیه از حرمین شریفین، چگونه شیخ عبدالملک مفتی با حساب ابجدی جمله «قُطِعَ دَائِرُ الخَوَارِجِ» را برای تاریخ اخراج آنان وضع نموده است.

تاریخ می آموزد: به هنگام کشیدن حکومت عثمانی به سوی جنگ جهانی، چگونه دولت انگلیس از فرصت استفاده کرده و حکومت عربستان سعودی را بر علیه مسلمین پایه گذاری کرده است. کوتاه سخن اینکه، همه ی کسانی که در عصر حاضر به فهم و شعور نسبی رسیده اند با چشم و گوشهای خود دیده و شنیده اند، چگونه عمال آل سعود در سال ۱۴۰۷ هـ ق هشتم ماه ذی الحجه ، قریب به ۴۰۰ تن از حجاج ایرانی و زائرین بیت الله الحرام را قتل عام نموده و کوچه و خیابانهای مکه را با خونهای آن عزیزان رنگین نموده اند.

تغییر شکل وهابیها

از اینکه وهابی ها، «عمامه»، سنت رسول الله را کنار گذاشته و همچون زنان روسری بر سر می نهند، معلوم می گردد که آنان سنت رسول الله را ترک کرده و از سیرت آن حضرت جدا گشته اند. زیرا به غیر از آل سعود هیچ ملتی نیست که مردان آنها روسری بر سر گیرند. اگر سایر اعراب نیز چنین کاری انجام می دهند فقط به تبعیت و تقلید از آل سعود، آن را مرتکب می شوند. به هیچ وجه در اصل فرهنگ آنان چنین چیزی نبوده است. بلکه اصل فرهنگ اعراب، گذاشتن عمامه است. چنانچه پیامبر صلی الله علیه و سلم در حدیثی صحیح به صراحت می فرماید: الْعَمَائِمُ تَبْجَانُ الْعَرَبِ یعنی عمامه ها تاج های اعراب است.

و در بعضی از طرق دیگر نیز آمده است: فَأَذًا وَضَعُوا الْعَمَائِمُ وَضَعُوا عِزَّهُمْ. یعنی هرگاه اعراب عمامه های خود را کنار نهند گویا عزت و شرف خود را کنار می گذارند. حدیث دیگری در این خصوص آمده است که می فرماید: الْعِمَامَةُ عَلَى الْقَلَنْسُوتِ فَصَلُّ مَا بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْمُشْرِكِينَ يُعْطَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِكُلِّ كَوْرَةٍ يُدَوَّرُهَا عَلَى رَأْسِهِ نُورًا. یعنی گذاشتن عمامه بر روی کلاه علامت و نشانه ایست ما بین مسلمین و کفار. یعنی مسلمانان بر روی کلاه عمامه نهاده و کفار فقط کلاه بر سر می گذارند. کسانی که عمامه بر سر گذاشته اند، روز قیامت به ازاء هر چرخش عمامه، نوری از طرف خداوند به آنان اعطاء خواهد شد.

آل سعود از این نور عمامه محروم خواهند بود. آنان جهت متمایز ساختن خود از سایرین، و به گمان اینکه گذاشتن روسری برای آنها مایه ی افتخار است، شرافت و نعمات آخرت را از دست داده اند. حاصل کلام، مرام وهابیت مرامیست سیاسی که بر

علیه دین اسلام و مذاهب اسلامی تدوین گردیده است و به هیچ وجه مذهبی اسلامی و مسلکی اجتهادی نیست. وهابیت همیشه و در همه حال از مسلمین عیب جویی می کنند. به کلیه مجتهدین سلف و بزرگان دین توهین و ناسزا روا می دارند. کسانی را که به آنان نپیوسته اند مشرک می شمارند. دینی را که از حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم تاکنون، طی هزار و چهار صد سال و اندی به دست ما رسیده است، باطل و خرافات می پندارند. بدین ترتیب عقاید مسلمانان را نیز تضعیف می نمایند. آنان هیچ دشمنی به غیر از مسلمانان ندارند. زیرا مسلمین نزد آنان مشرک محسوب می شوند.

سخنانی که وهابیها بر ضد دین گفته اند

محمد بن عبدالوهاب نجدی در صفحه ۳۱ کتاب خود بنام «کتاب التوحید» چنین گفته است: «إِنَّ الإِسْتِعَاذَةَ بِالمَخْلُوقِ شِرْكٌ» یعنی استمداد و یاری خواستن از مخلوقات کفر است. وی در صفحه ی ۶۴ کتاب دیگر خود «کشف الشبهات» چنین گفته است: «إِنَّ شِرْكَ الأَوَّلِينَ أَخْفُ مِنْ شِرْكِ أَهْلِ وَقْتِنَا» یعنی شرک پیشینیان ما، از شرک مردم به ظاهر مسلمان عصر حاضر سهل تر است. و نیز در اول همان کتاب چنین نوشته است: «فَأَوَّلَهُمْ نُوحٌ» یعنی اولین پیامبران حضرت نوح است. پس با این گفتار، رسالت حضرت آدم و حضرت شیث را انکار کرده است.

عبدالرحمن بن حسن، نوه ی محمد بن عبدالوهاب در صفحه ۲۰ کتاب خود بنام «فتح المجید» چنین گفته است: مردم عصر حاضر، شرک را برای خود دین قرار داده اند. و نیز در صفحه ۱۰۸ کتاب مذکور چنین گفته است: «شیوخ، صوفیان و صاحبان طریقت، همگی داعیان شرک هستند». و همچنین در صفحه ۱۶۰ کتاب مذکور در خصوص مذمت مقبره ی پیر طریقت حضرت سید احمد بدوی در مصر گفته است: «وَ قَبْرُهُ أَكْبَرُ الأَصْنَامِ فِي الدِّيَارِ المِصْرِيَّةِ» یعنی مقبره ی سید احمد بدوی بزرگترین بتها در سرزمین مصر است. این است تهمت و بی احترامی که وهابی ها به بزرگترین اولیاء و مشایخ ما روا می دارند.

و نیز در صفحه ۱۶۷ کتاب مذکور چنین گفته است: «يَا سَيِّدِي فُلَانٌ أَنْصُرْنِي» یعنی هرگاه شخصی «ای سرورم فلان پیر، مرا یاری کن» بگوید، او مشرک شده و از دایره ی ایمان خارج می شود. لذا اگر آن شخص توبه کرد که چه بهتر است توبه کند و گرنه

لازم که وی کشته شود. این چنین است کافر و بی دین انگاشتن وهابی ها، کسانی را که یا رسول، یا پیر می گوید.

در زمان حکومت ملک عبدالعزیز، امامت مکه مکرمه بر عهده ی شخصی وهابی بنام «ابو السّمح محمد عبد الظاهر» بود. وی در صفحه ۵۵ کتاب خود بنام «حیات القلوب» مذهب های شاذلی، خلوتی، نقشبندی، رفاعی، احمدی، تیجانی و سایر طریقت ها را خرافات دانسته است. در دنباله ی این سخنان، چنین گفته است: «هَذِهِ الطُّرُقُ الصُّوفِيَّةُ وَالْمَذَاهِبُ الْفَقْهِيَّةُ يَنْبِذُهَا الْإِسْلَامُ وَلَا يَعْرِفُهَا وَقَدْ بَرَأَ اللَّهُ رَسُولُهُ مِنْهَا كُلَّهَا» یعنی اسلام همه ی این طریقت های صوفیه و مذاهب فقهیه را طرد می کند. اسلام آنها را نمی شناسد. و خداوند متعال، پیامبر و رسول خود حضرت محمد صلی الله علیه و سلم را از همه ی آنان بی زار گردانیده است. این چنین است مسلمان نشمردن وهابی ها، کسانی را که مذهب اختیار کرده و طریقت صوفیه برگزیده اند.

و نیز در صفحه ۷۸ کتاب مذکور چنین گفته است: «أَمَّا دَعْوَى التَّمَذَّهَبِ وَالْمَذَاهِبِ فَهِيَ مِنَ الْبِدْعِ الضَّالَّةِ الَّتِي فَرَّقَتِ الْأُمَّةَ قَدِيمًا وَحَدِيثًا» یعنی کلیه ی مذاهب فقهی و گفتن اینکه تمسک به یکی از آنان لازم است، همه از راههای ضلالت و گمراهی هستند که تازه بوجود آمده اند. و نیز در همان صفحه از کتاب مذکور، چنین گفته است: «وَأَنِّي مُسْتَعِدٌّ لِمُنَاطَرَةِ أَيِّ مُخَالَفٍ فِي ذَلِكَ وَ مَبَاهِلَتِهِ إِنْ أَصَرَ عَلَى جَوَازِ التَّمَذَّهَبِ» یعنی من حاضر و آماده ام با کسانی که مخالف گفته های من هستند، مناظره و مباحله نمایم. اگر در عقیده ی خود که می گویند: تمسک به یکی از مذاهب اسلامی لازم است، اصرار ورزند.

برادران عزیز مسلمان، این چنین است دشمنی وهابی ها با شما! کسانی که متمسک به یکی از مذاهب اسلامی هستند نزد آنان کافر محسوب می شوند. همانگونه که علم آنان اندک است، عقل آنان نیز بسیار کوتاه است. زیرا با یک کلام به کافر بودن همه ی مسلمانان جهان فتوی می دهند. و همچنین در صفحه ۱۰۱ کتاب مذکور چنین گفته است:

وَتَرَوْحُ تَدْعُوَ الْأَوْلِيَاءَ تَأْتَهُمْ * وَ تَقُولُ يَا بَدَوِي يَا جِيلَانِي
يَدْعُونَهُمْ مُتَوَسِّلِينَ بَزُعْمِهِمْ * وَ دُعَاؤُهُمْ شِرْكٌ بِنَصِّ قُرْآن

یعنی تو پیش اولیاء و بزرگان رفته، در حالی که آنان را معبود پنداشته ای، مورد خطاب قرار می دهی و می گویی: ای سید احمد بدوی و ای عبدالقادر جیلانی. زائرین به گمان خویش آنها را وسیله قرار می دهند. اما این کار شریک آوردن برای خداوند است که قرآن کریم آشکارا آن را بیان می کند. این است عقیده ی وهابیه! کسانی را که متمسک به اولیاء شده و به زیارت آنان می روند، کافر می پندارند. اگر در جواب آنها بگوییم: «با آنکه به زیارت اولیاء می رویم، ولی آنان را معبود نمی دانیم و قبر آنها را نیز عبادت نمی کنیم بلکه به جهت اینکه آنها نزد خداوند محبوب هستند، آنان را واسطه قرار داده و به حرمت و عزت آنان از خداوند طلب حاجت می کنیم» باز می گویند: شما کافر شدید. زیرا در صفحه ی ۶۷ کتاب آنان «القول السدید فی مقاصد التوحید» چنین نوشته است: إِنَّ مَنْ اِعْتَقَدَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْفَاعِلُ وَ اَنَّهُمْ وَ سَائِطُ بَيْنِ اللَّهِ وَ بَيْنَ مَنْ دَعَاهُمْ وَ اسْتَعَاثَ بِهِمْ يَكْفُرُ. یعنی اگر کسی اینگونه باور داشته باشد که خالق افعال، خداوند بوده و اولیاء و مشایخ نیز بین زائر و خداوند واسطه هستند، مسلماً آن کافر خواهد بود. این تهمتی که وهابی ها به مسلمانان روا می دارند. به اعتقاد آنان هیچ مسلمانی به غیر

از خود آنها وجود ندارد. چگونه می توان با آنها همراه بود. چطور می توان با آنان همراه بود. چطور می توان با آنان همسفر شد. راه آنان به سویست و راه مسلمانان به سوی دیگر.

در صفحه ی ۸۱ کتاب «تمییز المحظوظین» چنین آمده است: از لحاظ دینداری، اروپائیها، آمریکائیها و بلشوکیها از خاتقاه نشینان، چله نشستگان و از همه ی سران مذاهب و طریقت ها، به احکام قرآن نزدیک ترند. برادران مسلمان، به حرفهایی که وهایی ها می گویند توجه نکنید! به اعتقاد آنان یک شخص آمریکائی کافر، از حضرت امام اعظم رحمة الله علیه و از حضرت بهاءالدین نقشبندی بهتر است. آیا ممکن است شخص مسلمان این حرف را بگوید؟ آیا چنین سخنانی می تواند برازنده ی یک فرد مسلمان باشد؟ آنان هیچ میزانی بر گفتار خود ندارند و هر چه را می خواهند به زبان می رانند.

حضرت علامه سید احمد زینی دحلان در صفحه ی ۲۳۰ کتاب خود بنام «خلاصة الکلام» چنین نوشته است: *إِنَّ بَعْضَ أَتْبَاعِهِ يَقُولُ: عَصَايَ هَذِهِ خَيْرٌ مِنْ مُحَمَّدٍ لِأَنَّهَا يُنْتَفَعُ بِهَا فِي قَتْلِ الْحَيَّةِ وَ نَحْوِهَا وَ مُحَمَّدٌ قَدْ مَاتَ وَ لَمْ يَبْقَ فِيهِ نَفْعٌ أَصْلًا وَ أَنَّهَا هُوَ طَارِشٌ وَ مَضَى.* یعنی گروهی از اتباع محمد بن عبدالوهاب چنین می گویند: این عصای من از محمد (منظور حضرت محمد صلی الله علیه و سلم) بهتر است. زیرا از عصای خود می توانم در کشتن مارها و حیوانات موزی دیگر بهره ببرم. ولی محمد دیگر مرده و هیچ نفعی هم از او به جای نمانده است. او فقط یک قاصد بود که پیغامش را آورد و رفت. برادران عزیز مسلمان! کسی که سید و سالار دو جهان، دوست محبوب پروردگار، حضرت محمد صلی الله علیه و سلم را به اندازه ی یک عصای چوبی نداند، چطور می

توان آن شخص را مسلمان شمرد؟ چگونه می توان آنها را دین دار دانست؟ در فساد عقیده، هیچ فرقه ای همانند وهابی ها وجود ندارد.

و نیز علامه زینی دحلان در همان صفحه از قول وهابیه‌ها چنین نقل کرده است: الزَّانِيَةُ أَقَلُّ إِثْمًا مِمَّنْ يُنَادِي بِالصَّلَاةِ عَلَى النَّبِيِّ فِي الْمَنَائِرِ. یعنی گناه زن فاحشه و زناکار، از گناه کسی که بر روی مناره ها رفته و به پیامبر صلوات می فرستد کمتر است. یعنی عقیده ی وهابیه‌ها، گناه فرستادن یک صلوات بر روح پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم، از گناه زنا کاری نیز بیشتر می باشد. برادران عزیز مسلمان! هیچ عقیده ای در وهابی ها نیست. آنان ابن الوقت هایی هستند که هر روز به رنگی در آمده و می درخشد.

«مصطفی ابو یوسف الحمّامی» در رد عقاید وهابیت و تفهیم باطل بودن مرام آنان به مردم کتابی با نام «غوث العباد ببيان الرشاد» را تألیف نموده است. وی در کتاب خود، چنین گفته است: «بُصِرَ فِي غَيْرِ خِجَلٍ إِنَّ بِنْتًا صَغِيرَةً خَادِمَةً أَصَدَقُ مِنْ رَوَاهِ الْبُخَارِيِّ الَّذِي يُعِدُّهُ عُلَمَاءُ الْإِسْلَامِ أَصَحَّ كِتَابٍ فِي السُّنَّةِ. یعنی یکی از وهابی ها با بی شرمی، صراحتاً گفت: دختر کوچک خدمت کار نیز از راویان صحیح بخاری راستگوتر است، صحیح بخاری که علماء اسلام در حدیث صحیح ترین کتاب می دانند، این است توهینی که وهابیه‌ها به بزرگترین سند شریعت ما وارد می کنند.

نتایجی که از گفتار وهابی ها باید گرفت

وهابی ها با بر کنار کردن حضرت آدم و حضرت شیث و حضرت ادریس و دیگر پیامبران از مقام رسالت، و با گفتن اینکه در تمسک به مذهب و طریقت مسلمانیست نیست، و با بیان این نکته که آمریکائیا و روس ها از مشایخ و اولیاء به دین نزدیک تر هستند، و با گفتن اینکه مقبره ها همه، بت بوده و مقبره ی پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم نیز بزرگترین بتهاست، و با بیان این که عصای دست من از حضرت محمد صلی الله بهتر است و گناه فرستادن صلوات بر آن حضرت از گناه زناکاری نیز بزرگتر است، و با مشرک شمردن کسی که یا رسول، یا ولی می گوید، و با سعی و تلاش در تضعیف و تکفیر اولیاء و صوفیان و متمسکین به مذهب، و گفتن سخنان خائنانه به آنان، می فهمانند که دشمنان آنها فقط مسلمانان هستند. بنابراین اکثر کارهایی که مسلمین انجام می دهند نزد وهابیهها شرک یا بدعت محسوب می شود.

از همه ی این احوال معلوم می گردد، فرقه ی وهابیه گروهیست که حقیقتاً بر ضد مسلمانان طراحی شده است. آنان هیچ دشمنی بغیر از مسلمانان ندارند. هدف آنها فقط، ایجاد تفرقه و اغتشاش میان مسلمین است و با خرده گیری از کارهای آنان و با نسبت دادن به شرک و بدعت، تخریب اعتقادات آنها می باشد. وهابی ها، کارهایی را که شیطان لعین می بایست انجام می داد، انجام می دهند.

شخصیت‌هایی که وهابیت را محکوم کرده اند

شخصیت‌هایی که وهابیت را محکوم کرده اند، بسیار هستند چه در زمان گذشته و چه در حال حاضر. از جمله‌ی آنها، عالم مالکی شیخ احمد صاویست که وفات ایشان به سال ۱۲۴۱ هجری قمری است. وی در حاشیه‌ی خود بر تفسیر جلالین جلد سوم صفحه‌ی ۳۰۸ چنین گفته است: «وَهُمْ فِرْقَةٌ بَارِضِ الْحِجَازِ يُقَالُ لَهُمُ الْوَهَابِيَّةُ يَحْسِبُونَ أَنَّهُمْ عَلَى شَيْءٍ إِلَّا أَنَّهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ اسْتَحَوْذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَأَهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ. أَوْلَيْكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ. إِلَّا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ. نَسَأُ اللَّهُ الْكَرِيمَ أَنْ يَقْطَعَ دَابِرَهُمْ. یعنی آنان کسانی از راه راست منحرف شده و گمراه گشته اند گروهی هستند که از سرزمین حجاز به وجود آمده و وهابی نامیده می‌شوند. آنها خویش را کسانی می‌پندارند. اما آگاه باشید که آنان دروغ گو هستند. شیطان بر آنان چیره شده و ذکر خداوند را از یاد آنها برده است. آنان از گروه شیاطین اند. آگاه باشید که گروه شیاطین زیان‌کاراند. از خداوند کریم می‌خواهیم ریشه‌ی آنان را قطع کند. آمین یا رب العلمین. از آنجا که وهابی‌ها انسانهایی بسیار خائن و از خدا بی‌خبر هستند، ناشرهای دین فروش را خریداری کرده و این سخن حضرت الشیخ احمد صاوی را از ذیل آیه‌ی هفت سوره‌ی فاطر حذف کرده و به چاپ رسانیده اند. این سخنان در چاپ ۲۰۰۹ دار الکتب العلمیه - بیروت (۴ جلدی) و همچنین در چاپ ۲۰۱۰ دار الفکر لبنان (۶ جلدی) وجود نداشته و آنان پس از حذف سخن یاد شده، اقدام به چاپ آن نموده اند. ابتداءً، بر روی جملات یاد شده، لاک کشیده و اقدام به چاپ افست از نسخه‌ی قبلی نمودند که در آن چاپ، جملات حذف شده و محل حذف آن واضح و آشکار نمایان بود طوری که عام و خاص و همه‌ی اهل فن می‌توانست حذف شدن جملات یاد شده را به وضوح مشاهده نماید. سپس برای پنهان ساختن این خیانت خود، کتاب را مجدداً حروف چینی

و تایپ کرده و محل حذف شده را نیز به کلی از بین بردند و هیچگونه اثری از خود بر جای نگذاشتند.

این کوچک ترین خیانتی است که وهابی نسبت به تفاسیر قدیمی و کتب متقدمین ما روا می دارند. حتی مؤلف کتاب «المنجد» از وهابیت «از بدعت و فتنه ی اسلام» یاد کرده است. اما وهابی ها در چاپ های بعدی آنرا تحریف کرده و بجای آن «وهابیت یک مذهب اسلامی» است نوشته و به چاپ رسانیده اند. وهابی ها در هر فرصتی از تحریف و دست کاری مقدسات ما مسلمین فروگذار نیستند.

و نیز عالم حنفی حضرت علامه ابن عابدین است که وفات ایشان به سال ۱۲۵۱ هجری قمریست. وی در کتاب خود بنام «رد المحتار» جلد ۳ صفحه ۲۰۹ چنین گفته است: «آنهايي که از راه راست منحرف شده اند، کسانی را که مخالف با آنان هستند کافر می پندارد. همانند تابعین ابن عبدالوهاب که همه ی مسلمانان را کافر می انگارند. آنان کشتن علماء اهل سنت و الجماعة را مباح دانسته اند». و نیز عالم حنفی حضرت علامه بدرالدین عینی است که به سال ۸۵۵ هـ ق وفات یافته است. وی در کتاب خود بنام «عمدة القاری شرح صحیح البخاری» جلد ۲۴ صفحه ی ۹۰ چنین گفته است: «هُؤُلَاءِ الْقَوْمُ خَرَجُوا مِنْ نَجْدٍ مَوْضِعِ التَّمِيمِ» یعنی آنهايي که گمراه گشته اند، از سرزمین نجد و از میان تمیمی ها برخاسته است.

و نیز عالم بزرگ حنفی علامه عبدالحلیم لکنوی است که وفات وی به سال ۱۲۸۵ هجری قمریست. او در کتاب خود بنام «قمر الاقمار» صفحه ی ۲۴۷ چنین گفته است: «وَنَحْوِهِمْ كَالْوَهَّابِيِّ الْمُنْكَرِ لِشَفَاعَةِ» یعنی وهابی های منکر شفاعت، در فرط گمراهی همانند خوارج و معتزله هستند. و نیز عالم محقق حنفی، علامه عبدالحی لکنوی است که به سال ۱۳۰۴ هـ ق وفات یافته است. وی در کتاب خود بنام «عمدة الرعايه» جلد ۲

صفحه ی ۳۱۲ چنین گفته است: «وَ أَنْتَ وَهَابِيٌّ أَي مَنسُوبٌ إِلَى مُحَمَّدٍ بْنِ عَبْدِ الْوَهَّابِ النَّجْدِيِّ صَاحِبِ الْفَتَاوَى الرَّائِعَةِ» یعنی اگر شخصی به یک فرد مسلمان بگوید: «تو وهابی هستی. یعنی به آیین محمد بن عبدالوهاب نجدی، صاحب فتوی های باطل متمسک شده ای» پس لازم است که او تعزیر شود. یعنی تازیانه باید زده شود. زیرا جزای وهابی گفتن به یک شخص مسلمان همانند کافر انگاشتن آن شخص است.

و نیز عالم بزرگ شافعی، علامه سید احمد زینی دحلان است که وفات ایشان به سال ۱۳۰۴ هجری قمریست. وی در کتاب خود بنام «الدرر السنیة» صفحه ی ۵۳ چنین گفته است: آنچه که از اقوال و افعال محمد بن عبدالوهاب نزد ما مسلم گشت، وجود چیز است که بر وی، خروج از قوانین اسلامی را واجب می نماید. و نیز عالم بزرگ حنفی حضرت الفاضل مولوی ملا صالح محمد است. وی در صفحه ۳۵۱ کتاب خود با نام «نور العقائد» به هنگام بیان گروه های ضاله می فرماید: «وَ الْوَهَّابِيَّةُ» یعنی وهابیت نیز جزء گروه های گمراه شده هستند.

حاصل کلام، همه ی علماء اهل تسنن و تشیع بر باطل بودن وهابیت متفق هستند. نویسندگانی که وهابیت را محکوم کرده اند و عالمانی که در این خصوص کتاب نوشته اند، بسیارند. لذا اگر بخواهیم یکایک اسامی آنان را گفته و سخنان آنها را مکتوب نماییم مسلماً شنوندگان را خسته خواهد نمود. بدین علت و به مصداق سخن حکیمانه ی «خَيْرُ الْكَلَامِ مَا قَلَّ وَ دَلَّ» یعنی بهترین سخنها سخنی ست که کوتاه بوده و به مقصود نیز دلالت نماید، سخن را کوتاه کرده و قطره ها را از دریاها نمونه قرار می دهیم. زیرا کسانی که از نعمت عقل و انصاف بی بهره اند، هر چند دلائل همانند دریا جاری شوند باز هم بی ثمر خواهد بود. نعوذ بالله من ذلک.

نشانه های وهابیت

۱- وهابی ها هنگام صحبت، از توحید سخن گفته و خویش را موحد نشان می دهند. مردم را نیز به توحید دعوت می نمایند. هدف آنها نیز مشرک شمردن طرف مقابل است. زیرا هیچ یک از مسلمین بر فرض بودن توحید شکی ندارند و همه ی آنان موحد بوده و مشرک نیستند چون هیچ مشرکی مسلمان نبوده و هیچ مسلمانی مشرک نیست. ضِدَّانٍ لَّا يَجْتَمِعَانِ یعنی هیچگاه دو نقض کنار هم قرار نمی گیرند. از این رو، بدون مشرک انگاشتن طرف مقابل نباید آنان را به توحید دعوت نمود. لذا شخصی، با خواندن آیه ی توحید، مردم را دعوت به توحید نماید مطمئن باشید که وی وهابیت است.

۲- شخص وهابی به مذاهب ناسزا گفته و از مجتهدین عیب جویی می کند. اگر شخصی از بدعت بودن مذهب سخن گوید مطمئن باشید که او وهابیت است.

۳- شخص وهابی از طریقت بدگویی کرده و می گوید: «چه حاجت به مرشدی و صوفی گریست؟» شخصی که همه ی اینها را خرافات پندارد مطمئن باشید که وی وهابیت است.

۴- شخص وهابی می گوید: «فقط از خداوند طلب یاری کنید. بغیر او، از هیچ کسی یاری نطلبید.» شخصی که استعانت از اولیاء و بزرگان را شرک پندارد مطمئن باشید که او وهابیت است.

۵- اگر شخصی چنین بگوید: «به زیارت قبور نروید. مردگان به شما محتاج اند. شما چرا از مردگان امیدوار می شوید؟» مطمئن باشید که وی وهابیت است.

۶- اگر شخصی چنین بگوید: «در اقامت و مسافرت سنت های نماز را ترک نمایید خواندن صحیح نیست» مطمئن باشید که او وهابیت است.

- ۷- اگر شخصی چنین بگوید: «وردهایی که بعد از هر نماز پنجگانه خوانده می شود لازم نیست. خواندن قرآن و دعا بعد از نماز بدعت است» مطمئن باشید که وی وهابیت.
- ۸- اگر شخصی از اعلان دوم نماز ایراد گرفته و بگوید: «گفتن آن صحیح نیست» مطمئن باشید که وی وهابیت.
- ۹- اگر شخصی چنین بگوید: «هیچ احتیاجی به خواندن سنت و احتیاط الظهر در نماز جمعه نیست» مطمئن باشید که وی وهابیت.
- ۱۰- اگر شخصی چنین بگوید: «به نزد سادات و اولیاء نروید و از آنان یاری نطلبید. دعا و امثال آنها را برگردن نیاویزید» مطمئن باشید که وی وهابیت.
- ۱۱- اگر شخصی چنین بگوید: «پس از خوردن غذا، دعا کردن صحیح نیست. خواندن قرآن و آیات بدعت است، مطمئن باشید که وی وهابیت.
- ۱۲- اگر شخصی چنین بگوید: «بدنبال تدفین میت، نباید صدقه داد. خوردن از طعام آن صحیح نیست» مطمئن باشید که او وهابیت.
- ۱۳- اگر شخصی چنین بگوید: «نباید سن میت را معلوم کرده و دور اسقاط نمود. زیرا این عمل فریب دادن خداوند است» مطمئن باشید که او وهابیت.
- ۱۴- اگر شخصی چنین بگوید: «تبرک کردن لباس، پساب و دیگر اسباب و اثاثیه ی اولیاء و صلحاء صحیح نیست» مطمئن باشید که او وهابیت.
- ۱۵- اگر شخصی چنین بگوید: مردگان دارای شنوایی نیستند. و کسانی را هم که به زیارت آنان می آیند نمی شناسد» مطمئن باشید که وی وهابیت.

- ۱۶- اگر شخصی چنین بگوید: «نذر حیوانات به اولیاء و بزرگان صحیح نیست و خوردن گوشت آنان حرام است» مطمئن باشید که او وهابیت است.
- ۱۷- اگر شخصی چنین بگوید: «جشن گرفتن روز و ماه تولد پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم صحیح نیست و خواندن مولود نامه ی آن حضرت بدعت است» مطمئن باشید که وی وهابیت است.
- ۱۸- اگر شخصی چنین بگوید: «ختم خواجگان و ذکراهایی که در مساجد برگزار می شوند همگی بدعت است» مطمئن باشید که وی وهابیت است.
- ۱۹- اگر شخصی چنین بگوید: «خواندن نمازهای نافله در شبهای قدر، برائت و رغائب (یعنی اولین جمعه از ماه رجب) صحیح نیست» مطمئن باشید که وی وهابیت است.
- ۲۰- اگر شخصی چنین بگوید: «بدون ذکر سند آیات و احادیث، نباید کتابهای فقه و فتاوی را قبول نمود» مطمئن باشید که او وهابیت است.
- ۲۱- در پاسخ هر سؤالی، از آیات قرآن دلیل خواسته و بگوید: دلیل این سخن از آیات قرآن چیست؟ قطعاً بدانید که وی وهابی است؛ زیرا محل استناد احکام شرعی در اهل سنت و الجماعت تنها قرآن نیست. بلکه مبانی احکام شرعی در فقه اهل سنت و الجماعت ادله ی اربعه است. یعنی قرآن - حدیث - اجماع - قیاس. هر حکمی که مبتنی بر هر یک از این ادله ی اربعه باشد، برای هر فرد مسلمان کفایت کرده و می بایست بدان قناعت نماید.

انواع وهابیت

پس از شناخت علائم وهابیت، دانستن انواع آن نیز حتماً لازم است. اولین نوع وهابی، وهابی جلی است. وهابی بودن این شخص بین مردم آشکار است. او هیچگاه عقیده ی خود را از مردم کتمان نمی کند. وی به صراحت کامل می گوید: من مذهب را قبول ندارم. طریقت را نمی پذیرم و کسانی را هم که در این راه هستند همگی را مشرک می پندارم او آشکارا می گوید: مذهب اختیار کردن گمراهیست، صوفی گری ضلالت است. همانند وهابی های عربستان سعودی. آنان در خطبه های نماز جمعه و اعیاد، در جراید و مجلات، در رادیو و تلویزیون، در کتابها و رسالات این مطلب را بیان می کنند. ضرر و زیان وهابی جلی کمتر از دو نوع دیگر است. زیرا هیچ آدم عاقلی، سخنان کسی را که به مذهب خود ناسزا گفته و از مسلک خویش بدگویی می نماید، قبول نمی کند. فریب حرفهای آن را خورده و از راه راست منحرف نمی شود. وهابی جلی، هیچگونه خطری بر جامعه ی ما ندارد. زیرا ملت ما، الحمدلله به مذهب خود پایبند و در دین خود محکم و استوار است.

دومین نوع وهابی، وهابی خفی ست. وهابی بودن این شخص را مردم متوجه نمی شوند. او در باطن هیچگونه اعتقادی به مذهب نداشته و منکر طریقت است. و اکثر مسلمین نیز به عقیده ی وی مشرک می باشند. اما با اینحال نیز، وهابی بودن خود را به مردم بروز نمی دهد. او در میان مردم و اجتماع، خود را مذهبی نشان داده و در خطبه ها و سخنرانیها از سران مذاهب و اولیاء و مجتهدین مدح و تمجید می نماید. تمام حرکات خود را با زیرکی انجام می دهد. ولی در هر فرصتی، وهابیت را تبلیغ می کند و به دوستان و رفیقان معتمد خود، خواندن کتابهای وهابیت را توصیه می نماید.

او برای اشخاص مذهبی اینگونه تبلیغ می کند: «از دلائل احکام فقهی مطلع شوید. از آیات و احادیث، سند احکام فقهی را بیابید. احکامی که بدون سند هستند معتبر نیستند» با چنین حرفهایی اذهان مردم را پر می کند. اگر یک روحانی چنین بگوید: «من در فلان فتاوی دیدم که فلان چیز صحیح بوده و فلان چیز صحیح نیست» بلافاصله می پرسد: سند آن چیست؟ آیا سند این حکم، آیت است یا حدیث؟ این شخص وهابی خود بهتر می داند که:

- فتاوی محل ذکر سند و دلیل نیست.

- فتاوی منحصر در احکام است.

- دلائل نزد مجتهد است.

- قول مجتهد، دلیل بر مقلد است.

اما با این حرفها، عقیده ی طرف را خراب ساخته و رأی وی را از فتاوی باز می گرداند. اگر آن شخص روحانی، یک حدیث را بعنوان دلیل ذکر کند، فوراً در جواب می گویند: «آیا این حدیث از صحیح بخاریست یا از صحیح مسلم؟» اگر آن روحانی در جواب بگوید: «من چنین حدیثی را از هیچکدام از آنها نیافتم» در جواب می گویند: «این حدیث موضوع و یا ضعیف است. دست از این حدیث بردار» این چنین، عقیده ی مردم را خراب می سازد.

تبلیغ این وهابی خفی به مردم چنین است: «هرگاه مسئله ای از یک روحانی شنیدید، فوراً سند آن را از وی بخواهید. اگر توانست از آیات و احادیث صحیح، دلیلی بر حکم خود بیاورد قبول کنید و گرنه قبول نکنید. زیرا هر حکمی که امام اعظم ابوحنیفه داده باشد، حتماً دلیلی از آیات قرآن بر حکم خود دارد» بهمین علت اشخاص

عوامی که بدست این وهابی خفی پرورش یافته اند می پرسند: «آیا برای گفته های خود از قرآن دلیلی داری؟» اگر در جواب بگوید: «دلیلی از قرآن نیست» فوراً عقیده ی وی از آن حکم بر می گردد. این چنین، انسانهای بی سواد را از راه، منحرف می سازد. اما آنهایی که عالم هستند می دانند، شریعت دارای چهار ادله است. ۱- قرآن ۲- حدیث ۳- اجماع ۴- قیاس. هرگاه مذهب حنفی به انجام حکمی دستور نماید، حتماً با استناد به یکی از این چهار ادله بوده است. وهابی خفی، بدون اینکه وهابی بودن خود را آشکار نماید، مردم را لامذهب می سازد. آنان گرگهایی هستند که پوست گوسفند را به تن کرده اند. هلاکت مردم توسط وهابی خفی، شدیدتر از هلاکت، توسط وهابی جلی است. بسیار آگاه باشید!!! اینان، مزدوران وهابی جلی هستند. افرادی که دین و مذهب خود را در برابر پول به فروش رسانیده اند.

سومین نوع وهابی، وهابی غبی ست. این وهابی، از روی نادانی، نفهمی و از ناتوانی در تمییز دادن مذهب خویش و وهابی ملون به رنگ وهابیت می گردد. این وهابی خود را حنفی می پندارد، به فقهاء و مجتهدین معتقد است، به مشایخ و اولیاء مخلص. اما در بعضی از مسائل فکر می کند که نظر وهابی ها با حنفی ها یکی است. احناف اگر عملی را منع کنند به علت کراهیت، آن را منع می نمایند. اما وهابی ها به خاطر شرک انگاشتن آن عمل، مردم را از آن باز می دارند. حنفی ها وصف بعضی از کارها را منع می کنند. وهابی ها اصل آن را منع می نمایند.

این وهابی غبی، بسبب اینکه نمی تواند این اختلافات را تمییز دهد ساز وهابی ها را می زند. ادعای او حنفی بوده اما عمل وی، عمل وهابیهاست. کتابهایی که می آموزد و آموزش می دهد همگی کتابهای حنفی بوده اما سخنان وی، سخنان وهابیهاست. متوجه

نیست که در مه سرگردان است. بواسطه ی حماقت خود، از جمله ی افراد زیانکار و فریب خورده قرار می گیرند. آنهایی که جامعه ی ما را به خطر می افکند، این دو نوع وهابی هستند. یعنی وهابی خفی و وهابی غبی. اولی به سبب مکر و حيله ی خود مردم را از مذهب منحرف می سازد. دوّمی به سبب حماقت خود، مصیبتی برای دین می گردد.

حاصل کلام، وهابی ها کرمی هستند که به ریشه ی اسلام راه یافته اند. اسلام به هیچ وجه از کفار شکست نخواهد خورد. بلکه اسلام را مسلمان نماها، از اسلام روی گردانها از بین خواهند برد. من به همه ی برادران مسلمان خودم توصیه می کنم اسلام و دشمنان آن را بشناسند و به انواع فرقه های وهابیت آگاهی یابند. فرزندان خود را جهت تحصیل به کشور عربستان سعودی و یا به کشورهای که عربستان سعودی در آنجا دانشگاه دایر کرده است نفرستند.

اولاً خود آگاه باشید که نوع آخر وهابی، شما را فریب ندهد. ثانیاً از فرزندان خود نیز غافل نشوید که مبدا به تله ی آنان گرفتار آمده و از دستانتان خارج شوند. هیچگونه حقیقتی در وهابیت نیست. وهابیت یک سرابی بیش نیست. مبدا به گمان اینکه آب وجود دارد، به طرف سراب پیش روید. راهی که ما در آن هستیم، همانند آفتاب نیمروز واضح و آشکار است. اما راه وهابیت، از شب دیجور بی ستاره و بی مهتاب نیز تاریک تر است. باطل بودن این عقیده را با استناد به دلائل عقلی و نقلی به اثبات می رسانم. بنده، با توفیقات خداوند تبارک و تعالی آماده ام تا باطل بودن راه کسانی را که به عقیده ی وهابیت درآمده اند و یا گرایش به وهابیت دارند، توضیح دهم. انشاء الله تعالی هر کسی که مایل به صحبت است، بنده کمر همت را بسته و آستین ها را بالا زده ام. هدف،

تفاخر و یاوه‌گویی نیست. بلکه مقصودم، نشان دادن استحکام دین اسلام است. اگر هم نتوانستید به سراغم بیایید، کتابی که در این مورد نوشته‌ام «هدایة الخلق الی سبیل الحق» و «لزوم الاقتصاد فی العمل و الاعتقاد» را درس گرفته و بخوانید. و یا کتاب دیگر بنده «میزان الاعتدال فی بیان الحق و الضلال» را به دقت مطالعه نمایید. با مطالعه‌ی دقیق آن، تاریکی شک و شبهه‌ای که در قلب افراد وهابی و اشخاص متمایل به آنان وجود دارد بر چیده شده و نورانیت جزم و یقین بر جای آن خواهد نشست. و با درخشندگی ایمان و اخلاص مزین خواهد گشت.

و باز توصیه‌ی اکید من به برادران عزیز و مسلمان خودم خصوصاً جوانان تحصیل کرده و با سواد این است: هیچگاه به تبلیغاتی که از طریق اینترنت و یا ماهواره از سوی عوامل نامشخص و مجهول الهویت صورت می‌گیرد، گوش فرا ندهند و به آن اهمیت ندهند؛ زیرا کفار با صرف میلیاردها دلار و با صرف هزینه‌های سنگین، افراد سست ایمان و ضعیف‌الاعتقاد را خریداری می‌نمایند.

این مزدوران و جیره‌خواران کفار، با نام اسلام و با شعار دین و شریعت، مسلمین را از راه بدر کرده و بدین طریق نقشه‌های کفار دین ستیز را بر روی مسلمین پیاده می‌کنند. این نقشه و توطئه‌ای است که کفار برای نابودی دین اسلام کشیده و می‌خواهند بدین طریق مسلمین را به جان هم انداخته و آنها را از هم جدا نمایند. آنان از جهانی شدن احکام اسلامی و حکم فرما شدن قانون الهی به هراس افتاده و سرمایه‌های هنگفتی را برای ایجاد تفرقه و اختلاف فی ما بین مسلمین صرف می‌نمایند.

آنان ابتداء، سرزمین‌های اسلامی را تکه تکه کرده و با دادن اندکی حاکمیت به رهبران و زمامداران آنان، همه‌ی آنها را وابسته‌ی خود کرده و مطیع خویش گرداندند. بدین

ترتیب عظمت و شوکت مسلمین را تضعیف نمودند. اما بدان راضی نشده و باز از بین هر مذهب اسلامی، عده ای را شناسایی کرده و با خریدن آنان، افرادی را برای درهم شکستن آن مذهب مهیا و آماده ساخته اند. اکنون می بینیم که فرمایش گهربار حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم هم اکنون تحقق پیدا کرده است آنجا که می فرماید: «لِكُلِّ أُمَّةٍ عَجَلٌ يَعْبُدُونَهُ وَ عَجَلُ أُمَّتِي الدَّرَاهِمُ وَالدَّنَانِيرُ» یعنی هر ملتی، بسان امت بنی اسرائیل دارای گوساله ای هستند که با عبادت بدان، از دین خارج می گردند. گوساله ی امت من نیز پول است. آنان در برابر پول، دین و مذهب خود را فروخته و ایمان و اعتقاد خود را ویران می نمایند. لذا افراد عالم نمای دین فروش بسیار هستند و اینگونه افراد را بشناسید و از آنان برحذر باشید. هیچگاه به سخنان آنان گوش فرا ندهد و فریب آنان را نخورید.

مزدوران وهابی خفی و غیبی به شما اینگونه القاء می کنند: «عالمان دینی و موحدین واقعی برای شما از آیات قرآن و از احادیث صحیح پیامبر دلیل می آورند. هرگاه شما سخنان آنان را قبول نکنید از دایره ی اسلام خارج شده و کافر می شوید!». برادران عزیز مسلمان! سخنان آنان، فقط برای فریب دادن شما بوده و جز آن چیز دیگری نیست. با استدلال به آیات قرآن و احادیث رسول اکرم صلی الله علیه و سلم، حقانیت آن عقیده و صحیح بودن آن ثابت نمی شود. هیچگاه فکر نکنید که با استدلال به آیات و احادیث، صحت آن گفتار و حقانیت آن عقیده ثابت می گردد. زیرا تمامی فرقه های ضاله و گمراه، برای اثبات گمراهی خود، دست به دامان آیات قرآن و احادیث رسول اکرم صلی الله علیه و سلم شده و آنان را برای خود دلیل و گواه می آورند.

وهابی ها و بهائی ها نیز از این قاعده مستثنی نیستند. آنان نیز برای اثبات انحراف و گمراهی خود و برای رسیدن به اهداف خود به ظاهر، قرآن را گواه می گیرند و بدان استناد می کنند، گرچه بدان معتقد نباشند. در زمان خلافت هارون الرشید، یک عالم مسیحی برای اثبات عقیده ی خود به این آیه تمسک کرده و آنرا تلاوت نمود: «أَنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ» نساء ۱۷۱ یعنی همانا مسیح عیسی فرزند مریم، رسول خدا و کلمه ای است که خداوند آنرا به سوی مریم فرستاد و روحی از خداوند متعال است.

منظور وی این بود که، حضرت عیسی علیه السلام جزئی از خداوند متعال است. با این گفتار خداوندی عیسی علیه السلام را ثابت کرده و مردم را به حیرت وا داشته بود. در آن زمان عالم وارسته ی ترکمان شیخ علی بن حسین مروزی در برابر آن این آیه را تلاوت نمودند: «وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعاً مِنْهُ» جاثیه ۱۳ یعنی پروردگار، هر آن چیزی که در آسمانها و زمین است، همه ی آنها به نفع شما و برای بهره برداری شما آفرید و همه ی آنها از خداوند متعال است.

پس بنا به گفته ی شما، هر چیزی که از خداوند متعال باشد، جزء خداوند بوده و مستحق عبودیت باشد، لازم می آید تمامی مخلوقاتی که در آسمانها و زمین هستند، همه و همه جزء خداوند بوده و مستحق عبودیت باشد. آن عالم مسیحی در پاسخ این استدلال، عاجز مانده و محکوم و لاجواب ماند.

و باز کفار در یک برهه از زمان، نوزادی را که تازه به دنیا آمده بود، «لا» نام گذاری کرده و وی را با آن نام خطاب قرار می دادند. پس از رسیدن به سن بلوغ، به ایشان یاد دادند که ادعای پیامبری کرده و مدعی رسالت شود. به او یاد داده بودند که این حدیث

پیامبر عظیم الشان علیه السلام را مورد استناد قرار دهد: «لَا نَبِيَّ بَعْدِي» یعنی «لا» پس از من پیامبر خواهد بود. او حدیث شریف را غلط خوانده و معنای غلط بدان می داد. عبارت و معنای صحیح این حدیث اینچنین است: «لَا نَبِيَّ بَعْدِي» یعنی هیچ پیامبری پس از من نبوده و تا قیام قیامت، شریعت اسلام ساری و جاری خواهد بود.

با توجه به این موارد، هر کسی که به آیات قرآن و احادیث پیامبر استناد می کند، لزوماً بر حق بودن گفتار و عقاید وی ثابت نمی گردد. همانگونه که عالم مسیحی به آیات قرآن استناد می کرد و یا آن کافر به حدیث پیامبر تمسک می جست. آیا می توان گفتار و عقائد آن را حق پنداشت؟ وهابی ها نیز بسان کفار، این آیه را برای شما خوانده و با ترجمه و تفسیر غلط آن، شما را گمراه کرده و از انبیاء و اولیاء و از زیارت آن باز خواهند داشت: «إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى» نمل ۸۰ یعنی تو نمی توانی سخنان را به گوش مرده گان برسانی. لذا مرده ها چیزی را نمی شنوند، حتی پیامبران و اولیاء الله، همه گی با هم برابر بوده و چیزی را درک نمی کنند و نمی شنوند. چرا می خواهید به زیارت افرادی بروید که حرفهای شما را نمی شنوند و چیزی را درک نمی کنند؟ چه فایده ای در اینگونه زیارت وجود دارد؟ و نظیر این آیات را برای رسیدن به اهداف خود، غلط و اشتباه معنی کرده و مردم را گمراه می سازند. معنی صحیح این آیه اینچنین است: تو نمی توانی به افراد کافر، حق و حقایق را بقبولانی و آنان را وادار به پذیرش حق نمائی.

مراد از مرده گان در این آیه، کفار است و منظور از «لَا تَسْمَعُ» نیز گرفتن جواب موافق از طرف مقابل است. خداوند متعال این آیه را برای افاده ی «عدم پذیرش حق از سوی کفار» به حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم نازل فرموده و بیان می دارد که؛ کفار هر چقدر که تو دعوت و تبلیغ نمائی، باز کفار به ندای تو جواب موافق نداده و اسلام را

پذیرا نمی شوند و آنرا قبول نمی کنند. در مقابل، مسلمین به ندای تو لبیک گفته و جواب موافق به دعوت می دهند و اسلام را پذیرا می شوند. «إِنْ تُسْمِعِ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا» نمل ۸۱ یعنی تو فقط می توانی به کسانی که به آیات قرآن ایمان آورده اند، حقیقت را بقبولانی و جواب موافق از ایشان دریافت نمائی.

در این آیه و در آیه ی قبلی، مراد از «لَا تُسْمِعُ» هیچگاه شنیدن با گوش نبوده بلکه قبولاندن حق و حقیقت مد نظر می باشد. هر گاه مراد از آن، شنیدن با گوش باشد. پس لازم می آید که فقط مسلمین با گوش هایشان قدرت سماع را داشته و کفار قادر به شنیدن با گوش هایشان نباشند. این سخن کاملاً کذب بوده و هیچگاه واقعیت ندارد خداوند متعال از چنین سخنانی مبرا و پاک است. خداوند متعال در مذمت کفار می فرماید: «صُمُّ بَكْمٌ عُمِيٌّ فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ» بقره ۱۷۱ یعنی کفار، کر، لال و کور هستند، هیچگاه حقیقت را نمی شنوند، بهیچوجه حقیقت را به زبان نمی آورند، و با دیدن معجزات پیامبر و با مشاهده ی حقیقت، عبرت نمی گیرند و حق را نمی پذیرند. آنان قادر به فهم استدلال نبوده و انسانهایی نادان هستند. این معنی دقیق و واقعی آیه ی مذکوره است.

اما هر گاه آیه ی مذکوره را طوری دیگر ترجمه و تفسیر کرده و بگوئیم: آنان (کفار) سوراخ گوششان پُر و افرادی کر هستند که قادر به شنیدن صدا نیستند، زبان آنان از سخن گفتن عاجز بوده و افرادی لال هستند، چشمهای آنان کور و افرادی ناتوان و نابینا هستند، آنان دیوانگان زنجیری هستند. دادن چنین معانی ظاهری و تحت اللفظی برای این آیه و تفسیر آن به طریقه ی یاد شده، جهالت بزرگ و نادانی آشکار است. تفسیر و ترجمه ی آیه ی مذکوره (إِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتَى) نیز اینچنین است. دادن معانی تحت اللفظی برای آن و بسنده کردن به روش ترجمه ی ظاهری، جهالت و نادانی بزرگی است.

برادران عزیزم! برای استدلال از قرآن و احادیث، قوانین و ضوابط خاصی وجود دارد، علوم قرآنی و علوم حدیث دارای اصطلاحات پیچیده ای است که هر گاه از آن اطلاعات کافی در دست ندارید و از اصول فقه و از ادله ی اربعه، معلومات کافی و وافی در اختیار نداشته باشید، سعی نکنید به سخنان هر منحرفی گوش فرا دهید و آنرا یاد گیرید. خصوصاً در عصر حاضر که در مقابل هر فرد متدین و حقیقت طلب، هزاران مخالف را ساخته و پرداخته کرده و وارد جامعه نموده اند. برای گمراه نمودن شما و انحراف شما عزیزان، هزاران شبکه های ماهواره ای، انواع گوناگونی از کتابها، سی دی ها را تهیه کرده و در اختیار شما مردم عزیز قرار داده اند تا شما و خانواده ی شما، فرزندان و دختران و پسران شما را از راه بدر کنند و گمراه سازند.

بنابراین می بایست شما بسیار فهیم و هوشیار باشید و هیچگاه بدنبال سراب و سخنان واهی و بی اساس نروید، هر گوینده ای را عالم پنداشته و بدیشان اقتداء نکنید، بلافاصله با دیدن کتابی، سعی نکنید آنرا مطالعه کرده و آنرا یاد گیرید. کتابهایی را در دست گیرید که در مذهب شما بوده و در مسلک شما تدوین و تألیف شده باشد، کتابهایی را بخوانید و مطالعه کنید که مؤلف آنرا دانسته و اصل و نسب آنرا بشناسید.

همیشه دنباله رو مجتهدین مذهب بوده و از افرادی پیروی کنید که دنباله رو مجتهدین مذهب هستند. پیوسته به درگاه حضرت حق دعاء کنید و از ایشان بخواهید تا خود و خانواده و اهل و اولادتان و همه ی مسلمین را همیشه محفوظ بدارد و این دعاء را بسیار قرائت کنید: «رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا يَا حَنَّانُ يَا مَنَّانُ يَا ذَا الْكَرَمِ وَاللَّطْفِ وَالْإِحْسَانِ الْلطِّفِ بِنَا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ».

خداوند تبارک و تعالیٰ جمیع امت محمد صلی الله علیه و سلم را از انحراف باز داشته و اعتقادات آنها را از هر گزندی سالم نگه بدارد. سبحان ربنا رب العزة عما یصفون و سلام علی المرسلین والحمد لله رب العالمین.

مؤلف: الحاج عبدالرحمن آخوند تنگلی

مترجم: محمود آخوند تنگلی